ประทีปธรรม

การให้ธรรม ชนะ
การให้ทั้งปวง

ข้าพเจ้า นายเสน่ห์ สวมสูง และครอบครัว พร้อมด้วยญาติและมิตรสหายบรรดาที่ได้ร่วมบริจาคเงินสมทบ ได้สร้างหนังสือเล่มนี้ไว้ในพุทธศาสนา เพื่อแจกเป็นธรรมทาน เพื่อเป็นอนุสรณ์วิญญูชนที่ปฏิบัติในทางพุทธศาสนา จะได้อ่านในเวลาว่างๆ ด้วย ข้าพเจ้าพิจารณาดูว่าหนังสือเล่มนี้มีหลักฐานสำคัญอยู่บ้าง และตั้งเป็นตำราเก่า ต่อไปเพื่อใครจะชอบอ่านและปฏิบัติบ้าง ข้าพเจ้าได้อ่านดูแล้วรู้สึกมีความซาบซึ้ง และมีความเชื่อมาก แล้วแต่ท่านผู้ใดจะชอบปฏิบัติเอา ขอให้ท่านทั้งหลายจงเลือกเล่าเรียนเอาเถิดตามชอบใจ ด้วยความหวังดีของข้าพเจ้าได้สร้างหนังสือเล่มนี้ ขออุทิศบุญกุศลให้ บิดา-มารดา ครูบาอาจารย์ ปู่ ย่า ตา ยาย และวงญาติทั้งหลาย อีกทั้งเจ้ากรรมนายเวรของข้าพเจ้าทั้งหลาย และเทพเทวาทุกชั้นในกามาวาจรและสัพพสัตว์ทั้งหลายที่เป็นเพื่อน เกิด แก่ เจ็บ ตาย ด้วยกันทั้งหมดทั้งสิ้น ขอจงสุขกาย สุขใจ ปราศจากโรคภัยไข้เจ็บด้วยกันหมดทั้งสิ้น และขอให้ข้าพเจ้าจะคิดทำการสิ่งใดก็ขอให้ประสพความสำเร็จถึงขั้นสูงสุด และสมความปรารถนา คือ นิพพานะ ปัจจะโย โหตุ อะนาคะเต

พิมพ์แจกเป็นธรรมทาน

โดย

เสน่ห์ สวมสูง

๒๕ พฤศจิกายน ๒๕๔๘

สารบัญ

บทนมัสการพระรัตนตรัย	9
อัญเชิญเทวดามาฟังการสวดมนต์	9
บทไตรสรณาคมน์	10
บทสรรเสริญพระพุทธคุณ	11
อาราธนาอุโบสถศีล	12
อาราธนาศีล ๕, ๘ ทำวัตรเช้า	13
พุทธชัยมงคลคาถา (พาหุง)	17
ทำวัตรเย็น	22
กรวดน้ำอิมินา	26
อานิสงส์พระอาการะวัตตาสูตรสังเขป	27
พระคาถาอาการวัตตาสูตร	30
อานิสงส์ยอดพระกัณฑ์ไตรปิฎก	47
พระพุทธคุณคาถา	55
คาถาบูชา ๘ ทิศ	57
คาถาอุณหิสวิชัย	62
พระคาถาชินบัญชร	64
ประวัติพระธารณะปริตร	69
บทสวดธารณะปริตร	71
คำสมาทานกรรมฐาน	79
นมัสการพระอรหันต์ ๘ ทิศ	79
พระคาถามงคลจักรวาฬทั้งแปดทิศ	80

อานิสงส์การไหว้พระบรมสารีริกธาตุ 81
ธาตุวิวัณณเปตวัตถุ 82
ปีตวิมาน 83
จูฬรถวิมาน 84
นาคสมาลเถราปทาน 86
ปภังกรเถราปานทาน 87
กัปปรุกขิยเถราปทาน 87
ธาตุปูชกเถราปทาน 88
คันธมาลิยเถราปทาน 88
ถัมภาโรปกเถราปทาน 89
อธิฉัตติยเถราปทาน 89
ปทุมัจฉทนิยเถราปทาน 90
สปริวาริยเถราปทาน 90
ชคติการกเถราปทาน 91
ปัจจุปัฏฐานสัญญกเถราปทาน 91
พระไตรลักษณ์ 94
ตำรายา 118

คำบูชาพระ

บทนมัสการพระรัตนตรัย

อะระหัง สัมมาสัมพุทโธ ภะคะวา พุทธัง ภะคะวันตัง อะภิวาเทมิ

(กราบ)

สวากขาโต ภะคะวะตา ธัมโม ธัมมัง นะมัสสามิ

(กราบ)

สุปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ สังฆังนะมามิ

(กราบ)

อัญเชิญเทวดามาฟังการสวดมนต์

ผะริตวานะ เมตตัง สะเมตตา ภะทันตา (ผะริตตะวานะ)

อะวิกขิตตะจิตตา ปะริตตัง ภะณันตุ

สัคเค กาเม จะ รูเป คิริสิขะระตะเฏ จันตะลิกเข วิมาเน ทีเป รัฏเฐ จะ คาเม ตะรุวะนะคะหะเน เคหะวัตถุมหิ เขตเต ภุมมา จายันตุ เทวา ชะละถะละวิสะเม ยักขะ คันธัพพะนาคา ติฏฐันตา สันติเก ยัง มุนิวะระจะวะนัง สาธะโว เม สุณันตุฯ ธัมมัส สะวะนะกาโล อะยัมภะทันตา ธัมมัสสะวะนะกาโล อะยัมภะทันตา ฯ

ธัมมัสสะวะนะกาโล อะยัมภะทันตา ฯ

บทนมัสการ (นโม)

นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ

นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ

นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ ฯ

บทไตรสรณาคมน์

พุทธัง สะระณัง คัจฉามิ

ธัมมัง สะระณัง คัจฉามิ

สังฆัง สะระณัง คัจฉามิ

พุทธัง สะระณัง คัจฉามิ

ทุติยัมปิ พุทธัง สะระณัง คัจฉามิ

ทุติยัมปิ ธัมมัง สะระณัง คัจฉามิ

ทุติยัมปิ สังฆัง สะระณัง คัจฉามิ

ตะติยัมปิ พุทธัง สะระณัง คัจฉามิ

ตะติยัมปิ ธัมมัง สะระณัง คัจฉามิ

ตะติยัมปิ สังฆัง สะระณัง คัจฉามิ

บทสรรเสริญพระพุทธคุณ พระธรรมคุณ พระสังฆคุณ

อิติปิ โส ภะคะวา อะระหัง สัมมาสัมพุทโธ วิชชาจะระณะสัมปันโน สุคะโต โลกะวิทู อนุตตโร ปุริสะทัมมะสารถิ สัตถา เทวะมะนุสสานัง พุทโธ ภะคะวาติ ฯ

สวากขาโต ภะคะวะตา ธัมโม สันทิฏฐิโก อะกาลิโก เอหิปัสสิโก โอปะนะยิโก ปัจจัตตัง เวทิตัพโพ วิญญูหิติ

สุปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ

อุชุปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ

ญายะปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ

สามีจิปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ

ยะทิทัง จัตตาริ ปุริสะยุคานิ อัฏฐะปุริสะปุคคะลา เอสะ ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ

อาหุเนยโย ปาหุเนยโย ทักขิเนยโย อัญชะลีกะระณีโย อะนุตตะรัง ปุญญักเขตตัง โลกัสสาติ ฯ

คำบูชา พระรัตนตรัย

(นำ) หันทะ มะยัง พุทธัสสะ ภะคะวะโต ปุพพะภาคะนะมะการัง กะโรมะ เส

นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมา สัมพุทธัสสะ (ว่า ๓ จบ)

อาราธนาอุโบสถศีล

มะยัง (คนเดียวว่า อะหัง) ภันเต ติสะระเณ นะ สะหะ อัฏฐังคะสะมันนาคะตัง **พุทธะปัญญัตตัง** อุโปสะถัง ยาจามะ **(คนเดียวว่า ยาจามิ)**

ทุติยัมปิ มะยัง ภันเต ติสะระเณนะ สะหะ อัฏฐังคะสะมันนาคะตัง อุโปสะถัง ยาจามะ

ตะติยัมปิ มะยัง ภันเต ติสะระเณนะ สะหะ อัฏฐังคะสะมันนาคะตัง อุโปสะถัง ยาจามะ

อาราธนาศีล ๕

มะยัง ภันเต วิสุง วิสุง รักขะณัตถายะ ติสะระเณนะ สะหะปัญจะ สีลานิ ยาจามะ แล้วขึ้นต้น

ทุติยัมปิ มะยัง ภันเต วิสุง วิสุง รักขะณัตถายะ ติสะระเณนะ สะหะปัญจะ สีลานิ ยาจามะ

ตะติยัมปิ มะยัง ภันเต วิสุง วิสุง รักขะณัตถายะ ติสะระเณนะ สะหะปัญจะ สีลานิ ยาจามะ

อาราธนาศีล ๘

มะยัง ภันเต วิสุง วิสุง รักขะณัตถายะ ติสะระเณนะ สะหะอัฏฐะ สีลานิ ยาจามะ แล้วขึ้นต้น ทุติยัมปิ ฯ ตะติยัมปิ ฯ ว่าเหมือนกัน (รวมว่า ๓ จบ)

ทุติยัมปิ มะยัง ภันเต ติสะระเณนะ สะหะ อัฏฐะ สีลานิ ยาจามะ

ตะติยัมปิ มะยัง ภันเต ติสะระเณนะ สะหะ อัฏฐะ สีลานิ ยาจามะ

นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ (ว่า 3 จบ)

พุทธัง	สะระณัง	คัจฉามิ	
ธัมมัง	สะระณัง	คัจฉามิ	
สังฆัง	สะระณัง	คัจฉามิ	
ทุติยัมปิ	พุทธัง	สะระณัง	คัจฉามิ
ทุติยัมปิ	ธัมมัง	สะระณัง	คัจฉามิ
ทุติยัมปิ	สังฆัง	สะระณัง	คัจฉามิ
ตะติยัมปิ	พุทธัง	สะระณัง	คัจฉามิ
ตะติยัมปิ	ธัมมัง	สะระณัง	คัจฉามิ
ตะติยัมปิ	สังฆัง	สะระณัง	คัจฉามิ

ศีล ๕

ปาณาติปาตา เวระมะณีสิกขาปะทัง สะมาทิยามิ.

อะทินนาทานา เวระมะณีสิกขาปะทัง สะมาทิยามิ.

อะพรหมะจะริยา เวระมะณีสิกขาปะทัง สะมาทิยามิ.

มุสาวาทา เวระมณีสิกขาปะทัง สะมาทิยามิ.

สุราเมระยะมัชชะปะมาทัฏฐานา เวระมะณีสิกขาปะทัง สะมาทิยามิ.

ศีล ๘

ปาณาติปาตา เวระมะณีสิกขาปะทัง สะมาทิยามิ.

อะทินนาทานา เวระมะณีสิกขาปะทัง สะมาทิยามิ.

อะพรหมะจะริยา เวระมะณีสิกขาปะทัง สะมาทิยามิ.

มุสาวาทา เวระมณีสิกขาปะทัง สะมาทิยามิ.

สุราเมระยะมัชชะปะมาทัฏฐานา เวระมะณีสิกขาปะทัง สะมาทิยามิ.

วิกาละโภชะนา เวระมะณีสิกขาปะทัง สะมาทิยามิ.

นัจจะคีตะวาทิตะวิสูกะทัสสะนา มาลาคันธะวิเลปะนะธาระณะมัณฑะณะวิภูสะนัฏฐานา เวระมะณีสิกขาปะทัง สะมาทิยามิ.

อุจจาสะยะนะมะหาสะยะนา เวระมะณีสิกขาปะทัง สะมาทิยามิ.

อิมัง อัฏฐังคะสะมันนาคะตัง พุทธะปัญญัติตัง อุโปสะถัง อิมัญจะ รัตติง อิมัญจะ ทิวะสัง สัมมะเทวะ อะภิรักขิตุง สะมาทิยามิ.

ข้าพเจ้าขอสมาทานอุโบสถ ที่พระพุทธเจ้าทรงบัญญัติไว้ประกอบไปด้วยองค์ ๘ ประการนี้ เพื่อจะรักษาไว้ด้วยดี มิให้ขาด มิให้ทำลาย ตลอดวันหนึ่ง คืนหนึ่ง ณ เวลาวันนี้ ขอกุศลอันนี้จงเป็นนิสัยปัจจัยแก่พระนิพพานในอนาคตกาลโน้น เทอญฯ

ยะมะหัง สัมมาสัมพุทธัง ภะคะวันตัง สะระณัง คะตา (หญิงว่า) คะโต (ชายว่า)

พระผู้มีพระภาค พระองค์ตรัสรู้ดีแล้วเองโดยชอบ พระองค์ใดแนะข้าพเจ้าถึงแล้วว่าเป็นที่พึ่งกำจัดทุกข์จริง

อิมินา สักกาเรนะ ตัง ภะคะวันตัง อะภิปูชะยามิ

ข้าพเจ้าบูชาพระผู้มีพระภาคพระองค์นั้น ด้วยเครื่องสักการะนี้

ตัง ภะคะวันตังอะภิวาเทมิ

ข้าพเจ้าไหว้พระผู้มีพระภาคที่เป็นที่พึ่งของข้าพเจ้าพระองค์นั้น

ยะมะหัง สวากขาตัง ภะคะวะตา ธัมมัง สะระณัง คะตา (หญิงว่า) คะโต (ชายว่า)

พระธรรมที่พระผู้มีพระภาคตรัสแล้วดีเหล่าใดแนะข้าพเจ้าถึงแล้วว่าเป็นที่พึ่ง กำจัดภัยจริง

อิมินา สักกาเรนะ ตัง ธัมมัง อะภิปูชะยามิ ข้าพเจ้าบูชาพระธรรมเหล่านั้นด้วยเครื่องสักการะนี้

ตัง ธัมมัง นะมัสสามิ ข้าพเจ้าไหว้พระธรรมที่เป็นที่พึ่งของข้าพเจ้าเหล่านั้น

ยะมะหัง สุปฏิปันนัง สังฆัง สะระณัง คะตา (หญิงว่า) คะโต (ชายว่า)

พระสงฆ์ที่ท่านปฏิบัติดีแล้ว หมู่ใดแนะ ข้าพเจ้าถึงแล้วว่าเป็นที่พึ่ง กำจัดโรคจริง

อิมินา สักกาเรนะ ตัง สังฆัง อะภิปูชะยามิ ข้าพเจ้าบูชาพระสงฆ์หมู่นั้นด้วยเครื่องสักการะนี้

ตัง สังฆัง วันทามิ ข้าพเจ้าไหว้พระสงฆ์ที่เป็นที่พึ่งของข้าพเจ้าหมู่นั้น

ทำวัตรเช้า

(นำ) หันทะ มะยัง พุทธาภิถุติง กะโรมะ เส

โย โส ตะถาคะโต อะระหัง สัมมาสัมพุทโธ วิชชาจะระณะสัมปันโน สุคะโต โลกะวิทู อะนุตตะโร ปุริสะทัมมะสาระถิ สัตถา เทวะมะนุสสานัง พุทโธ ภะคะวา โย อิมํ โลกัง สะเทวะกัง สะมาระกัง สะพรหมะกัง สัสสะมะณะพราหมะณิง ปะชังสะเทวะมะนุสสัง สะยัง อะภิญญา สัจฉิกัตวา ปะเวเทสิ โย ธัมมัง เทเสสิ อาทิกัลยาณัง มัชเฌกัลยาณัง ปะริโยสานะกัลยาณัง สาตถัง สะพะยัญชะนัง เกวะละปะริปุณณัง ปะริสุทธัง พรหมะจะริยัง ปะกาเสสิ ตะมะหัง ภะคะวันตัง อะภิปูชะยามิ ตะมะหัง ภะคะวันตัง สิระสา นะมามิ

(นำ) หันทะ มะยัง ธัมมาภิถุติง กะโรมะ เส

โย โส สวากขาโต ภะคะวะตา ธัมโม สันทิฏฐิโก อะกาลิโก เอหิปัสสิโก โอปะนายิโก ปัจจัตตัง เวทิตัพโพ วิญญูหิ ตะมะหัง ธัมมัง อะภิปูชะยามิ ตะมะหัง ธัมมัง สิระสา นะมามิ

(นำ) หันทะ มะยัง สังฆาภิถุติง กะโรมะ เส

โย โส สุปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ อุชุปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ ญายะปฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ สามีจิปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ ยะทิทังจัตตาริ ปุริสะยุคานิ อัฏฐะ ปุริสะปุคคะลา เอสะ ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ อาหุเนยโย ปาหุเนยโย

ทักขิเณยโย อัญชะลีกะระณีโย อะนุตตะรัง ปุญญักเขตตัง โลกัสสะ ตะมะหัง สังฆัง อะภิปูชะยามิ ตะมะหัง สังฆัง สิระสา นะมามิ

(นำ) หันทะ มะยัง ระตะนัตตะยัปปะณามะคา ถาโยเจวะ สังเวคะปะริกิตตะนะปาฐัญจะ ภะณามะ เส

พุทโธ สุสุทโธ กะรุณามะหัณณะโว โยจจันตะสุทธัพพะระญาณะโลจะโน โลกัสสะ ปาปูปะกิเลสะฆาตะโก วันทามิ พุทธัง อะหะมาทะเรนะ ตัง ธัมโม ปะทีโป วิยะ ตัสสะ สัตถุโน โย มัคคะปากามะตะเภทะภินนะโก โลกุตตะโร โย จะ ตะทัตถะ-ทีปะโน วันทามิ ธัมมัง อะหะมาทะเรนะ ตัง สังโฆ สุเขตตาภะยะติเขตตะสัญญิโต โย ทิฏฐะสันโต สุคะตานุโพธะโก โลลัปปะหีโน อะริโย สุเมธะโส วันทามิ สังฆัง อะหะมาทะเรนะ ตัง อิจเจวเมกัน ตะภิปูชะเนยยะกัง วัตถุตตะยัง วันทะยะตาภิสังขะตัง ปุญญัง มะยา ยัง มะมะ สัพพุปัททะวา มา โหนตุ เว ตัสสะ ปะภาวะสิทธิยา

อิธะ ตะถาคะโต โลเก อุปปันโน อะระหังสัมมาสัมพุทโธ ธัมโม จะ เทสิโต นิยยานิโก อุปะสะมิโก ปะรินิพพานิโก สัมโพธะคามี สุคะตัปปะเวทิโต มะยันตัง ธัมมัง สุตวา เอวัง ชานามะ ชาติปิ ทุกขา ชะราปิ ทุกขา มะระณัมปิ ทุกขัง โสกะปะริเทวะทุกขะโทมะนัสสุปายาสาปิ ทุกขา อัปปิเยหิ

สัมปะโยโค ทุกโข ปิเยหิ วิปปะโยโค ทุกโข ยัมปิจฉัง นะละภะติ ตัมปิ ทุกขัง สังขิตเตนะ ปัญจุปาทานักขันธา ทุกขา เสยยะถีทัง รูปูปาทานักขันโธ เวทะนูปาทานักขันโธ สัญญูปาทานักขันโธ สังขารูปาทานักขันโธ วิญญาณูปาทา นักขันโธ เยสัง ปะริญญายะ ธะระมาโน โส ภะคะวา เอวัง พะหุลัง สาวะเก วิเนติ เอวัง ภาคา จะ ปะนัสสะ ภะคะวะโต สาวะเกสุ อนุสาสะนี พะหุลา ปะวัตตะติ รูปัง อะนิจจัง เวทะนา อะนิจจา สัญญา อะนิจจา สังขารา อะนิจจา วิญญาณัง อะนิจจัง รูปัง อะนัตตา เวทะนา อะนัตตา สัญญา อะนัตตา สังขารา อะนัตตา วิญญาณัง อะนัตตา สัพเพ สังขารา อะนิจจา สัพเพ ธัมมา อะนัตตาติ ตา **(หญิงว่า)** เต **(ชายว่า)** มะยัง โอติณณามหะ ชาติยา ชะรามะระเณนะ โสเกหิ ปะริเทเวหิ ทุกเขหิ โทมะนัสเสหิ อุปายาเสหิ ทุกโขติณณา ทุกขะปะเรตา อัปเปวะนามิมัสสะ เกวะลัสสะ ทุกขักขันธัสสะ อันตะกิริยา ปัญญาเยถาติ จิระปะรินิพพุตัมปิ ตัง ภะคะวันตัง สะระณัง คะตา ธัมมัญจะ ภิกขุสังฆัญจะ ตัสสะ ภะคะวะโต สาสะนัง ยะถาสะติ ยะถาพะลัง มะนะสิกะโรมะ อะนุปะฏิปัชชามะ สาสา โน ปะฏิปัตติ อิมัสสะ เกวะลัสสะ ทุกขักขันธัสสะ อันตะกิริยายะ สังวัตตะตุ ฯ

พุทธชัยมงคลคาถา (พาหุง)

๑. พาหุงสะหัสสะมะภินิมมิตะสาวุธันตัง
ครีเมขะลัง อุทิตะโฆระสะเสนะมารัง
ทานาทิธัมมะวิธินา ชิตะวา มุนินโท
ตันเตชะสา ภะวะตุ เม* ชะยะมังคะลานิ.

พระจอมมุนีได้ทรง ชนะพญามาร ผู้นิรมิตแขนมากตั้งพัน ถืออาวุธครบมือ ขี่คชสารชื่อครีเมขละ พร้อมด้วยเสนามารโห่ร้องก้องกึก ด้วยธรรมวิธีคือทรงระลึกถึงพระบารมี ๑๐ประการที่ทรงบำเพ็ญแล้ว มีทานบารมีเป็นต้น ขอชัยมงคลทั้งหลาย จงมีแก่ข้าพเจ้า ด้วยเดชแห่งพระพุทธชัยมงคลนั้น

๒. มาราติเรกะมะภิยุชฌิตะสัพพะรัตติง
โฆรัมปะนาพะวะกะมักขะมะถัทธะยักขัง
ขันตีสุทันตะวิธินา ชิตะวา มุนินโท
ตันเตชะสา ภะวะตุ เม* ชะยะมังคะลานิ.

พระจอมมุนีได้ทรง ชนะอาฬวกะยักษ์ ผู้มีจิตกระด้างดุร้าย เหี้ยมโหด มีฤทธิ์ยิ่งกว่าพญามารผู้เข้ามาต่อสู้ยิ่งนักจนตลอดรุ่ง ด้วยวิธีที่ทรงฝึกฝนเป็นอันดี คือ ขันติบารมี ** ขอชัยมงคลทั้งหลาย จงมีแก่ข้าพเจ้า ด้วยเดชแห่งพระพุทธชัยมงคลนั้น

๓. นาฬาคิริง คะชะวะรัง อะติมัตตะภูตัง
ทาวัคคิจักกะมะสะนีวะ สุทารุณันตัง
เมตตัมพุเสกะวิธินา ชิตะวา มุนินโท
ตันเตชะสา ภะวะตุ เม* ชะยะมังคะลานิ.

---

* ถ้าสวดให้ผู้อื่น ให้เปลี่ยน เม เป็น เต

** คือ ความอดทน อดกลั้น ซึ่งเป็น ๑ในพระบารมี ๑๐ ประการ

พระจอมมุนีได้ทรง ชนะพญาช้างชื่อนาฬาคีรี เป็นช้างเมามันยิ่งนัก ดุร้ายประดุจไฟป่า และร้ายแรงดังจักราวุธ และสายฟ้า (ของององค์อินทร์) ด้วยวิธีรดลงด้วยน้ำคือพระเมตตา ขอชัยมงคลทั้งหลาย จงมีแก่ข้าพเจ้า ด้วยเดชแห่งพระพุทธชัยมงคลนั้น

๔. อุกขิตตะขัคคะมะติหัตถะสุทารุณันตัง
ธาวันติโยชะนะปะถังคุลิมาละวันตัง
อิทธีภิสังขะตะมะโน ชิตะวา มุนินโท
ตันเตชะสา ภะวะตุ เม* ชะยะมังคะลานิ.

พระจอมมุนีได้ทรง บันดาลอิทธิฤทธิ์ทางใจอันยอดเยี่ยม ชนะโจรชื่อองคุลีมาร (ผู้มีพวงมาลัยคือนิ้วมนุษย์) แสนร้ายกาจมีฝีมือ ถือดาบวิ่งไล่พระองค์ไปสิ้นทาง 3 โยชน์ ขอชัยมงคลทั้งหลาย จงมีแก่ข้าพเจ้า ด้วยเดชแห่งพระพุทธชัยมงคลนั้น

๕. กัตตะวานะ กัฏฐะมุทะรัง อิวะ คัพภินียา
จิญจายะ ทุฏฐะวะจะนัง ชะนะกายะมัชเฌ
สันเตนะ โสมะวิธินา ชิตะวา มุนินโท
ตันเตชะสา ภะวะตุ เม* ชะยะมังคะลานิ.

พระจอมมุนีได้ทรง ชนะคำกล่าวร้ายของนางจิญจมาณวิกาผู้ทำอาการประหนึ่งว่ามีครรภ์ เพราะทำไม้มีสัณฐานกลมผูกติดไว้ ให้เป็นประดุจมีท้อง ด้วยวิธีสมาธิอันงาม ให้เป็นประดุจมีท้อง ด้วยวิธีสมาธิอันงาม คือความสงบระงับพระหฤทัย ในท่ามกลางหมู่ชน ขอชัยมงคลทั้งหลายจงมีแก่ข้าพเจ้า ด้วยเดชแห่งพระพุทธชัยมงคลนั้น

๖. สัจจัง วิหายะ มะติสัจจะกะวาทะเกตุง
วาทาภิโรปิตะมะนัง อะติอันธะภูตัง
ปัญญาปะทีปะชะลิโต ชิตะวา มุนินโท
ตันเตชะสา ภะวะตุ เม* ชะยะมังคะลานิ.

พระจอมมุนีทรงรุ่งเรืองแล้วด้วยประทีป คือปัญญาได้ชนะสัจจกนิครนถ์ ผู้มีอัชฌาสัยในที่จะสละเสียซึ่งความสัตย์ มุ่งยกถ้อยคำของตน ให้สูงล้ำดุจยกธง เป็นผู้มืดมนยิ่งนัก ด้วยเทศนาญาณวิธี คือรู้อัชฌาสัยแล้วตรัสเทศนาให้มองเห็นความจริง ขอชัยมงคลทั้งหลาย จงมีแก่ข้าพเจ้า ด้วยเดชแห่งพระพุทธชัยมงคลนั้น

๗. นันโทปะนันทะภุชะคัง วิพุธัง มะหิทธิง
ปุตเตนะ เถระภุชะเคนะ ทะมาปะยันโต
อิทธูปะเทสะวิธินา ชิตะวา มุนินโท
ตันเตชะสา ภะวะตุ เม* ชะยะมังคะลานิ.

พระจอมมุนีได้ทรง โปรดให้พระโมคคัลลานะเถระพุทธชิโนรส นิรมิตกายเป็นนาคราชไปทรมาน พญานาคราชชื่อ นันโทปนันทะ ผู้มีความหลงผิดมีฤทธิ์มาก ด้วยวิธีให้ฤทธิ์ที่เหนือกว่าแก่พระเถระ ขอชัยมงคลทั้งหลาย จงมีแก่ข้าพเจ้า ด้วยเดชแห่งพระพุทธชัยมงคลนั้น

---

* ถ้าสวดให้ผู้อื่น ให้เปลี่ยน เม เป็น เต

** อ่านว่า สัจจะกะนิครนถ์, นิครนถ์ คือ นักบวชประเภทหนึ่ง ในสมัยพุทธกาล

* ถ้าสวดให้ผู้อื่น ให้เปลี่ยน เม เป็น เต

๘. ทุคคาหะทิฏฐิภุชะเคนะ สุทัฏฐะหัตถัง

พรัหมัง วิสุทธิชุติมิทธิพะกาภิธานัง**

ญาณาคะเทนะ วิธินา ชิตะวา มุนินโท

ตันเตชะสา ภะวะตุ เม* ชะยะมังคะลานิ.

พระจอมมุนีได้ทรงชนะพรหม ผู้มีนามว่าพกาพรหม ผู้มีฤทธิ์ สำคัญตนว่าเป็นผู้รุ่งเรืองด้วยคุณอันบริสุทธิ์ มีความเห็นผิดประดุจถูกงูรัดมือไว้อย่างแน่นแฟ้นแล้ว ด้วยวิธีวางยาอันพิเศษ คือ เทศนาญาณ ขอชัยมงคลทั้งหลาย จงมีแก่ข้าพเจ้า ด้วยเดชแห่งพระพุทธชัยมงคลนั้น

เอตาปิ พุทธะชะยะมังคะละอัฏฐะคาถา

โย วาจะโน ทินะทิเน สะระเต มะตันที

หิตวานะเนกะวิวานิ จุปัททะวานิ

โมกขัง สุขัง อะธิคะเมยยะ นะโร สะปัญโญ

นรชนใด มีปัญญา ไม่เกียจคร้าน สวดก็ดี ระลึกก็ดี ซึ่งพระพุทธชัยมงคล ๘ บทนี้ ทุกๆวัน นรชนนั้นจะพึงละเสียได้ซึ่งอุปัทวันตรายทั้งหลาย มีประการต่างๆ เป็นอเนก และถึงซึ่งวิโมกข์* อันเป็นบรมสุขแล

** อ่านว่า พรัมมัง * คือ การหลุดพ้น

ทำวัตรเย็น

หันทะ มะยัง พุทธานุสสะตินะยัง กะโรมะ เส

ตัง โข ปะนะ ภะคะวันตัง เอวัง กัลยาโณ กิตติสัทโท อัพภุคคะโต, อิติปิโส ภะคะวา อะระหัง สัมมาสัมพุทโธ, วิชชาจะระณะสัมปันโน สุคะโต โลกะวิทู, อนุตตะโร ปุริสะทัมมะสาระถิ สัตถา เทวะมะนุสสานัง พุทโธ ภะคะวาติ ฯ

หันทะ มะยัง พุทธาภิคีติง กะโรมะ เส

พุทธะวาระหันตะวะระตาทิคุณาภิยุตโต สุทธาภิญาณะกะรุณาหิ สะมาคะตัตโต โพเธสิ โย สุชะนะตัง กะมะลังวะ สูโร วันทามะหัง ตะมะระณัง สิระสา ชิเนนทัง พุทโธ โย สัพพะปาณีนัง สะระณัง เขมะมุตตะมัง ปะฐะมานุสสะติฏฐานัง วันทามิ ตัง สิเรนะหัง พุทธัสสาหัสมิ ทาสีวะ (**ชายว่า** ทาโสวะ) พุทโธ เม สามิกิสสะโร พุทโธ ทุกขัสสะ ฆาตา จะ วิธาตา จะ หิตัสสะ เม พุทธัสสาหัง นิยยาเทมิ สะรีรัญชีวิตัญจิทัง วันทันตีหัง (**ชายว่า**วันทันโตหัง) จะริสสามิ พุทธัสเสวะ สุโพธิตัง นัตถิ เม สะระณัง อัญญัง พุทโธ เม สะระณัง วะรัง เอเตนะ สัจจะวัชเชน วัฑเฒยยัง สัตถุ สาสะเน พุทธัง เม วันทะมานายะ (**ชายว่า** วันทะมาเนนะ) ยัง ปุญญัง ปะสุตัง อิธะ สัพเพปิ อันตะรายา เม มาเหสุง ตัสสะ เตชะสา ฯ

(หมอบลงว่า) กาเยนะ วาจายะ วะ เจตะสา วา พุทเธ กุกัมมัง ปะกะตัง มะยา ยัง พุทโธ ปะฏิคคัณหะตุ อัจจะยันตัง กาลันตะเร สังวะริตุง วะ พุทเธ

หันทะ มะยัง ธัมมานุสสะตินะยัง กะโรม เส

สะวากขาโต ภะคะวะตา ธัมโม สันทิฏฐิโก อะกาลิโก เอหิปัสสิโก โอปะนะยิโก ปัจจัตตัง เวทิตัพโพ วิญญูหีติ

หันทะ มะยัง ธัมมาภิคีติง กะโรมะ เส

สวากขาตะตาทิคุณะโยคะวะเสนะ เสยโย โย มัคคะปากะ ปะริยัตติวิโมกขะเภโท ธัมโม กุโลกะปะตะนา ตะทะธาริธาริ วันทามะหัง ตะมะหะรัง วะระธัมมะเมตัง ธัมโม โย สัพพะปาณีนัง สะระณัง เขมะมุตตะมัง ทุติยานุสสะติฏฐานัง วันทามิ ตัง สิเรนะหัง ธัมมัสสาหัสมิทาสีวะ **(ชายว่า** ทาโสวะ) ธัมโม เม สามิกิสสะโร ธัมโม ทุกขัสสะ ฆาตา จะ วิธาตา จะ หิตัสสะ เม ธัมมัสสาหัง นิยยาเทมิ สะรีรัญชีวิตัญจิทัง วันทันตีหัง (ชายว่า วันทันโตหัง) จะริสสามิ ธัมมัสเสวะ สุธัมมะตัง นัตถิ เม สะระณัง อัญญัง ธัมโมเมสะระณัง วะรัง เอเตนะ สัจจะวัชเชนะ วัฑเฒยยัง สัตถุ สาสะเน ธัมมัง เม วันทะมาเนนะ (ชายว่า วันทะมาเนนะ) ยัง ปุญญัง ปะสุตัง อิธะ สัพเพปิ อันตะรายา เม มาเหสุง ตัสสะ เตชะสาฯ

(หมอบลงว่า) กาเยนะ วาจายะ วะ เจตะสา วา ธัมเม กุกัมมัง ปะกะตัง มะยา ยัง ธัมโม ปะฏิคคัณหะตุ อัจจะยันตัง กาลันตะเร สังวะริตุง วะ ธัมเม ฯ

หันทะ มะยัง สังฆานุสสะตินะยัง กะโรมะ เส

สุปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ อุชุปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ ญายะปะฏิปันโน ภะคะวะโต

สาวะกะสังโฆ สามีจิปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ ยะทิยัง จัตตาริ ปุริสะยุคานิ อัฏฐะ ปุระสะปุคคะลา เอสะ ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ อาหุเนยโย ปาหุเนยโย ทักขิเณยโย อัญชะลีกะระณีโย อนุตตะรัง ปุญญักเขตตัง โลกัสสาติ ฯ

หันทะ มะยัง สังฆาภิคีติง กะโรมะ เส

สัทธัมมะโช สุปะฏิปัตติคุณาภิยุตโต โยฏฐัพพิโธ อะริยะปุคคะละสังฆะเสฏโฐ สีลาทิธัมมะปะ วะราสะยะกายะจิตโต วันทามะหัง ตะมะริยานะคะนัง สุสุทธัง สังโฆ โย สัพพะปาณีนัง สะระณัง เขมะมุตตะมัง ตะติยานุสสะติฏฐานัง วันทามิ ตัง สิเรนะหัง สังฆัสสาหัสมิ ทาสีวะ (ชายว่า ทาโสวะ) สังโฆ เม สามิกิสสะโร สังโฆ ทุกขัสสะ ฆาตา จะ วิธาตา จะ หิตัสสะ เม สังฆัสสาหัง นิยยาเทมิ สะรีรัญชีวิตัญจิทัง วันทันตีหัง (ชายว่า วันทันโตหัง) จะริสสามิ สังฆัสโสปะฏิปันนะตัง นัตถิ เม สะระณัง อัญญัง สังโฆ เม สะระณัง วะรัง เอเตนะ สัจจะวัชเชนะ วัฑเฒยยัง สัตถุ สาสะเน สังฆัง เม วันทะมานายะ (ชายว่า วันทะมาเนนะ) ยัง ปุญญัง ปะสุตัง อิธะ สัพเพปิ อันตะรายา เม มาเหสุง ตัสสะ เตชะสา ฯ

(หมอบลงว่า) กาเยนะ วาจายะ วะ เจตะสา วา สังเฆ กุกัมมัง ปะกะตัง มะยา ยัง สังโฆ ปะฏิคคัณหะตุ อัจจะยันตัง กาลันตะเร สังวะริตุง วะ สังเฆ (จบ)

กรวดน้ำอิมินา

(นำ) หันทะ มะยัง ปัตติทานะคาถาโย ภะณามะ เส ฯ

(รับ) อิมินา ปุญญะกัมเมนะ อุปัชฌายาคุณุตตะรา
อาจริยูปะการา จะ มาตาปิตา จะ ญาตะกา (ปิยา มะมัง)
สุริโย จันทิมา ราชา คุณะวันตา นะราปิ จะ
พรัหมะมารา จะ อินทา จะ โลกะปาลา จะ เทวะตา
ยะโม มิตตา มะนุสสา จะ มัชฌัตตา เวริกาปิ จะ
สัพเพ สัตตา สุขี โหนตุ ปุญญานิ ปะกะตานิ เม
สุขัง จะ ติวิธัง เทนตุ ขิปปัง ปาเปถะ โว มะตังฯ
อิมินา ปุญญะกัมเมนะ อิ มินา อุททิเสนะ จะ
ขิปปาหัง สุละเภ เจวะ ตัณหุปาทานะเฉทะนัง
เย สันตาเน หินา ธัมมา ยาวะ นิพพานะโต มะมัง
นัสสันตุ สัพพะทา เยวะ ยัตถะ ชาโต ภะเว ภะเว
อุชุจิตตัง สะติปัญญา สัลเลโข วิริยัมหินา
มารา ละภันตุ โนกาสัง กาตุญจะ วิริเยสุ เม
พุทธาทิปะวะโร นาโถ ธัมโม นาโถ วะรุตตะโม

นาโถ ปัจเจกะพุทโธ จะ สังโฆ นาโถตตะโร มะมัง
เตโสตตะมานุภาเวนะ มาโรกาสัง ละภันตุ มา
ทัดสะปุญญะนุภาเวนะ มาโรคาสังสะหันตุมา ฯ

อานิสงส์พระอาการะวัตตาสูตรสังเขป

พระอาการะวัตตาสูตรนี้ ผู้ใดท่องได้ใช้สวดมนต์ปฏิบัติได้เสมอ มีอานิสงส์มากยิ่งนักหนา แม้จะปรารถนา พระพุทธภูมิ พระปัจเจกภูมิ พระอัคระสาวกภูมิ สาวิกาภูมิ จะปรารถนามนุษย์สมบัติ สวรรค์สมบัติ นิพพานสมบัติ ก็ส่งผลให้ได้สำเร็จสมความปรารถนาทั้งนั้น พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ที่ได้เป็นพระพุทธเจ้า มีปัญญามากเพราะเจริญมนต์บทนี้ ถ้าผู้ใดปฏิบัติได้เจริญได้ทุก ๆ วัน จะเห็นผลความสุขเกิดขึ้นเอง ไม่ต้องมีผู้อื่นบอกอานิสงส์ แสดงว่าผู้ที่เจริญพระสูตรนี้หนึ่งครั้ง จะคุ้มครองภัยอันตราย ๓๐ ประการได้ ๔ เดือน ผู้ใดเจริญพระสูตรนี้อยู่เป็นนิจ บาปกรรมทั้งปวงก็จะไม่ได้ช่องหยั่งลงสู่สันดาน เว้นแต่กรรมเก่าตามมาทันเท่านั้น ผู้ใดอุตสาหะตั้งจิตตั้งใจเล่าเรียนได้ใช้สวดมนต์ก็ดี บอกเล่าผู้อื่นให้เลื่อมใสก็ดี เขียนเองก็ดี กระทำสักการบูชา เคารพนับถือพร้อมทั้งไตรทวารก็ดี ผู้นั้นจะปรารถนาสิ่งใดก็จะสำเร็จทุกประการ ท่านผู้มีปรีชาศรัทธาความเลื่อมใสจงกระทำซึ่งอาการะวัตตาสูตร อันจะเป็นที่พักผ่อนพึ่งพาอาศัยในวัฏฏะกันดาร ดุจเกาะ

และฝั่งเป็นที่อาศัยแห่งชนทั้งหลาย ผู้สัญจรไปมาในชลสาคร สมุทรทะเลใหญ่ฉะนั้น อาการะวัตตาสูตรนี้ พระพุทธเจ้า ๒๘ พระองค์ที่ปรินิพานไปแล้วก็ดี พระตถาคตพุทธเจ้าของเรา ปัจจุบันนี้ก็ดี มิได้สละละวางทิ้งร้างให้ห่างเลยสักพระองค์เดียว ได้ทรงเจริญตามพระสูตรนี้มาทุก ๆ พระองค์ จึงมีคุณานุภาพ ยิ่งใหญ่กว่าสูตรอื่น ไม่มีธรรมอื่นจะเปรียบให้เท่าถึง เป็นธรรม อันระงับได้โดยแท้ ในอนาคตกาล ถ้าบุคคลใดทำปาณาติบาต คือปลงชีวิตสัตว์ให้ตกล่วงไปเป็นวัชชกรรม ที่ชักนำให้ ปฏิสนธิในนรกใหญ่ทั้ง ๘ ขุม คือ สัญชีพนรก อุสุทนรก สังฆาตนรก โรรุวนรก ตาปนรก มหาตาปนรก อเวจีนรก เปรตอสุรกาย ดิรัจฉาน กำเนิดไซร้ ถ้าได้ท่องบ่นทรงจำ จนคล่องปาก ก็จะปิดบังห้ามกันไว้ไม่ให้ไปสู่ทุคติกำเนิดก่อน โดยกาลนาน ๕๐ แสนกัลป์ ผู้นั้นระลึกตามเนือง ๆ ก็จะ สำเร็จไตรวิชชา และอภิญญา ๖ ประการ ยังทิพจักษุญาณ ให้บริสุทธิ์ ดุจองค์มเหสักกเทวราช มีการรีบร้อนออกจากบ้าน ไปจะไม่อดอาหารในระหว่างทางที่ผ่านไป จะเป็นที่พึ่งอาศัย แห่งชนทั้งหลายในเรื่องเสบียงอาหาร ภัยอันตราย ศัตรูหมู่ ปัจจามิตร ไม่อาจจะมาครอบงำย่ำยีได้ นี่เป็นทิฏฐธรรมเวทนียา นิสงส์ปัจจุบันทันตา ในสัมปรายิกานิสงส์ที่จะเกื้อหนุนใน ภพเบื้องหน้านั้น แสดงว่าผู้ใดได้พระสูตรนี้ เมื่อสืบขันธะประวัติ ในภพเบื้องหน้าจะบริบูรณ์ด้วยโภคสมบัติ หรัญรัตนมณี เหลือล้นขนขึ้นรักษาไว้ที่เรือน และที่คลังเป็นต้น ประกอบ

ด้วยเครื่องอลังการวิภูษิตพรรณต่าง ๆ จะมีกำลังมากแรงแข็งขยันต่ออยุทธนาข้าศึก ศัตรูหมู่ไพรีไม่ย่อท้อ ทั้งจะมีฉวีวรรณผ่องใสบริสุทธิ์ดุจทองธรรมชาติ มีจักษุประสาทรุ่งเรืองงามไม่วิปริต แลเห็นทั่วทิศซึ่งสรรพรูปทั้งปวงและจะได้เป็นพระอินทร์ปิ่นพิภพดาวดึงส์อยู่ ๓๖ กัลป์ โดยประมาณ และจะได้เป็นบรมจักรพรรดิราชผู้เป็นอิสระ ในทวีปใหญ่ ๔ มีทวีปน้อย ๒๐๐๐ เป็นบริวาร นานถึง ๓๖ กัลป์ จะถึงพร้อมด้วยปราสาทอันแล้วไปด้วยทองควรจะปรีดา บริบูรณ์ด้วยแก้ว ๗ ประการ เป็นของเกิดสำหรับบุญแห่งจักรพรรดิราช จะตั้งอยู่ในสุขสมบัติโดยกำหนดกาลนาน ยังเวียนว่ายอยู่ในวัฏฏะสงสารอานิสงส์คงอภิบาลตามประคองไป ให้มีปัญญาฉลาดเฉียบแหลมว่องไวสุขุมละเอียด ลึก ซึ้ง อาจรู้ทั่วถึงอรรถธรรมด้วยกำลังปรีชาญาณ อวสานที่สุดชาติก็จะได้บรรลุพระนิพพาน อนึ่งถ้ายังไม่ถึงพระนิพพานก็จะไม่ไปเกิดในอบายภูมิทั้ง ๔ มีนรก เปรต อสุรกาย ดิรัจฉานกำเนิด และมหานรกใหญ่ทั้ง ๘ ขุมช้านานถึง ๘๐ กัลป์ และจะไม่ไปเกิดในตระกูลหญิงจัณฑาลเข็ญใจ จะไม่ไปเกิดในตระกูลมิจฉาทิฐิ จะไม่ไปเกิดเป็นหญิง จะไม่ไปเกิดเป็นอุภโตพยัญชนกอันมีเพศเป็น ๒ ฝ่าย จะไม่ไปบังเกิดเป็น บัณเฑาะ เป็น กระเทย ที่เป็นอภัพพบุคคล บุคคลผู้นั้นเกิดในภพใดๆ จะมีอวัยวะน้อยใหญ่บริบูรณ์ จะมีรูปทรงสัณฐานงามดีดุจทองธรรมชาติ เป็นที่เลื่อมใสแก่มหาชนผู้ได้ทัศนาไม่เบื่อหน่าย จะเป็นผู้มีอายุคงทนจนถึงอายุขัยจึงจะตาย

จะเป็นคนมีศีล ศรัทธาธิคุณบริบูรณ์ ในการ บริจาคทาน ไม่เบื่อหน่าย จะเป็นคนไม่มีโรคาพยาธิเบียดเบียน สัพพะอันตราย ความจัญไรภัยพิบัติ สัพพะอาพาธที่บังเกิดเบียดเบียนกาย ก็จะสงบระงับดับคลายลงด้วยคุณานิสงส์ ผลที่ได้สวดมนต์ได้ สดับฟังพระสูตรนี้ด้วยประสาทจิตผ่องใส เวลามรณสมัยใกล้ จะตายจะไม่หลงสติ จะดำรงสติไว้ในทางสุคติ เสวยสุข สมบัติตามใจประสงค์นรชนผู้ใดเห็นตามโดยชอบซึ่งพระสูตร อันเจือปนด้วยพระวินัยพระปรมัตถ์ มีนามบัญญัติชื่อว่า อาการวัตตาสูตร มีข้อความดังได้แสดงมาด้วยประการฉะนี้ จบอานิสงส์สังเขปที่ข้าพเจ้าเลือกคัดมาที่มหาชนอยากได้อยาก ถึง อานิสงส์พิสดารกัณฑ์หนึ่งต่างหาก ด้วยเดชผลานิสงส์ที่ ข้าพเจ้าคณะสามัคคีได้สร้างหนังสือไว้ในพระพุทธศาสนา ขออำนาจคุณพระสมติงสบารมีของพระพุทธเจ้า จงดลบันดาล ให้สำเร็จสมความปรารถนาของข้าพเจ้าทุกประการ ฯ

ขึ้นต้นพระคาถาอาการวัตตาสูตร

เอวัมเม สุตัง เอกัง สะมะยัง ภะคะวา ราชะคะเห วิหะระติ คิชฌะกูเฏ ปัพพะเต เตนะ โข ปะนะ สะมะเยนะ สัพพะสัตตานัง พุทธคุโณ ธัมมะคุโณ สังฆะคุโณ อายัสมา อานันโท อะนุรุทโธ สารีปุตโต โมคคัลลาโน มะหิทธิโก มะหานุภาเวนะ สัตตานัง เอตะทะโวจะ

อิติปิ โส ภะคะวา อะสุภะรักภะ สัมมาวิชชาจะระณะ-สัมปันโน

อิติปิ โส ภะคะวา ยะมะโลกา สัมมาวิชชาจะระณะ-สัมปันโน

อิติปิ โส ภะคะวา ปะฐะวีธาตุ สัมมาวิชชาจะระณะ-สัมปันโน

อิติปิ โส ภะคะวา อาโปธาตุ สัมมาวิชชาจะระณะ-สัมปันโน

อิติปิ โส ภะคะวา เตโชธาตุ สัมมาวิชชาจะระณะ-สัมปันโน

อิติปิ โส ภะคะวา วาโยธาตุ สัมมาวิชชาจะระณ-สัมปันโน

อิติปิ โส ภะคะวา อากาสะธาตุ สัมมาวิชชาจะระณ-สัมปันโน

อิติปิ โส ภะคะวา จาตุมมะหาราชิกา เทวา สัมมาวิชชาจะระณะสัมปันโน

อิติปิ โส ภะคะวา ตาวะติงสา เทวา สัมมาวิชชาจะ-ระณะสัมปันโน

อิติปิ โส ภะคะวา ยามา เทวา สัมมา วิชชาจะระณะ-สัมปันโน

อิติปิ โส ภะคะวา ตุสิตา เทวา สัมมา วิชชาจะระณะ-สัมปันโน

อิติปิ โส ภะคะวา นิมมานะระตี เทวา สัมมาวิชชาจะระณะสัมปันโน

อิติปิ โส ภะคะวา ปะระนิมมิตะวะสะวัตตี เทวา สัมมาวิชชาจะระณะสัมปันโน

อิติปิ โส ภะคะวา พรหมะปะริสัชชา เทวา สัมมาวิชชาจะระณะสัมปันโน

อิติปิ โส ภะคะวา พรหมะปะโรหิตา เทวา สัมมาวิชชาจะจะณะสัมปันโน

อิติปิ โส ภะคะวา มะหาพรหมา เทวา สัมมาวิชชาจะระณะสัมปันโน

อิติปิ โส ภะคะวา ปะริตตาภา พรหมา เทวา สัมมาวิชชาจะระณะสัมปันโน

อิติปิ โส ภะคะวา อัปปะมานาภา พรหมา เทวา สัมมาวิชชาจะระณะสัมปันโน

อิติปิ โส ภะคะวา อาภัสสะรา พรหมา เทวา สัมมาวิชชาจะระณะสัมปันโน

อิติปิ โส ภะคะวา ปะริตตะสุภา พรหมา เทวา สัมมาวิชชาจะระณะสัมปันโน

อิติปิ โส ภะคะวา อัปปะมาณาสุภา พรหมา เทวา สัมมาวิชชาจะระณะสัมปันโน

อิติปิ โส ภะคะวา สุภะกิณหะกา พรหมา เทวา สัมมาวิชชาจะระณะสัมปันโน

อิติปิ โส ภะคะวา อะสัญญีสัตตา พรหมา เทวา สัมมา-
วิชชาจะระณะสัมปันโน

อิติปิ โส ภะคะวา เวหัปผะลา พรหมา เทวา สัมมา-
วิชชาจะระณะสัมปันโน

อิติปิ โส ภะคะวา อะวิหา พรหมา เทวา สัมมา-
วิชชาจะระณะสัมปันโน

อิติปิ โส ภะคะวา อะตัปปา พรหมา เทวา สัมมา-
วิชชาจะระณะสัมปันโน

อิติปิ โส ภะคะวา สุทัสสา พรหมา เทวา สัมมา-
วิชชาจะระณะสัมปันโน

อิติปิ โส ภะคะวา สุทัสสี พรหมา เทวา สัมมา-
วิชชาจะระณะสัมปันโน

อิติปิ โส ภะคะวา อะกะนิฏฐะกา พรหมา เทวา สัมมา-
วิชชาจะระณะสัมปันโน

อิติปิ โส ภะคะวา อา กา สา นัญ จา ยะตะนะ พรหมา
เทวา สัมมา วิชชาจะระณะสัมปันโป

อิติปิ โส ภะคะวา วิญ ญา นัญ จา ยะ ตะ นะ พรหมา
เทวา สัมมา วิชชาจะระณะสัมปันโน

อิติปิ โส ภะคะวา อา กิญ จัญ ญา ยะ ตะ นะ พรหมา
เทวา สัมมา วิชชาจะระณะสัมปันโน

อิติปิ โส ภะคะวา เนวะ สัญญา นา สัญญา ยะตะนะ-
พรหมา เทวา สัมมาวิชชาจะระณะ-
สัมปันโน

อิติปิ โส ภะคะวา โสตาปัตติมัคโค สัมมาวิชชาจะ-
ระณะสัมปันโน

อิติปิ โส ภะคะวา โสตาปัตติผะโล สัมมาวิชชาจะ-
ระณะสัมปันโน

อิติปิ โส ภะคะวา สะกิทาคามิมัคโค สัมมาวิชชา-
จะระณะสัมปันโน

อิติปิ โส ภะคะวา สะกิทาคามิผะโล สัมมาวิชชา-
จะระณะสัมปันโน

อิติปิ โส ภะคะวา อะนาคามิมัคโค สัมมาวิชชา-
จะระณะสัมปันโน

อิติปิ โส ภะคะวา อะนาคามิผะโล สัมมาวิชชา-
จะระณะสัมปันโน

อิติปิ โส ภะคะวา อะระหัตตะมัคโค สัมมาวิชชา-
จะระณะสัมปันโน

อิติปิ โส ภะคะวา อะระหัตตะผะโล สัมมาวิชชา-
จะระณะสัมปันโน

อิติปิ โส ภะคะวา นิพพานัง ปะระมัง สัมมาวิชชา-
จะระณะสัมปันโน

อิติปิ โส ภะคะวา นะโม เม สัพพะพุทธานัง สัมมา
วิชชาจะระณะสัมปันโน

อิติปิ โส ภะคะวา นะโม โพธิมุตตะมัง สัมมาวิชชา-
จะระณะสัมปันโน

อิติปิ โส ภะคะวา ตัณหังกะโร นามะ ภะคะวา
สะมาธิปัญญาคุณะสัมปันโน

อิติปิ โส ภะคะวา เมธังกะโร นามะ ภะคะวา
สะมาธิปัญญาคุณะสัมปันโน

อิติปิ โส ภะคะวา สะระณังกะโร นามะ ภะคะวา
สะมาธิปัญญาคุณะสัมปันโน

อิติปิ โส ภะคะวา ทีปังกะโร นามะ ภะคะวา
สะมาธิปัญญาคุณะสัมปันโน

อิติปิ โส ภะคะวา โกณฑัญโญ นามะ ภะคะวา
สะมาธิปัญญาคุณะสัมปันโน

อิติปิ โส ภะคะวา สุมังคะโล นามะ ภะคะวา
สะมาธิปัญญาคุณะสัมปันโน

อิติปิ โส ภะคะวา สุมะโน นามะ ภะคะวา สะมาธิ-
ปัญญาคุณะสัมปันโน

อิติปิ โส ภะคะวา เรวโต นามะ ภะคะวา สะมาธิ-
ปัญญาคุณะสัมปันโน

อิติปิ โส ภะคะวา โสภิโต นามะ ภะคะวา สะมาธิ-
ปัญญาคุณะสัมปันโน

อิติปิ โส ภะคะวา อะโนมะทัสสี นามะ ภะคะวา
สะมาธิปัญญาคุณะสัมปันโน

อิติปิ โส ภะคะวา ปะทุโม นามะ ภะคะวา สะมาธิ-
ปัญญาคุณะสัมปันโน

อิติปิ โส ภะคะวา นาระโท นามะ ภะคะวา สะมาธิ-
ปัญญาคุณะสัมปันโน

อิติปิ โส ภะคะวา ปะทุมุตตะโร นามะ ภะคะวา สะมาธิ-
ปัญญาคุณะสัมปันโน

อิติปิ โส ภะคะวา สุเมโธ นามะ ภะคะวา สะมาธิ-
ปัญญาคุณะสัมปันโน

อิติปิ โส ภะคะวา สุชาโต นามะ ภะคะวา สะมาธิ-
ปัญญาคุณะสัมปันโน

อิติปิ โส ภะคะว ปิยะทัสสี นามะ ภะคะวา สะมา-
ธิปัญญาคุณะสัมปันโน

อิติปิ โส ภะคะวา อัตถะทัสสี นามะ ภะคะวา สะมา-
ธิปัญญาคุณะสัมปันโน

อิติปิ โส ภะคะวา ธัมมะทัสสี นามะ ภะคะวา
สะมาธิปัญญาคุณะสัมปันโน

อิติปิ โส ภะคะวา สิทธัตโถ นามะ ภะคะวา สะมาธิ-
ปัญญาคุณะสัมปันโน

อิติปิ โส ภะคะวา ติสโส นามะ ภะคะวา สะมาธิ-
ปัญญาคุณะสัมปันโน

อิติปิ โส ภะคะวา ปุสโส นามะ ภะคะวา สะมาธิ-
ปัญญาคุณะสัมปันโน

อิติปิ โส ภะคะวา วิปัสสี นามะ ภะคะวา สะมาธิ-
ปัญญาคุณะสัมปันโน

อิติปิ โส ภะคะวา สิขี นามะ ภะคะวา สะมาธิปัญญาคุณะสัมปันโน

อิติปิ โส ภะคะวา เวสสะภู นามะ ภะคะวา สะมาธิปัญญาคุณะสัมปันโน

อิติปิ โส ภะคะวา กะกุสันโธ นามะ ภะคะวา สะมาธิปัญญาคุณะสัมปันโน

อิติปิ โส ภะคะวา โกนะคะมะโน นามะ ภะคะวา สะมาธิปัญญาคุณะสัมปันโน

อิติปิ โส ภะคะวา กัสสะโป นามะ ภะคะวา สะมาธิปัญญาคุณะสัมปันโน

อิติปิ โส ภะคะวา โคตะโม นามะ ภะคะวา สะมาธิปัญญาคุณะสัมปันโน

ตัง โข ปะนะ ภะคะวันตัง โคตะมัง เอวัง กัลยา โณ กิตติสัทโธ อัพพุคคะโต อิติปิ โส ภะคะวา อะระหัง สัมมาสัมพุทโธ วิชชาจะระณะสัมปันโน สุคะโต โลกะวิทู อะนุตตะโร ปุริสะทัมมะสาระถิ สัตถา เทวะมนุสสานัง พุทโธ ภะคะวาติ โส อิมัง โลกัง สะเทวะกัง สะมาระกัง สะพรหมะกัง สัสสะมะ- ณะพรหมะณิง ปะชัง สะเทวะมะนุสสัง สะยัง อภิญญา สัจฉิกัตวา ปะเวเทสิ โส ภะคะวา จุกขุ ภูโต ญาณะภูโต ธัมมะภูโต ตัสสะทา ปะวัตตา อัสสะ ชะเนนตา อะมะตัสสะ ทาตา ธัมมะสามิ ธัมมะราชา ธัมมัง เทเสสิ อาทิกัลยาณัง มัชเฌ

กัลยาณัง ปะริโยสานะกัลยาณัง สาตถัง สะพะยัญชะนัง เกวะละปะริปุณณัง ปะริสุทธัง พรหมะจะริยัง ปะกาเสสิ สาธุ โข ปะนะ ตะถารูปา

๑) อิติปิ โส ภะคะวา อะระหัง
อิติปิ โส ภะคะวา สัมมาสัมพุทโธ
อิติปิ โส ภะคะวา วิชชาจะระณะสัมปันโน
อิติปิ โส ภะคะวา สุคะโต
อิติปิ โส ภะคะวา โลกะวิทู
อิติปิ โส ภะคะวา อนุตตะโร ปุริสะทัมมะสาระถิ
อิติปิ โส ภะคะวา สัตถา เทวะมนุสสานัง
อิติปิ โส ภะคะวา พุทโธ
อิติปิ โส ภะคะวา ภะคะวาติ อะระหาทิคุณะ วัคโค
ปะฐะโม
อิติปิ โส ภะคะวา ภะคะวาติ พุทธะคุณะวัคโค
ปะฐะโม

(จบวรรค ๑)

๒) อิติปิ โส ภะคะวา อะภินิหาระปาระมิสัมปันโน
อิติปิ โส ภะคะวา อุฬารัชฌา สะยะ ปาระมิสัมปันโน
อิติปิ โส ภะคะวา ปะณิธาณะปาระสัมปันโน
อิติปิ โส ภะคะวา มหากะรุณาปาระมิสัมปันโน
อิติปิ โส ภะคะวา ญาณะปาระมิสัมปันโน
อิติปิ โส ภะคะวา ปะโยคะปาระมิสัมปันโน

อิติปิ โส ภะคะวา ยุตติปาระมิสัมปันโน
อิติปิ โส ภะคะวา ชุติปาระมิสัมปันโน
อิติปิ โส ภะคะวา คัพภะโอกกันติปาระมิสัมปันโน
อิติปิ โส ภะคะวา คัพภะฐิติปาระมิสัมปันโน

อะภินิหาระวัคโค ทุติโย (จบวรรค ๒)

๓) อิติปิ โส ภะคะวา คัพภะวุฏฐานะปาระมิสัมปันโน
อิติปิ โส ภะคะวา คัพภะมะละวิระหิตะปาระมิสัมปันโน
อิติปิ โส ภะคะวา อุตตะมะชาติปาระมิสัมปันโน
อิติปิ โส ภะคะวา คะติปาระมิสัมปันโน
อิติปิ โส ภะคะวา อะภิรูปะปาระมิสัมปันโน
อิติปิ โส ภะคะวา สุวัณณะปาระมิสัมปันโน
อิติปิ โส ภะคะวา สิริปาระมิสัมปันโน
อิติปิ โส ภะคะวา อาโรหะปาระมิสัมปันโน
อิติปิ โส ภะคะวา ปะริณามะปาระมิสัมปันโน
อิติปิ โส ภะคะวา สุนิฏฐะปาระมิสัมปันโน

คัพภะวุฏฐานะวัคโค ตะติโย (จบวรรค ๓)

๔) อิติปิ โส ภะคะวา อภิสัมโพธิปาระมิสัมปันโน
อิติปิ โส ภะคะวา สีละขันธะปาระมิสัมปันโน
อิติปิ โส ภะคะวา สมาธิขันธะปาระมิสัมปันโน
อิติปิ โส ภะคะวา ปัญญาขันธะปาระมิสัมปันโน
อิติปิ โส ภะคะวา ทะวัตติงสะมะหาปุริสะลักขะณะ-
ปาระมิสัมปันโน

อะภิสัมโพธิวัคโค จะตุตโถ (จบวรรค ๔)

๕) อิติปิ โส ภะคะวา มหาปัญญะปาระมิสัมปันโน
อิติปิ โส ภะคะวา ปุถุปัญญาปาระมิสัมปันโน
อิติปิ โส ภะคะวา หาสะปัญญาปาระมิ สัมปันโน
อิติปิ โส ภะคะวา ชะวะนะปัญญาปาระมิสัมปันโน
อิติปิ โส ภะคะวา ติกขะปัญญาปาระมิสัมปันโน
อิติปิ โส ภะคะวา ปัจญจะจักขุปาระมิสัมปันโน
อิติปิ โส ภะคะวา อัฏฐาระสะพุทธะกะระปาระมิ-
สัมปันโน

มหาปัญญาวัคโค ปัญจะโม (จบวรรค ๕)

๖) อิติปิ โส ภะคะวา ทานะปาระมิสัมปันโน
อิติปิ โส ภะคะวา สีละปาระมิสัมปันโน
อิติปิ โส ภะคะวา เนกขัมมะปาระมิสัมปันโน
อิติปิ โส ภะคะวา ปัญญาปาระมิสัมปันโน
อิติปิ โส ภะคะวา วิริยะปาระมิสัมปันโน
อิติปิ โส ภะคะวา ขันติปาระมิสัมปันโน
อิติปิ โส ภะคะวา สัจจะปาระมิสัมปันโน
อิติปิ โส ภะคะวา อธิฏฐานะปาระมิสัมปันโน
อิติปิ โส ภะคะวา เมตตาปาระมิสัมปันโน
อิติปิ โส ภะคะวา อุเบกขาปาระมิสัมปันโน

ปาระมิวัคโค ฉัฏโฐ (จบวรรค ๖)

๗) อิติปิ โส ภะคะวา ทะสะปาระมิสัมปันโน

อิติปิ โส ภะคะวา ทะสะอุปะปาระมิสัมปันโน
อิติปิ โส ภะคะวา ทะสะปะระมัตถะปาระมิสัมปันโน
อิติปิ โส ภะคะวา สะมะติงสะปาระมิสัมปันโน
อิติปิ โส ภะคะวา ตังตังชามะหะนังปาระมิสัมปันโน
อิติปิ โส ภะคะวา อะภิญญาปาระมิสัมปันโน
อิติปิ โส ภะคะวา สะติปาระมิสัมปันโน
อิติปิ โส ภะคะวา สะมาธิปาระมิสัมปันโน
อิติปิ โส ภะคะวา วิมุตติปาระมิสัมปันโน
อิติปิ โส ภะคะวา วิมุตติ ญาณะ ทัสสะนะปา-
ระมิสัมปันโน
อิติปิ โส ภะคะวา วิมุตติ ญาณะปาระมิสัมปันโน
ทะสะปาระมิวัคโค สัตตะโม (จบวรรค ๗)

๘) อิติปิ โส ภะคะวา วิชชาจะระณะวิปัสสะนา วิชชา
ปาระมิสัมปันโน
อิติปิ โส ภะคะวา มะโนมะยิทธิวิชชาปาระมิสัมปันโน
อิติปิ โส ภะคะวา อิทธิวิชชาปาระมิสัมปันโน
อิติปิ โส ภะคะวา ทิพพะโสตะวิชชาปาระมิสัมปันโน
อิติปิ โส ภะคะวา ปะระจิตตะวิชชาปาระมิสัมปันโน
อิติปิ โส ภะคะวา ปุพเพนิวาสานุสสะติวิชชาปาระมิ-
สัมปันโน
อิติปิ โส ภะคะวา ทิพพะจักขุวิชชาปาระมิสัมปันโน
อิติปิ โส ภะคะวา จะระณะวิชชาปาระมิสัมปันโน

อิติปิ โส ภะคะวา จะระณะธัมมะวิชชาปาระมิสัมปันโน
อิติปิ โส ภะคะวา อะนุปุพพะวิหาระปาระมิสัมปันโน
วิชชาวัคโค อัฏฐะโม (จบวรรค ๘)

๙) อิติปิ โส ภะคะวา ปะริญญาปาระมิสัมปันโน
อิติปิ โส ภะคะวา ปะหานะปาระมิสัมปันโน
อิติปิ โส ภะคะวา สัจฉิกิริยาปาระมิสัมปันโน
อิติปิ โส ภะคะวา ภาวะนาปาระมิสัมปันโน
อิติปิ โส ภะคะวา ปะริญญาปะหานะสัจฉิกิริยาภาวะนา-
ปาระมิสัมปันโน
อิติปิ โส ภะคะวา จะตุธัมมะสัจจะปาระมิสัมปันโน
อิติปิ โส ภะคะวา ปะฏิสัมภิทาญาณะปาระมิสัมปันโน
ปะริญญาวัคโค นะวะโม (จบวรรค ๙)

๑๐) อิติปิ โส ภะคะวา โพธิปักขิยะธัมมะปาระมิสัมปันโน
อิติปิ โส ภะคะวา สะติปัฏฐานะปัญญาปาระมิสัมปันโน
อิติปิ โส ภะคะวา สัมมัปปะธานะปัญญาปาระมิสัมปันโน
อิติปิ โส ภะคะวา อิทธิปาทะปัญญาปาระมิสัมปันโน
อิติปิ โส ภะคะวา อินทริยะปัญญาปาระมิสัมปันโน
อิติปิ โส ภะคะวา พะละปัญญาปาระมิสัมปันโน
อิติปิ โส ภะคะวา โพชฌังคะปัญญาปาระมิสัมปันโน
อิติปิ โส ภะคะวา อัฏฐังคิกะมัคคะธัมมะปาระมิสัมปันโน
อิติปิ โส ภะคะวา มะหาปุริสะกิริยาปาระมิสัมปันโน
อิติปิ โส ภะคะวา อะนาวะระญาณะวิโมกขะปาระม
สัมปันโน

อิติปิ โส ภะคะวา อะระหัตตะพะละวิมุตติปาระมิ
สัมปันโน

โพธิปักขิยะวัคโค ทะสะโม (จบวรรค ๑๐)

๑๑) อิติปิ โส ภะคะวา ทะสะพะละญาณะปาระมิสัมปันโน
อิติปิ โส ภะคะวา ฐานาฐานะญาณะปาระมิสัมปันโน
อิติปิ โส ภะคะวา ญาณะปาระมิสัมปันโน
อิติปิ โส ภะคะวา สัพพัตถะคามินีปะฏิปะทาปาระมิ
สัมปันโน
อิติปิ โส ภะคะวา นานาธาตุญาณะปาระมิสัมปันโน
อิติปิ โส ภะคะวา สัตตานัง นานาธิวิมุตติกะญาณะ
ปาระมิสัมปันโน
อิติปิ โส ภะคะวา ปะโรปะริยัตติปาระมิสัมปันโน
อิติปิ โส ภะคะวา นิโรธุฏฐานะญาณะปาระมิสัมปันโน
อิติปิ โส ภะคะวา จุตูปะปาตะญาณะปาระมิสัมปันโน
อิติปิ โส ภะคะวา ปุพเพนิวาสานุสสะติญาณะปาระมิ
สัมปันโน
อิติปิ โส ภะคะวา อาสะวักขะยะญาณะปาระมิสัมปันโน

ทะสะพะละญาณะวัคโค เอกาทะสะโม (จบวรรค ๑๑)

๑๒) อิติปิ โส ภะคะวา โกฏิสะหัสสานัง ปะกะติสะหัสสานัง
หัตถีนัง พะละธะระปาระมิสัมปันโน
อิติปิ โส ภะคะวา ปุริสะโกฏิทะสะสะหัส สานังพะละธะ
ระปาระมิสัมปันโน

อิติปิ โส ภะคะวา ปัญจะจักขุญาณะปาระมิสัมปันโน
อิติปิ โส ภะคะวา ยะมะกะญาณะปาระมิสัมปันโน
อิติปิ โส ภะคะวา สีละคุณะปาระมิสัมปันโน
อิติปิ โส ภะคะวา คุณะปาระมิสะมาปัตติสัมปันโน

กายะพะละวัคโค ทะวาทะสะโม (จบวรรค ๑๒)

๑๓) อิติปิ โส ภะคะวา กามะพะละปาระมิสัมปันโน
อิติปิ โส ภะคะวา กามะพะละญาณะปาระมิสัมปันโน
อิติปิ โส ภะคะวา พะละปาระมิสัมปันโน
อิติปิ โส ภะคะวา พะละญาณะปาระมิสัมปันโน
อิติปิ โส ภะคะวา ปุริสะปาระมิสัมปันโน
อิติปิ โส ภะคะวา จะตุลยะปาระมิสัมปันโน
อิติปิ โส ภะคะวา ญาณะปาระมิสัมปันโน
อิติปิ โส ภะคะวา อุตสาหะปาระมิสัมปันโน
อิติปิ โส ภะคะวา คะเวสิญาณะปาระมิสัมปันโน

กามะพะละวัคโค เตระสะโม (จบวรรค ๑๓)

๑๔) อิติปิ โส ภะคะวา จะริยาปาระมิสัมปันโน
อิติปิ โส ภะคะวา จะริยาญาณะปาระมิสัมปันโน
อิติปิ โส ภะคะวา โลกัตถะจะริยาปาระมิสัมปันโน
อิติปิ โส ภะคะวา โลกัตถะจะริยาญาณะปาระมิ
สัมปันโน
อิติปิ โส ภะคะวา ญาตัตถะจะริยาปาระมิสัมปันโน
อิติปิ โส ภะคะวา ญาตัตถะจะริยาญาณะปาระมิ

สัมปันโน
อิติปิ โส ภะคะวา พุทธัตถะจะริยาปาระมิสัมปันโน
อิติปิ โส ภะคะวา พุทธัตถะจะริยาญาณะปาระมิ
สัมปันโน
อิติปิ โส ภะคะวา ติวิธะจะริยาปาระมิสัมปันโน
อิติปิ โส ภะคะวา ปาระมิอุปะปาระมิปะระมัตถะ
ปาระมิสัมปันโน
จะริยาวัคโค จตุททะสะโม (จบวรรค ๑๔)

๑๕) อิติปิ โส ภะคะวา ปัญจุปาทานักขันเธสุ อะนิจจะ
ลักขะณะปาระมิสัมปันโน
อิติปิ โส ภะคะวา ปัญจุปาทานักขันเธสุ ทุกขะลักขะณะ
ปาระมิสัมปันโน
อิติปิ โส ภะคะวา ปัญจุปาทานักขันเธสุ อะนัตตะลักขะ
ณะปาระมิสัมปันโน
อิติปิ โส ภะคะวา อายะตะเนสุ ติลักขะณะญาณะปาระมิ
สัมปันโน
อิติปิ โส ภะคะวา อัฏฐาระสะธาตูสุ ติลักขะณะญาณะ
ปาระมิสัมปันโน
อิติปิ โส ภะคะวา วิปปะริณามะลักขะณะปาระมิ
สัมปันโน
ลักขะณะวัคโค ปัญจะระสะโม (จบวรรค ๑๕)

๑๖) อิติปิ โส ภะคะวา อะธิฏฐานะปาระมิสัมปันโน

อิติปิ โส ภะคะวา คะตัฏฐานะญาณะปาระมิ
สัมปันโน

อิติปิ โส ภะคะวา วะสิตะปาระมิสัมปันโน

อิติปิ โส ภะคะวา วะสิตะญาณะปาระมิสัมปันโน

อิติปิ โส ภะคะวา สิกขาปาระมิสัมปันโน

อิติปิ โส ภะคะวา สิกขาญาณะปาระมิสัมปันโน

อิติปิ โส ภะคะวา สังวะระปาระมิสัมปันโน

อิติปิ โส ภะคะวา สังวะระญาณะปาระมิสัมปันโน

คะตัฏฐานะวัคโค โสฬะสะโม (จบวรรค ๑๖)

๑๗) อิติปิ โส ภะคะวา พุทธะปะเวณิปาระมิสัมปันโน

อิติปิ โส ภะคะว พุทธะปะเวณิญาณะปาระมิสัมปันโน

อิติปิ โส ภะคะวา ยะมะกะปาฏิหาริยะปาระมิสัมปันโน

อิติปิ โส ภะคะวา ยะมะกะปาฏิหาริยะญาณะปาระมิ
สัมปันโน

อิติปิ โส ภะคะวา จะตุพรหมะวิหาระปาระมิสัมปันโน

อิติปิ โส ภะคะวา อะนาวะระญาณะปาระมิสัมปันโน

อิติปิ โส ภะคะวา ปะริยันตะญาณะปาระมิสัมปันโน

อิติปิ โส ภะคะวา สัพพัญญุตะญาณะปาระมิสัมปันโน

อิติปิ โส ภะคะวา จะตุวีสะติโกฏิ สะตะวะชิระปาระมิ
สัมปันโน

ปะเวณิวัคโค สัตตะระสะโม (จบ ๑๗ วรรคบริบูรณ์)

อานิสงส์ยอดพระกัณฑ์ไตรปิฎกสังเขป

พระพุทธเจ้าโปรดประทานพระธรรมเทศนาว่า บุคคลผู้ใดมีความเลื่อมใสในพระพุทธศาสนา ได้สร้างพระไตรปิฎกด้วยศรัทธามีผลอานิสงส์มากนักหนา ได้สร้างอักขระไว้แต่ละอักขระเท่ากับการสร้างพระพุทธรูปแต่ละพระองค์ๆ และจะได้รับผลเสวยสมบัติบรมจักรพรรดิราชนับชาติได้ถึง ๘ หมื่น ๔ พันกัลป์ จะมีพระปัญญาเสมอพระสารีบุตรเถระเจ้า แม้พระพุทธเจ้าของเราเมื่อครั้งเสวยพระชาติกำเนิดเป็นอำมาตย์ของสมเด็จบรมกษัตริย์ผู้เป็นพระพุทธบิดาของ พระปุราณะโคดมบรมครู พระองค์ก็เคยสร้างพระไตรปิฎกมาแล้วสรุปความว่าอันอานิสงส์การสร้างพระไตรปิฎก และการท่องบ่นสวดมนต์ยอดพระกัณฑ์ไตรปิฎกนี้สุดที่จะพรรณนาให้ทั่วถึงได้ ดูแต่อักขระตัวเดียวยังว่าให้เสวยสุขเป็นกัลปแล้ว ในพระไตรปิฎกมีกี่โกฏิอักขระไม่ทราบ ฉะนั้นจะกล่าวโดยย่อเท่านั้น กับนำเอาคำนำเดิมแห่งยอดพระกัณฑ์ไตรปิฎกมาแสดงไว้ว่า ท่านผู้ใดท่องได้ ใช้สวดมนต์ภาวนาทุกค่ำเช้าแล้ว ผู้นั้นจะไม่ไปตกอบายภูมิเลย แม้ได้บูชาไว้กับบ้านเรือนก็อาจป้องกันภัยอันตรายต่าง ๆ ได้ จะภาวนาคาถาอื่นสัก ๑๐๐ ปี อานิสงส์ก็ไม่เท่าภาวนาพระคาถานี้ครั้งหนึ่ง ถึงแม้ว่าพระอินทร์พระพรหมยมยักษ์ที่มีอิทธิฤทธิ์จะนิรมิตแผ่น อิฐเป็นทองคำก่อเป็นพระเจดีย์ตั้งแต่มนุษย์โลก สูงขึ้นไปถึงพรหมโลก อานิสงส์ก็ยังไม่เท่าภาวนาคาถายอดพระกัณฑ์ไตรปิฎกนี้และมีคำอธิบาย

คุณความดีไว้ในต้นฉบับเดิมนั้นหลายประการ ต้นฉบับเดิมนั้นเปิดกรุได้ที่เมืองสวรรคโลก เป็นอักษรขอมจารึกใส่ไว้ในใบลาน จึงได้แปลเป็นอักษรไทย พระภิกษุแสวง (หลวงธรมาธิกรณ์แพ่ง) ได้มาจากพระแท่นศิลาอาสน์มณฑลพิษณุโลก จึงมีพุทธบริษัทศรัทธาสละทรัพย์สร้างหนังสือยอดพระไตรปิฎกไว้ในพระพุทธศาสนาหลายพันฉบับแล้ว ข้าพเจ้าขออุทิศน้ำพักน้ำแรงที่ได้เขียนได้สวดมนต์ทั้งสองพระสูตรนี้ อยู่ประจำ เดือน-วัน-คืนก็ดี ข้าพเจ้าได้รับความสุขฉันใด ขอให้ท่านได้รับความสุขฉันนั้นทุก ๆ ท่าน และขอแผ่กุศลไปให้สัตว์ทั้งสิ้นทั้ง ๑๖ ชั้นฟ้า ทั้ง ๑๕ ชั้นดิน ถ้าผู้ใดได้ทุกข์ขอให้พ้นทุกข์ ถ้าผู้ใดได้สุขขอให้ได้สุขยิ่งๆ ขึ้นไป ด้วยเดชะผลบุญแห่งข้าพเจ้าอุทิศให้ จงเป็นอุปนิสัยปัจจัยแก่พระนิพพานในอนาคตกาลเบื้องหน้าโน้น เทอญ

ยอดพระกัณฑ์ไตรปิฎก ใช้สวดหรือภาวนาทุกๆ วัน ย่อมเจริญด้วยสิ่งพึงปรารถนา

๑) อิติปิ โส ภะคะวา อะระหัง วัจจะโส ภะคะวา
อิติปิ โส ภะคะวา สัมมาสัมพุทโธ วัจจะโส ภะคะวา
อิติปิ โส ภะคะวา วิชชาจะระณะสัมปันโน วัจจะ โส ภะคะวา
อิติปิ โส ภะคะวา สุคะโต วัจจะโส ภะคะวา
อิติปิ โส ภะคะวา โลกะวิทู วัจจะโส ภะคะวา

๒) อะระหันตัง สะระณัง คัจฉามิ อะระหันตัง สิระสา นะมามิ สัมมาสัมพุทธัง สะระณัง คัจฉามิ สัมมาสัมพุทธัง สิระสา

นะมามิ วิชชาจะระณะสัมปันนัง สะระณัง คัจฉามิ วิชชาจะระณะสัมปันนัง สิระสา นะมามิ สุคะตัง สะระณัง คัจฉามิ สุคะตัง สิระสา นะมามิ โลกะวิทุง สะระณัง คัจฉามิ โลกะวิทุง สิระสา นะมามิ ฯ

๓) อิติปิ โส ภะคะวาอะนุตตะโร วัจจะโส ภะคะวา

อิติปิ โส ภะคะวา ปุริสะทัมมะสาระถิ วัจจะโส ภะคะวา

อิติปิ โส ภะคะวา สัตถา เทวะมะนุสสานัง วัจจะ โส ภะคะวา

อิติปิ โส ภะคะวา พุทโธ วัจจะโส ภะคะวา

๔) อะนุตตะรัง สะระณัง คัจฉามิ อะนุตตะรัง สิระสา นะมามิปุริสะทัมมะสาระถิ สะระณัง คัจฉามิ ปุริสะทัมมะสาระถิ สิระสา นะมามิ สัตถา เทวะมะนุสสานัง สะระณัง คัจฉามิ สัตถา เทวะมะนุสสานัง สิระสา นะมามิ พุทธัง สะระณัง คัจฉามิ พุทธัง สิระสา นะมามิ ฯ

๕) อิติปิ โส ภะคะวา อิติปิ โส ภะคะวา รูปักขันโธ
อะนิจจะ ลักขะณะปาระมิ
สัมปันโน

อิติปิ โส ภะคะวา อิติปิ โส ภะคะวา เวทะนากขันโธ
อะนิจจะ ลักขะณะปาระมิ
สัมปันโน

อิติปิ โส ภะคะวา อิติปิ โส ภะคะวา สัญญากขันโธ
อะนิจจะ ลักขะณะปาระมิ
สัมปันโน

อิติปิ โส ภะคะวา อิติปิ โส ภะคะวา สังขารักขันโธ
อะนิจจะ ลักขะณะปาระมิ
จะ สัมปันโน

อิติปิ โส ภะคะวา อิติปิ โส ภะคะวา วิญญาณักขันโธ
อะนิจจะ ลักขะณะปาระมิ
จะ สัมปันโน

อิติปิโส ภะระวา ฯ

๖) อิติปิ โส ภะคะวา ปะฐะวีจักวาพะจาตุมะหาราชิกา
ตาวะติงสา ธาตุสัมมาสะมาธิญาณะ
สัมปันโน

อิติปิ โส ภะคะวา เตโชจักกะวาพะจาตุมะหาราชิกา
ตาวะติงสา ธาตุสัมมาสะมาธิญาณะ
สัมปันโน

อิติปิ โส ภะคะวา วาโยจักกะวาพะจาตุมะหาราชิ กา
ตาวะติงสา ธาตุสัมมาสะมาธิญาณะ
สัมปันโน

อิติปิ โส ภะคะวา อาโปจักกะวาพะจาตุมะหาราชิกา
ตาวะติงสา ธาตุสัมมาสะมาธิญาณะ
สัมปันโน

อิติปิ โส ภะคะวา อากาสาจักกะวาพะจาตุมะหาราชิกา
ตาวะติงสา ธาตุสัมมาสะมาธิญาณะ
สัมปันโน

๗) อิติปิ โส ภะคะวา ยามา ธาตุสัมมาสะมาธิญาณะ
สัมปันโน

อิติปิ โส ภะคะวา ตุสิตา ธาตุสัมมาสะมาธิญาณะ
สัมปันโน

อิติปิ โส ภะคะวา นิมมานะระตี ธาตุสัมมาสะมาธิญาณะ
สัมปันโน

อิติปิ โส ภะคะวา กามาวะจะระธาตุสัมมา
สะมาธิญาณะ สัมปันโน

อิติปิ โส ภะคะวา รูปาวะจะระธาตุสัมมาสะมาธิญาณะ
สัมปันโน

อิติปิ โส ภะคะวา ปะฐะมะฌานะธาตุสัมมา
สะมาธิญาณะ สัมปันโน

อิติปิ โส ภะคะวา ทุติยะฌานะ ธาตุสัมมาสะมาธิญาณะ
สัมปันโน

อิติปิ โส ภะคะวา ตะติยะฌานะ ธาตุสัมมาสะมาธิญาณะ
สัมปันโน

อิติปิ โส ภะคะวา จะตุตถะฌานะ ธาตุสัมมาสะมา
ธิญาณะ สัมปันโน

อิติปิ โส ภะคะวา ปัญจะมะฌานะ ธาตุสัมมาสะมา
ธิญาณะ สัมปันโน

๘) อิติปิ โส ภะคะวา อากาสานัญจายะตะนะเนวะ
สัญญานา สัญญายะตะนะอะ

รูปาวะจะระธาตุสัมมา
สะมาธิญาณะสัมปันโน
อิติปิ โส ภะคะวา วิญญานัญจายะตะนะเนวะสัญญานา
สัญญายะตะนะอะรูปาวะจะระ
ธาตุสัมมา สะมาธิญาณะสัมปันโน
อิติปิ โส ภะคะวา อะกิญจัญญายะตะนะเนวะสัญญานา
สัญญายะตะนะอะรูปาวะจะระ
ธาตุสัมมา สะมาธิญาณะสัมปันโน

๑๐) อิติปิ โส ภะคะวา โสตาปัตติมัคคะธาตุสัมมาสะมาธิ
ญาณะสัมปันโน
อิติปิ โส ภะคะวา สะกิทาคามิมัคคะธาตุสัมมา
สะมาธิญาณะสัมปันโน
อิติปิ โส ภะคะวา อะนาคาปัตติมัคคะธาตุสัมมา
สะมาธิญาณะสัมปันโน
อิติปิ โส ภะคะวา อะระหัตตะปัตติมัคคะธาตุสัมมา
สะมาธิญาณะสัมปันโน

๑๑) อิติปิ โส ภะคะวา โสตาอะระหัตตะปัตติผะละธาตุ
สัมมาสะมาธิญาณะสัมปันโน
อิติปิ โส ภะคะวา สะกิทาคาอะระหัตตะปัตติผะละ
ธาตุสัมมาสะมาธิญาณะสัมปันโน
อิติปิ โส ภะคะวา อะนาคาอะระหัตตะปัตติผะละ
ธาตุ สัมมาสะมาธิญาณะสัมปันโน

๑๒) กุสะลา ธัมมา อิติปิ โส ภะคะวา อะอายาวะชีวัง พุทธัง สะระณัง คัจฉามิ ชัมพูทีปัญจะ อิสสะโร กุสะลา นะโม พุทธายะ นะโม ธัมมายะ นะโม สังฆายะ ปัญจะพุทธา นะมามิหัง อา ปา มะ จุ ปะ ที มะ สัง อัง ขุ สัง วิ ธา ปุ กะ ยะ ปะ อุ ปะ สะ ชะ สุ เห ปาสายะ โสโส สะสะ อะอะอะอะนิ เตชะสุเนมะ ภูจะนาวิเว อะสังวิสุโล ปุสะพุภะ อิ สวาสุ สุสวาอิ กุสะลา ธัมมา จิติ วิ อัตถิ ฯ

๑๓) อิติปิ โส ภะคะวา อะระหัง อะอายาวะชีวัง พุทธัง สะระณัง คัจฉามิ สาโพธิ ปัญจะ อิสสะโร ธัมมา ฯ

๑๔) กุสะลา ธัมมา นันทะวิวังโก อิติสัมมา สัมพุทโธ สุคะลาโน ยาวะชีวัง พุทธัง สะระณัง คัจฉามิ จาตุมะหาราชิกา อิสสะโร กุสะลา ธัมมา อิติวิชชาจะระณะสัมปันโน อุอุยาวะตาวะติงสา อิสสะโร กุสะลา ธัมมา นันทะปัญจะสุคะโต โลกะวิทู มะหาเอโอ ยาวะชีวัง พุทธัง สะระณัง คัจฉามิ ยามา อิสสะโร กุสะลา ธัมมา พรหมาสัททะปัญจะสัตตะ สัตตาปาระมี อะนุตตะโร ยะมะกะขะ ยาวะชีวัง พุทธัง สะระณัง คัจฉามิ ฯ

๑๕) ตุสิตา อิสสะโร กุสะลา ธัมมา ปุยะปะกะ ปุริสะทัมมะสาระถิ ยาวะชีวัง พุทธัง สะระณัง คัจฉามิ ฯ

๑๖) นิมมานะระตี อิสสะโร กุสะลา ธัมมา เหตุโป วะ สัตถา เทวะมะนุสสานัง ตะถะยาวะชีวัง พุทธัง สะระณัง คัจฉามิ ฯ

๑๗) ปะระนิมมิตะวะสะวัตตี อิสสะโร กุสะลา ธัมมา สังขารักขันโธ ทุกขัง อะนิจจัง อะนัตตา รูปักขันโธ พุทธะ ปะผะ

ยาวะชีวัง พุทธัง สะระณัง คัจฉามิ ฯ

๑๘) พรหมา อิสสะโร กุสะลา ธัมมา นัจจิปัจจะยา วินะปัญจะภะคะวะตา ยาวะ นิพพานัง สะระณัง คัจฉามิ นะโม พุทธัสสะ นะโม ธัมมัสะ นะโม สังฆัสสะ พุทธิลาโลกะลาภะระกะนา เอเตนะ สัจเจนะ สุวัตถิ โหนตุ หุลู หุลู หุลู สะวาหายะ ฯ

๑๙) นะโม พุทธัสสะ นะโม ธัมมัสสะ นะโม สังฆัสสะ วิตติ วิตติ วิตติ มิตติ มิตติ จิตต จิตติ วิตติ วัตติ มะยะสุ สุวัตถิ โหนติ หุลูว่า หุลู หุลู หุลู สวาหาย ฯ

๒๐) อินทะสาวัง มะหาอินทะสาวัง หรหมะสาวัง มะหาพรหมะสาวัง มะหาจักกะวัตติสาวัง เทวาสาวัง มะหาเทวาสาวัง วิสีสาวัง มะหาวิสีสาวัง มุนีสาวัง มะหามุนีสาวัง สัปปุริสาวัง มะหาสัปปุริสาวัง พุทธะสาวัง ปัจเจกะพุทธะสาวัง อะระหัตตะสาวัง สัพพะสิทธิวิชชะธะรานังสาวัง สัพพะโลกาอิริรยานังสานัง เอเตนะ สัจเจนะ สุวัตถิ โหตุ ฯ

๒๑) สาวังคุณัง วะชะพะลัง เตชัง วิริยัง สิทธิกัมมัง นิพพานัง โมกขัง คุยหะกัง ปุญญัง ทานะสีลัง ปัญญานิกขัง ภะคะยัง ตัปปัง สุขัง สิริรูปัง กุวิสสะติเสนัง เอเตนะ สัจเจนะ สุวัตถิ โหตุ หุลู หุลู หุลู สวาหาย ฯ

๒๒) นะโมพุทธัสสะ ทุกขัง อะนิจจัง อะนัตตา รูปักขันโธ เวทะนากขันโธ สัญญากขันโธ สังขารักขันโธ วิญญานักขันโธ นะโม อิติปิ โส ภะคะวา ฯ

๒๓) นะโม พุทธัสสะ ทุกขัง อะนิจจัง อะนัตตา รูปักขันโธ เทวะนากขันโธ สัญญากขันโธ สังขารักขันโธ วิญญาณักขันโธ

นะโม สวากขาตา ภะคะวาตา ธัมโมฯ

๒๔) นะโม ธัมมัสสะ ทุกขัง อะนิจจัง อะนัตตา รูปักขันโธ เทวะนากขันโธ สัญญากขันโธ สังขารักขันโธ วิญญาณักขันโธ นะโม สวากขาโต ภะคะวะตา ธัมโม ฯ

๒๕) นะโม ธัมมัสสะ ทุกขัง อะนิจจัง อะนัตตา รูปักขันโธ เทวะนากขันโธ สัญญากขันโธ สังขารักขันโธ วิญญาณักขันโธ นะโม สุปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ

๒๖) นะโม สังฆัสสะ ทุกขัง อะนิจจัง อะนัตตา รูปักขันโธ เทวะนากขันโธ สัญญากขันโธ สังขารักขันโธ วิญญาณักขันโธ นะโม สุปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ วาหะปะริตตัง ฯ

๒๗) นะโม พุทธายะ มะ อะ อุ ทุกขัง อะนิจจัง อะนัตตา ยาวะ ตัสสะ หาโยโมนะ อุ อะ มะ ทุกขัง อะนิจจัง อะนัตตา อะ มะ อุ อะ วันทา นะโม พุทธายะ นะ อะ กะ ติ นิสสะระณะ อาระปะขุธัง มะ อะ อุ ทุกขัง อะนิจจัง อะนัตตา ฯ

จบเพียงเท่านี้แล ฯ

พระพุทธคุณคาถา

เป็นพระคาถาเก่าหลายพันปีมาแล้ว ของสมเด็จพระยูไลย หรือพระถังซัมจั๋ง อาจสามารถป้องกันภัยอันตรายภูตผีปีศาจ และสัตว์ร้ายต่าง ๆ เมื่อเวลบุกป่าข้ามภูเขาข้ามน้ำต่าง ๆ ท่านได้ไปอาราธนาพระไตรปิฎกจากประเทศไซที ชมพูทวีป

๑) ติ วา คะ ภะ โธ พุท นัง สา นุส มะ อะ โน

๒) เท ถา สัต ถิ ระ สา มะ ทัม สะ ริ ปุ โร

๓) โร ตะ นุต อะ ทู วิ กะ โล โต คะ สุ สุ

๔) โน ปัน สัม ณ ระ จะ ชา วิช โธ พุท สัม ตะ

๕) มา สัม หัง ระ อะ วา คะ ภะ โส ปิ ติ อิ

๖) อิ ติ ติ วา ปิ คะ โส ภะ ภะ โธ คะ ละ

๗) พุท วา นัง อะ สา ระ นุส หัง มะ สัม วะ นุส

๘) มา เท สัม ถา พุท สัต โธ ทิ วิช ระ ชา โต

๙) สา จะ มะ ระ ทัม ณะ สะ สัม ริ ปัน ปุ อะ

พระคาถานี้ ถ้าจะใช้ป้องกันภัยอันตรายธรรมดาให้ภาวนาสวด ๘ จบ ถ้าจะปลุกเสกเลขยันต์ (ฮู้) ลูกประคำ เสกพระเครื่องรางต่าง ๆ และทำน้ำมนต์สะเดาะเคราะห์ (ไล่ซวย) ต้องภาวนาสวดร้อยแปดจบจึงจะขลัง และศักดิ์สิทธิ์ยิ่งนักแล

สิทธิการิยะ พระพุทธคุณคาถาขลัง ผู้ใดเล่าไว้คุ้มได้มากครัน ศัตรูคิดหวั่น มิได้กล้ำกลาย เป็นเสน่ห์แก่เขาเข้าหาเจ้านาย มนตรีทั้งหลาย มีจิตเมตตา จะปรารถนาสิ่งใดนึกไว้ในใจ คงสมปราถนา ชักลูกประคำ พร่ำสวดภาวนา ให้ถ้วน ๑๐๘ หนา เมื่อเวลาเที่ยงคืน จะได้สมดังคิด อย่าได้แคลงจิตคิดไปสู่อื่น ฝูงคนทั้งพื้น คงจะฤาชา พระพุทธคุณนี้หนาศักดิ์สิทธิ์ฤทธี เหลือที่จะพรรณนา ปลุกเสกกายา ได้สมดังใจคงกระพันชาตรี ฤทธีมากมาย ขอท่านทั้งหลาย จงหมั่นภาวนาให้ครบ ๑๐๘ หนา ตามคำบรรยาย จึงจะประสิทธิ์ฤทธิ์

ป้องกันกาย ตามที่มุ่งหมาย อันตรายใด ๆ มิได้กล้ำกลาย ศัตรูทั้งหลายต้องพ่ายแพ้ ทั่วทั้ง ๘ ทิศา

คาถาบูชา ๘ ทิศ

เป็นคาถาเก่าหลายพันปีมาแล้วดีนัก

เมื่อท่านจะยาตราไป สาระทิศใดทั่วทั้งจักรภพ สมเด็จพระยูไลยให้สวดพระพุทธคุณคาถาบทนี้ หรือจะเสกทำน้ำมนต์ลูบหน้ารูปตาและประพรมบนศรีษะและพรมยานพาหนะที่จะพาเราไป จะไม่มีเหตุเภทภัยมาแผ้วพาน อาจป้องกันได้ทั้ง ๘ ทิศ อย่ากลัวอันตรายใด ๆ มีแต่ชัยชนะ ถึงจะไปค้าขายก็ดีนักแลอนึ่งสำหรับอภินิหารนั้น ถ้าเราเชื่อมั่น จิตใจแน่วแน่ปฏิบัติจริงด้วยกระแสใจที่เลื่อมใสศรัทธา ด้วยดวงจิตเที่ยงธรรม ก็จะสำเร็จผลสมความปรารถนาทุกประการ ฯ

๑) โป๊ยเซียนแปดกระทู้ อยู่ทิศบูรพา (ตะวันออก) ท่านให้สวดพระพุทธคุณก่อนแปดจบคือ (อะ สัง วิ สุ โล ปุ สะ พุ ภะ) แล้วท่านให้สวดคาถาประจำทิศบูรพาอีกแปดจบคือ (วิ ระ ชา คะ ตะ ระ สา อิ) พระคาถานี้ใช้เสกอาหารรับประทานทุกวัน อาจป้องกันเครื่องศาสตราอาวุธต่าง ๆ และเกิดกำลังเท่าช้างสาร ให้สักการบูชาเทพเจ้าซึ่งสิงสถิตอยู่ทิศบูรพา แล้วให้สวดพระพุทธคุณคาถาดัง ๆ แปดจบ นั่งผินหน้าไปทางทิศบูรพานะท่านเอย ฯ

๒) โป๊ยเซียนแสนห่า อยู่ทิศอาคเนย์ (ตะวันออกเฉียงใต้)

ท่านให้สวดพระพุทธคุณคาถาก่อน ๘ จบ คือ (อะสังวิสุโล ปุสะพุภะ) แล้วสวดอีก ๘ จบ (ติหังจะตะโรถิ นังติ) พระคาถานี้ใช้ภาวนาสวดเมื่ออดน้ำไปวันยังค่ำ อย่ากลัวอยากให้เสกหมาก ๘ คาบ กินหมากไปเถิดหนา ถึงปรารถนาให้ฝนตกคาถายกเสกให้เฮี้ยน แล้วจงเพียรภาวนาพระพุทธคุณคาถาระลึกถึงขั้นเทพเทวา อินทร์พรหมสิ้นทั้งหลาย ฝนตกเนื่องไปอย่าร้อนรน ถ้าเป็นโรคภัยไข้เจ็บ เสกน้ำพ่นถ้วน ๘ หนก็จะหายดีแล ให้สักการบูชาเทพเจ้าซึ่งสถิตอยู่ทิศอาคเนย์ แล้วให้สวดพระพุทธคุณคาถาดัง ๆ แปดจบ นั่งผินหน้าเคารพเซียนผู้ประสิทธิ์อยู่ทิศอาคเนย์นะท่านเอย ฯ

๓) โป๊ยเซียนท้องสมุทร อยู่ทิศทักษิณ (ทิศใต้) ท่านให้สวดพระพุทธคุณคาถาก่อน ๘ จบคือ (ปิสัมระโล ปุสัตพุทปิ) พระคาถานี้มีฤทธิ์ที่สุดเสกพริกไทย ๘ เม็ด เสก ๘ หน แล้วจงพ่นที่ฝีสัก ๘ ทีก็จะสูญ อนึ่งเสกปูนสูญฝีได้ ถ้าความไข้จะให้หาย จงตั้งใจภาวนาลงกระดาษทำไส้เทียน แล้วจงเขียนคาถาล้อมกำลังให้ครบ ตามโป๊ยเซียนเทพดาของผู้ซึ่งเป็นไข้เล่มเทียนนั้นไซร้หนัก ๑ บาท ตามแต่ซึ่งความปรารถนาจุดบูชาพระนั่งสวดพระคาถา โรคโรคาคงสูญสิ้น ทิศทักษิณเซียนท่านอยู่ เคารพดูนั่งภาวนา ต้องหันหน้าไปทางทิศทักษิณเอย ฯ

๔) โป๊ยเซียนขว้างจักร อยู่ทิศหรดี (ทิศตะวันตกเฉียงใต) ท่านให้สวสดพระพุทธคุณคาถาก่อน ๘ จบ คือ (อะสังวิสุโล ปุสะพุภะ) แล้วสวดต่ออีก ๘ จบ คือ (โสมาณะ กะริถาโธโส) พระคาถาบทนี้มีฤทธิ์ศักดิ์มากนักหนา ภาวนาให้มั่น เมื่อจะ

ขันสู้ศัตรู ระลึกอยู่แต่ในใจ ศัตรูนั้นไซร้หย่อนฤทธา ทั้งแขนขาให้อ่อนเพลีย ใจละเหี่ยคิดย่อท้อ ไม่แข็งข้อสู้กับเรา เซียนเทพเจ้าท่านกล่าวไว้ อนึ่งตั้งใจภาวนา คนใจกล้ากับอ่อนลงที่ประสงค์คงสมคิด ด้วยฤทธิ์พระคาถา ให้สักการบูชาเทพเจ้าซึ่งสถิตอยู่ทิศหรดี สวดพระคาถาดัง ๆ ๘ จบ นั่งหันหน้าภาวนาพระคาถาไปทางทิศหรดีนะท่านเอย ฯ

๕) โป๊ยเซียนกวาดป่าหิมพานต์ อยู่ทิศปัจฉิม (ทิศตะวันตก) ท่านให้สวดพระพุทธคุณคาถาก่อน ๘ จบคือ (อะสังวิสุโล ปุสะพุภะ) แล้วสวดต่ออีก ๘ จบคือ (ภะสัมสัม วิสะเทภะภะ) พระคาถาบทนี้เชี่ยวชาญเลิศฟ้า แม้เดินทางพบเสือช้าง ใจกระด้างพบกลางไพร แรดโคควายโจรผู้ร้ายที่ดุดัน อย่ากลัวมันนิ่งภาวนาเป็นมหาจังงัง คงหยุดยั้งไม่เข้าใกล้ ศักตรูร้ายนั้นแคล้วคลาด อย่าประมาทเร่งภาวนา ทุกเวลาเช้าเย็นจงบ่นเล่าเป็นมงคล สำหรับตนเพื่อเคารพ จงนบนอบเพื่อเคารพ หรือภาวนาให้สักการบูชาเทพเจ้าซึ่งสิงสถิตอยู่ทิศปัจฉิม สวดพระคาคาดังๆ ๘ จบ นั่งภาวนาพระคาถาหันหน้าไปทางทิศปัจฉิมนะท่านเอย ฯ

๖) โป๊ยเซียนเคลื่อนจักร อยู่ที่ทิศพายัพ (ตะวันตกเฉียงเหนือ) ท่านให้สวดพระพุทธคุณคาถาก่อน ๘ จบ คือ (อะสังวิสุโล ปุสะพุภะ) แล้วสวดต่ออีก ๘ จบ คือ (คะพุทธะปันทูภะคะคะ) พระคาถาบทนี้มีฤทธิ์ศักดิ์เซียนท่านบอก ลูกไม่ออกเสกน้ำมนต์ร้อยแปดหนกินเข้าไป ประพรมให้บนศีรษะ ดุจสะวะจากคลองน้อย จะคลอดคล้อยโดยคล่องๆ สะเดาะเคราะห์เสกวารี ทำน้ำมนต์นี้เป็นกระสาย เป่ากระจาย

หลุดด้วยฤทธิ์ จงนอบนบภาวนาหันหน้าไปทางทิศพายัพนะท่านเอย ให้สักการบูชาเซียนเทพเจ้าด้วย ฯ

๗) โป๊ยเซียนพลิกแผ่นดินทิศอุดร (ทิศเหนือ) ท่านให้ภาวนาพระพุทธคุณคาถาก่อน ๘ จบคือ (อะสังวิปุโลปุสะพุภะ) แล้วสวดพระคาบทนี้ต่ออีก ๘ จบคือ (วาโทโนอะมะวาวา) คาถาบทนี้ล้ำเลิศ สิ้นสุดศักดา ภาวนาสูดลมเข้าไปว่าให้ได้สัก ๘ กลับ ยึดมั่นภาวนา จงตั้งตาดูเงาไซร้ ถ้าเงาหายเป็นกำลัง คนสะพรั่งไม่เห็นเรา จงสักการบูชาเซียนเทพเจ้าซึ่งสิงสถิตอยู่ทิศอุดร เวลาภาวนาหันหน้าไปทางทิศอุดรนะท่านเอย ฯ

๘) โป๊ยเซียนแปลงกายอยู่ทิศอีสาน (ตะวันออกเฉียงเหนือ) ท่านให้ภาวนาพระพุทธคุณคาถาก่อน ๘ จบคือ (อะสังวิสุโลปุสะพุภะ) แล้วสวดต่ออีก ๘ จบคือ (อะวิชสุนุตสานุตสะติอะ) พระคาถาบทนี้เร่งภาวนา ศัตรูแปลกตัวเรา ถ้าเสกสะเดาะ ๑๐๘ ตามเป่ากระหนาบมันลงไป ทนไม่ได้หลุดจนสิ้น อย่าถวิลเห็นประจักษ์ ถ้าว่ารักทางเสน่ห์ ทำน้ำหอมที่อย่างดี ๑๐๘ ทีเสกเอาไว้เมื่อจะใช้เสก ๘ หน ประกายตนแล้วทาหน้า เป็นเสน่ห์แก่หญิงชายคนทั้งหลายเห็นหน้ามีเมตตาดังลูกหลาน ให้สักการะบูชาเซียนเทพเจ้าซึ่งสถิตอยู่ทิศอีสานเคารพนบนอบหมั่นกราบไหว้ภาวนาหันหน้าไปทางทิศอีสานนะท่านเอย ฯ

พระคาถา ๘ บทนี้ เมื่อจะยาตราไปทางทิศใดให้สวดภาวนา หรือจะทำน้ำมนต์ไว้ประพรมศีรษะลูบหน้าจะประพรมยานพาหนะ

ที่พาเราไป จะไม่มีเหตุเภทภัยมาแผ้วพาน อาจสามารถป้องกันคุ้มครองได้สารพัดทุกประการ ถึงจะไปถูกทางทิศผีหลวงหลาวเหล็กก็อาจป้องกันได้ อย่ากลัวอันตรายใด ๆ มีแต่ชัยชนะถึงจะไปค้าขายดีนักแล ฯ

คาถานี้เสกยาเสกอาหารรับประทาน สวดทุก ๆ วันดีนัก ทิฏฐิลา ฑัณฑะลา มัณฑะลา โรคะคิลา กะระลา ทุพพะลาติ เอเตนะ สัจเจนะ สุวัตถิ โหตุ ฯ

พระคาถานี้สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าให้พระอานนท์ภาวนา เมื่อพระอานนท์ป่วยหนักเป็นไข้แทบสิ้นพระชนมายุ พระอานนท์ภาวนาพระคาถาบทนี้ไข้ก็หายพระคาถานี้ถ้าบุคคลใดเจริญภาวนาเสมอเป็นนิจทุกวัน โรคโรคาพยาธิจะเบียดเบียนมิได้เลย และเทพเจ้าจะอภิบาลรักษาป้องกันศัตรู หมู่ปัจจามิตรทั้งหลายย่อมยำเกรงสะดุ้งตกใจกลัวอยู่ในที่นั้น (คือพระสูตรนี้พระพุทธเจ้าผจญด้วยกิเลสมาร) เพราะเหตุนี้จึงคงศักดานุภาพมาก แม้ผู้ใดได้สดับรับรสพระคาถานี้แล้วก็สะดุ้งตกใจกลัวมิอาจทำอันตรายแก่ผู้เจริญพระสูตรนี้ได้ให้บังเกิดสยดสยองพองเศียร ทั่วทุกเทวาก็ยำเกรงเข้ามาอภิบาลคุ้มครองพิทักษ์รักษา สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสแก่พระอานนท์ พระอานนท์ก็หายจากโรคโรคาพยาธิเบียดเบียน ด้วยท่านเจริญพระสูตรนี้

****

คาถาอุณหิสวิชัยนี้สวดทุกวัน จะมีสวัสดีมงคลยิ่งนัก

อัตถิ อุณะหิสสะวิชะโย ธัมโม โลเกอะนุตตะโร สัพพะสัตตะหิตัตถายะ ตัง ตะวัง คัณหาหิ เทวะเต ปะริวัชเช ราชะทัณเฑ อะมะนุสเสหิ ปาวะเก พะยัคเฆ นาเค วิเสภูเต อะกาละมะระเณนะวา สัพพัสะมา มะระณา มุตโต ฐะเปตะวา กาละมะริตัง ตัสเสวะอานุภาเวนะ โหนตุ เทโว สุขี สะทา สุทธะสีลัง สะมาทายะ ธัมมัง สุจจะริตัง จะเร ตัสเสวะ อานุภาเวนะ โหนตุ เทโว สุขี สะทา ลิกขิตัง จินติตัง ปูชัง ธาระณัง วาจะนัง คะรุง ปะเรสังเทสะนัง สุตะวา ตัสสะ อายุ ปะวัฑฒะติ

คาถาพระอุณหิสสะวิชัยนี้ ท่านพุทธมามกะทั้งหลายที่นับถือพระพุทธศาสนา จงอุตส่าห์สวดท่องจำให้ขึ้นใจ อานิสงส์นั้นล้ำเลิศประเสริฐหนักหนา อาจสามารถให้มีอายุยืนยาวนานสิ้นกาลช้านาน สามารถป้องกันศัตรูและสัตว์ร้ายต่าง ๆ เช่นเสือช้าง หรือสัตว์ทั้งหลายอันมีพิษเป็นต้นว่างูเล็ก งูใหญ่ ตะขาบ แมลงป่องก็ดี สุดแท้แต่ว่าเป็นสัตว์มีพิษแล้ว ก็ไม่อาจทำร้ายได้ อาจห้ามซึ่งกาลมรณะได้ ไฟฟ้าก็ดี ไฟนรกก็ดี มิอาจทำร้ายได้ อนึ่งการมรณะคือมิควรจะตายก็ไม่ตายแต่จะตายตามอายุขัย พระอุณหิสสะวิชัยนี้เป็นยอดยาอันวิเศษประเสริฐยิ่งนัก

ยากินกันตกนรกและเป็นยาอายุวัฒนะด้วย

๑) หัวใจอารีอารอบ

๒) ประกอบแก่นประเพณีเอา ๓ ส่วน

๓) ความสัตย์ควรเท่ายาทั้งหลาย

๔) ขยายผลเมตตาเท่าอายุ

๕) รากกตัญญูเอา ๑๐ ท่อน

๖) อุทาหรณ์หัวใจบริสุทธิ์

๗) สมมติแทรกยาดำห้ามอวดอ้าง

๘) อย่าวางไมตรีลง

๙) ผลซื่อตรงเท่าอายุ

๑๐) อย่าดูเอากิ่งยา

****

พระคาถาชินบัญชร

โดย สมเด็จพระพุฒาจารย์ (โต พรหมรังสี)

วัดระฆังโฆสิตารามวรมหาวิหาร

ชะยาสะนากะตา พุทธา เชตวา มารัง สะวาหะนัง
จะตุสัจจาสะภัง ระสัง เย ปิวิงสุ นะราสะภา
ตัณหังกะราทะโย พุทธา อัฏฐะวีสติ นายะกา
สัพเพ ปะติฏฐิตา มัยหัง มัตถะเก เต มุนิสสะรา
สีเส ปะติฏฐิโต มัยหัง พุทโธ ธัมโม ทวิโลจะเน
สังโฆ ปะติฏฐิโต มัยหัง อุเร สัพพะคุณากะโร
หะทะเย เม อะนุรุทโธ สารีปุตโต จะ ทักขิเณ
โกณฑัญโญ ปิฏฐิภาคัสมิง โมคคัลลาโน จะ วามะเก
ทักขิเณ สะวะเน มัยหัง อาสุง อานันทะราหุโล
กัสสะโป จะ มหานาโม อุภาสุง วามะโสตะเก
เกสะโต ปิฏฐิภาคัสมิง สุริโยวะ ปะภังกะโร
นิสินโน สิริสัมปันโน โสภิโต มุนิปุงคะโว
กุมาระกัสสะโป เถโร มะเหสี จิตตะวาทะโก
โส มัยหัง วะทะเน นิจจัง ปะติฏฐาสิ คุณากะโร
ปุณโณ อังคุลิมาโล จะ อุปาลี นันทะสีวะลี
เถรา ปัญจะ อิเม ชาตา นะลาเต ติละกา มะมะ

เสสาสีติ มะหาเถรา วิชิตา ชินะสาวะกา
เอเตสีติ มะหาเถรา ชิตะวันโต ชิโนระสา
ชะลันตา สีละเตเชนะ อังคะมังเคสุ สัณฐิตา
ระตะนัง ปุระโต อาสิ ทักขิเณ เมตตะสุตตะกัง
ธะชัคคัง ปัจฉะโต อาสิ วาเม อังคุลิมาละกัง
ขันธะโมระปะริตตัญจะ อาฏานาฏิยะสุตตะกัง
อากาเส ฉะทะนัง อาสิ เสสา ปาการะสัณฐิตา
ชินา นา วะระสังยุตตา สัตตัปปาการะสังกะตา
วาตะปิตตาทิสัญชาตา พาหิรัชฌัตตุปัททะวา
อะเสสา วินะยัง ยันตุ อะนันตะชินะเตชะสา
วะสะโต เม สะกิจเจนะ สะทา สัมพุทธะปัญชะเร
ชินะปัญชะระมัชฌัมหิ วิหะรันตัง มะหีตะเล
สะทา ปาเลนตุ มัง สัพเพ เต มะหาปุริสาสะภา
อิจเจวะมันโต สุคุตโต สุรักโข
ชินานุภาเวนะ ชิตูปัททะโว
ธัมมานุภาเวนะ ชิตาริสังโค
สังฆานุภาเวนะ ชิตันตะราโย
สัทธัมมานุภาวะปาลิโต จะรามิ ชินะปัญชะเรติ

(ชินะปัญชะระคาถา นิฏฐิตา)

คำแปล พระคาถาชินบัญชร
โดย พระธรรมโกศาจารย์
(ชอบ อนุจารี ชูประยูร ป.ธ.๖ ราชบัณฑิต)

ข้าฯ ขอ เชิญเสด็จ　พระสรรเพชญู พุทธองค์
นรา สภาทรง　พิชิตมาร และเสนา
ยี่สิบ แปดพระองค์　นายกสงฆ์ ทรงสมญา
ตัณหังกร เป็นต้นมา　ทรงดื่มแล้ว ซึ่งรสธรรม
จตุสัจ อันประเสริฐ　ทรงคุณเลิศ ดิลกล้ำ
ยอดบุญ พระคุณนำ　ยิ่งเทพไท ไตรวิชชา
โปรดรับ ประทับทรง　ณ ที่ตรง กระหม่อมข้าฯ
พระพุทธ ธะเจ้าสา　ธุ ประนม บังคมเชิญ
ขอให้ พระพุทธะ　สักกยะ พระจำเริญ
ประทับ บนเศียรเทอญ　ปราชญ์สรรเสริฐ พรบารมี
ขอให้ พระธรรมะ　อริยะ วิสุทธิ์ศรี
ประทับ จักขุนทรีย์　ให้ข้าฯ มี ปัญญาญาณ
ขอให้ พระสังฆะ　วิสุทธะ คุณาจารย์
สถิต ประดิษฐาน　อุระข้าฯ อย่างรู้ไกล
ให้พระ อนุรุทธ์　บริสุทธิ์ อยู่หทัย
พระสารีบุตรไพ　โรจนัย ณ เบื้องขวา
เบื้องหลัง พระโกณฑัญ-　ญะ สถิต จิตตสา

เบื้องซ้าย พระโมคคัลลา- นะ สถิต สถาพร
หูขวา พระอานนท์ ชุมชน ประนมกร
พระราหุล อุดมพร สถิตร่วม จริญญา
หูซ้าย พระกัสสป นิราศภพ กิตติมา
คู่กับ พระมหา- นามะ สถิต ประดิษฐาน
พระพุท ธะโสภิต ผู้เรืองฤทธิ์ อุดมญาณ
จอมมุนี วีระหาญ ไตรวิชชา ประภากร
ดุจดวง พระอาทิตย์ แรงร้อยฤทธิ์ พันแสงศร
สถิตเกศ อุดมกร ปัจฉิมภาค พิบูลพรรณ
พระกุมา- ระกัสสป ผู้เจนจบ วจีสัณห์
บ่อบุญ คุณอนันต์ สถิตโอษฐ์ อลังการ
ขอให้พระปุณณะ เถระพระ อังคุลิมาล
พระอุ- บาลีศานต์ พระนันทะ พระสิวลี
บรรจบ เป็นเบญจะ พระเถระ ผู้เรืองศรี
สถิตอยู่ นลาตมี เสน่ห์ดี ไมตรีตาม
แปดสิบ พระสาวก มนต์สาธก ผู้เรืองนาม
เรืองเดช ทุกโมงยาม ด้วยสีลา ธิคุณคง
สถิตทั่ว ทุกส่วนกาย ทั้งน้อยใหญ่ ประทับทรง
เป็นคุณ จำเริญมง- คละเลิศ ประเสริฐศรี
ขอเชิญ พระปริต อันศักดิ์สิทธิ์ ในแดนตรี
เมตตา และปรานี บริรักษ์ นิราศภัย
เบื้องหน้า รัตนสูตร ธรรมาวุธ อันเกรียงไกร

ทักษิณ อันฤาชัย　　เมตตสูตร พระพุทธมนต์
ปัจฉิม ชัคคสูตร　　พุทธาวุธ วิเศษล้น
อุดร มหามนต์　　อังคุลิมา-ละสูตเสริม
ขันธ โม- ระปริต　　ดังจักรกฤษ ประสิทธิ์เฉลิม
อาฏานา-ฏิยะสูตรเดิม　　พระขรรค์เพชร เผด็จมาร
เพดานกั้น มารอากาศ　　ให้ปลาต เกษมศานต์
อีกให้ เป็นปราการ　　กำแพงแก้ว กำจัดภัย
ทวารบถ กลดเจ็ดชั้น　　ดำรงมั่น เดโชชัย
พระชินราช ประสาทให้　　เป็นเกราะใหญ่ คุ้มครองตน
ด้วยเดช พระชินศรี　　เรืองฤทธี มหิทธิดล
ขจัดภัย ทุกแห่งหน　　ทั้งวิบัติ อุปัทวา
ทั้งภายนอก และภายใน　　เกิดเป็นภัย ไม่นำพา
เพียงลมร้าย พัดไปมา　　ไม่บีฑา อย่าอาวรณ์
เมื่อข้าฯ สวดพระสูตร　　พระสัมพุท ธะบัญชร
สูงสุด พุทธพร　　ในพื้นเม- ทนีดล
กลางชิน นะบัญชร　　คุณากร กิตติพล
หวังใด ให้เป็นผล　　จากกุศล สาธยาย
ขอมวล มหาบุรุษ　　หน่อพระพุท ธะฤาสาย
รักษา ข้าฯ อย่าคลาย　　ตลอดกาล นิรันดร
อีกเวทมนต์ ดลคาถา　　ที่มวลข้าฯ ประนมกร
เล่าเรียนเพียรว่าวอน　　อนุสรณ์ ตลอดมา
เป็นคุณ คุ้มครองดี　　อย่าให้มี ซึ่งโรคา

เป็นคุณ ช่วยรักษา สรรพภัย ไม่แผ้วพาน

อานุภาพ พระชินะ อุปัทวะ อย่ารู้หาญ

ห่างไกร ไม่ระราน ประสบงาน สวัสดี

อานุภาพ พระธรรมะ ให้ชำนะ ความอัปรีย์

ห่างไกล คนใจผี กาลกิณี ไม่กล้ำกลาย

อานุภาพ พระสังฆะ ให้ชำนะ อันตราย

ไม่เห็น คนใจร้าย ไม่มั่นหมาย มาราวี

อานุภาพ พระสัทธรรม ทุกเช้าค่ำ รักษาศรี

จำรัส จำเริญดี ร่มพระศรี ชินบัญชร

ประวัติพระธารณะปริตร

ครั้นเมื่อปวารณาออกพรรษาปี ๒๕๒๖ แล้ว พระวิรัตน์ อัคคธัมโม ได้มีโอกาสออกวิเวก เจริญรุกขมูลธุดงค์ทางภาคเหนือ และชายแดนฝั่งพม่าเขตติดต่อพรมแดนในแวดวงหมู่บ้านชาวเขาเผ่าต่าง ๆ นานเกือบ ๓ เดือน

ขณะปักกลดพักที่ดอยพระพุทธบาทห้วยต้ม ได้พบและปรึกษาธรรมปฏิบัติและอื่นๆ กับ พระอาจารย์รังสรรค์ โชติปาโล ซึ่งเพิ่งธุดงค์เดินป่ามาจากพม่า และได้จดจำเอาพระธารณะปริตรร จากวัดอรัญตะยา ในมันดะเรประเทศพม่ามาด้วย

เนื่องจากเห็นว่าเป็นบทสวดสรรเสริญพุทธคุณที่ในประเทศไทยเรายังไม่คุ้นเคย หรือมีมาก่อน

จะด้วยสาเหตุใดก็ตามที่ พวกเราพระป่าเมื่อมาพบกันหลายองค์ที่ลำพูน ได้นำ พระธารณะปริตร บทนี้ทำวัตค่ำร่วมกันติดต่อกันอยู่ ๕ วัน ก่อนทำเพียรภาวนาทุกค่ำคืน

ได้ปรากฏเห็นหมู่เหล่าเทวาอารักษ์ในนิมิต มาชุมนุมและร้องชมเชยสรรเสริญ ชื่นบาน ร่าเริงมากที่ได้ยินพระพวกเราสวดพระธารณะปริตรอันทรงคุณเป็นเลิศนี้

พระทั้ง ๕-๖ องค์ ครั้นสวดพระปริตรนี้ ที่ห้วยต้มต่างได้เห็นนิมิตเทวาอารักษ์ชื่นชมนี้ ตรงกันทั้งนั้น

แม้จะน้อมนำทำน้ำพุทธมนต์ โปรดหมู่ญาติโยมในที่ต่างๆ ก็ศักดิ์สิทธิ์เหลือประมาณ

อาตมาพิจารณาเห็นว่าเป็นประโยชน์แก่ผู้เลื่อมใสศรัทธาจริงและเป็นบทสรรเสริญพุทธคุณอันแปลกใหม่ในประเทศไทย แต่รู้จักกันดีในหมู่พระสงฆ์พม่า จึงได้นำมาเผยแพร่แก่ชาวเราให้รู้จักทั่วกัน และหวังประโยชน์อันสูงด้วยพุทธานุภาพของพระปริตรนี้ จงได้แก่ ญาติโยมผู้เลื่อมใสทุกท่านเทอญ.

บทคาถาพระธารณะปริตร

บทสวดมนต์ ป้องกันภัยอันตรายต่าง ๆ

นโม ตสฺส ภควโต อรหโต สมฺมาสมฺพุทธสฺส

(๓ จบ)

๑. พุทธานัง ชีวิตัสสะ นะ สักกา เกนะจิ อันตะราโย กาตุง ตะถา เม โหตุ

๒. อะตีตังเส พุทธัสสะ ภะคะวะโต อัปปะฏิหะตะถานัง อะนาคะตังเส พุทธัสสะ ภะคะวะโต อัปปะฏิหะตะญานัง

๓. อิเมหิ ตีหิ ธัมเมหิ สะมันนาคะตัสสะ พุทธัสสะ ภะคะวะโต สัพพังกายะกัมมัง ญาณะปุพพังคะมัง ญาณานุปะริวัตตัง สัพพังวะจีกัมมัง ญาณะปุพพังคะมัง ญาณานุปะริวัตตัง สัพพังมะโนกัมมัง ญาณะปุพพังคะมัง ญาณานุปะริวัตตัง

๔. อิเมหิ ฉะหิ ธัมเมหิ สะมันนาคะตัสสะ พุทธัสสะ ภะคะวะโต นัตถิ ฉันทัสสะหานิ นัตถิ ธัมมะเทสะยานะ หานิ นัตถิ วิริยัสสะ หานิ นัตถิ วิปัสสะนายะ หานิ นัตถิ สะมาธิสสะ หานิ นัตถิ วิมุตติยา หานิ

๕. อิเมหิ ทะวาทะสะหิ ธัมเมหิ สะมันนาคะตัสสะ พุทธัสสะ ภะคะวะโต นัตถิ ทะวา นัตถิ ระวา นัตถิ อัปผุฏัง นัตถิ เวคายิตะตัง ตัตถัง นัตถิ พะยาวะฏะ มะโน นัตถิ อัปปะฏิสังขารุเปกขา อิเมหิ อัฏฐาระสะหิ ธัมเมหิ

สะมันนาคะตัสสะ พุทธัสสะ ภะคะวะโต นะโม สัตตันนัง สัมมาสัมพุทธานัง

๖. นัตถิ ตะถาคะตัสสะ กายะทุจ จะริตัง นัตถิ ตะถาคะตัสสะ วะจีทุจจะริตัง นัตถิ ตะถาคะตัสสะ มะโนทุจจะริตัวง นัตถิ อิตีตังเส พุทธัสสะ ภะคะวะโต ปะฏิหะตะญาณัง นัตถิ อะนาคะถังเส พุทธัสสะ ภะคะวะโต ปะฏิหะตะญาณัง นัตถิ ปัจจุปันนังเส พุทธัสสะ ภะคะวะโต ปะฏิหะตะญาณัง นัตถิ สัพพัง กายะกัมมัง ญาณานุปุพพังคะมัง ญาณังนานุปะริวัตติตัง

*นัตถิ สัพพัง วะจีกัมมัง ญาณานุปุพพังคะมัง ญาณังนานุปะริวัติตัง นัตถิ สัพพัง มะโนกัมมัง ญาณานุปุพพังคะมัง ญาณังนานุปะริวัติตัง

*อิมัง ธาระณัง อะมิตัง อะสะมัง สัพพะสัตตานัง ตาณัง เลณัง สังสาระภะ ยะภีตานัง อัคคังมะหาเตชัง

๗. อิมัง อานันทะ ธาระณะปริตตัง ธาเรหิ วาเรหิ ปะริปุจฉาหิ ตัสสะ กาเย วิสัง นะกะเมยยะ อุทะเก นะ ลัคเคยยะ

*ตัสสะกาเย วิสัง นะกะเมยยะ อุทะเก นะ ลักเคยยะ

*อัคคิ นะ ฑะเหยยะ นานาภะยะวิโก

นะ เอกาหาระโก นะ ทะวิหาระโก นะ ติหาระโก

นะ จะตุหาระโก นะ จะตุหาระโก นะ อุมมัตตะกัง

นะ มุพะหะกัง มะนุสเสหิ อะมะนุสเสหิ นะ หิงสะกา

๘. ตัง ธาระณัง ปะริตตัง ยะถา กะตะเม ชาโล มะหาชาโล

ชาลิตเต มะหาชาลิตเต ปุคเค มะหาปุคเค สัมปัตเต มะหาสัมปัตเต ภูตังคะมะหิ ตะมังคะลัง

อิมัง โม ปะนานะทะ ธาระณะปะริตตัง สัตตะ สะเตหิ สัมมา สัมพุทธะ โกฎีหิ ภาสิตัง วัตเต อะวัตเต คันธะเว อะคันธะเว โนเม อะโนเม เสเว อะเสเว กาเย อะกาเย ธาระเณ อะธาระเณ อิลลิ มิลลิ ติลลิ มิลลิ โยรุกเข มะหาโยรุกเข ภูตังคะมะหิ ตะมัง คะลัง

๕. อิมัง โข ปะนานันทะ ธาระณะ ปะริตตัง นะวุติยา สัมมา สัมพุทธะโกฎีหิ ภาสิตัง ทิฏฐิลา ทันฑิลา มันติลา โรคิลา ปะระลา ทุพภิลา เอเตนะ สัจจะวัชเชนะ โสตถิ เต โหตุ สัพพะทา ธาระณะ ปะริตตัง นิฏฐะฐิตัง / จบ

คำแปลพระธารณะปริตร

๑. อันชีวิตแห่งพระพุทธเจ้าทั้งหลาย อันใคร ๆ ไม่อาจกระทำอันตรายได้ฉันใดขอชีวิตความเป็นอยู่แห่งข้าพเจ้าจงเป็นเหมือนอย่างเช่นนั้น

อัปปฏิหตญาณัง อันว่าญาณที่ไม่มีเครื่องกระทบ **พุทธัสสะ** ของพระพุทธเจ้า **ภะคะวะโต** ผู้มีบุญ **โหติ** ย่อมมี **อตีตัง เส** ในอดีต **อนาคะตัง เส** ในส่วนอนาคต **ปัจจุบันนัง เส** ในส่วนปัจจุบัน

๒. อันว่า **กายกรรม** ทั้งปวงของพระพุทธเจ้า ผู้ประกอบแล้วด้วยคุณธรรมทั้งหลายสามเหล่านี้ มีญาณเป็นประธาน

เป็นไปตามซึ่งญาณ

อัน **วจีกรรม** ทั้งปวงของพระพุทธเจ้า ผู้ประกอบแล้วด้วยคุณธรรมทั้งหลายสามเหล่านั้น มีญาณเป็นประธานเป็นไปตามซึ่งญาณ

อัน**มโนกรรม** ทั้งปวงของพระพุทธเจ้า ผู้ประกอบแล้วด้วยคุณธรรมทั้งหลายสามเหล่านี้ มีญาณเป็นประธานเป็นไปตามซึ่งญาณ

๓. อันว่าความเสื่อมถอยน้อยลงของ **ประโยชน์ที่ประสงค์** ย่อมไม่มี แก่พระพุทธเจ้า ผู้มีบุญผู้ประกอบแล้วด้วยคุณธรรมหกประการเหล่านี้

อันความเสื่อมถอยน้อยลงแห่ง**การแสดงธรรม** ย่อมไม่มีแก่พระพุทธเจ้า

อันความเสื่อมถอยน้อยลงของ **ความเพียร** ย่อมไม่มีแก่พระพุทธเจ้า

อันความเสื่อมถอยน้อยลงของ **วิปัสสนาญาณ** ย่อมไม่มีแก่พระพุทธเจ้า

อันความเสื่อมถอยน้อยลงของ **สมาธิ** ย่อมไม่มีแก่พระพุทธเจ้า

อันความเสื่อมถอยน้อยลงแห่ง**กามาวจรและรูปาวจรวิมุตติ** ย่อมไม่มีแก่พระพุทธเจ้า

๔. อันว่า **การพูดเล่น** ย่อมไม่มีแก่พระพุทธเจ้า ผู้มีบุญผู้ประกอบแล้วด้วยคุณธรรม ทั้งหลาย ๑๒ ประการ เหล่านี้

อันว่า **การพูดพลั้งเผลอโดยขาดสติ** ย่อมไม่มีแก่พระพุทธเจ้า

อันว่า **ความไม่แพร่หลายในเญยยธรรมห้า** ย่อมไม่มีแก่พระพุทธเจ้า

อันว่า **การกระทำใด ๆ อย่างผลุนผลัน โดยไม่มีการพิจารณาเสียก่อน** ย่อมไม่มีแก่พระพุทธเจ้า

อันว่า **ความมีใจวุ่นวายด้วยกิเลส** ย่อมไม่มีแก่พระพุทธเจ้า

อันว่า **การกระทำที่ไม่มีอุเบกขาในเตภูมิสังขาร** ย่อมไม่มีแก่พระพุทธเจ้า

๕. อันว่า **ความนอบน้อม** ขอจงมีแก่พระพุทธเจ้าผู้มีบุญประกอบแล้วด้วยคุณธรรม ๑๘ ประการเหล่านี้ทั้ง ๗ พระองค์

อันว่า **กายทุจริต** ย่อมไม่มีแก่พระตถาคต

อันว่า **วจีทุจริต** ย่อมไม่มีแก่พระตถาคต

อันว่า **มโนทุจริต** ย่อมไม่มีแก่พระตถาคต

อันว่าญาณอันมีเครื่องกระทบของพระพุทธเจ้าผู้มีบุญย่อมไม่มีในส่วน **อดีต**

อันว่าญาณอันมีเครื่องกระทบของพระพุทธเจ้าผู้มีบุญ ย่อมไม่มีในส่วน **อนาคต**

อันว่าญาณอันมีเครื่องกระทบของพระพุทธเจ้าผู้มีบุญ ย่อมไม่มีในส่วน **ปัจจุบัน**

อันว่า **กายกรรม** ทั้งปวง ไม่มีญาณเป็นประธาน ไม่เป็นไปตามญาณ ย่อมไม่มีแก่พระพุทธองค์

อันว่า **วจีกรรม** ทั้งปวง ไม่มีญาณเป็นประธาน ไม่เป็นไปตามญาณ ย่อมไม่มีแก่พระพุทธองค์

อันว่า **มโนกรรม** ทั้งปวง ไม่มีญาณเป็นประธาน ไม่เป็นไปตามญาณ ย่อมไม่มีแก่พระพุทธองค์

อันว่า **พระธารณะปริตร** นี้ ไม่มีเครื่องเทียบ ไม่มีเครื่องเสมอเหมือนเป็นที่ต่อต้าน เป็นที่หลบซ่อนของสัตว์ผู้กลัวภัยในสังสารทั้งหลาย **อัคคัง** ประเสริฐ **มหาเตชัง** มีเดชมาก

๖. อูกรอานนท์ ท่านจงท่องจดจำ สอบถาม ซึ่ง**พระธารณะปริตร** นี้

อันว่ากายของผู้ท่องบทสวดมนต์ **พระธารณะปริตร** นี้ ไม่พึงตายด้วยพิษงูพิษนาค ไม่พึงตายในน้ำ

อันว่าไฟไม่พึงไหม้ เป็นผู้พ้นภัยต่าง ๆ

ใครคิดทำร้ายวันเดียวก็ไม่สำเร็จ คิดร้ายทำลายในสองวันสามวัน สี่วัน ก็ไม่สำเร็จ

ไม่พึงเป็นโรคหลงลืม ไม่พึงเป็นบ้าใบ้ อันมนุษย์ทั้งหลายและอมนุษย์ทั้งหลาย ไม่สามารถเบียดเบียนได้

๗. อันว่า **พระธารณะปริตร** นี้ มีความศักดิ์สิทธิ์อย่างไรบ้าง ?

พระธารณะปริตร นี้ มีความศักดิ์สิทธิ์ คือ

ชาโล มีอานุภาพเหมือนพระอาทิตย์ ประชุมกัน ๗ ดวง ที่ขึ้นมาในเวลาโลกาวินาศ

มหาชาโล มีอานุภาพเหมือนมุ้งเหล็ก ที่สามารถป้องกัน

ภัยจากเทวดา อินทร์ นาค ครุฑ ยักษ์ เป็นต้น

ชาลิตเต มีอานุภาพประหารศัตรูทั้งหลาย

มหาชาลิตเต มีอานุภาพให้พ้นจากกัปทั้ง ๓ คือ โรคันตรกัป สัตถันตรกัป และทุพภิกขันตรกัป

มีอานุภาพให้พ้นจากโรคต่าง ๆ ในเวลาปฏิสนธิ คือ การเป็นใบ้ เป็นคนพิการ เป็นคนหูหนวก อีกทั้งไม่พึงตกต้นไม้ ตกเหว ตกเขาตาย

สามารถได้สมบัติที่ยังไม่ได้ ทรัพย์สมบัติที่ได้มาแล้วก็เจริญขึ้นโดยความจริง

สามารถประหารความมืด แล้วได้ความสว่าง

๘. ดูกรอานนท์ อัน **พระธารณะปริตร** อันพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทั้งหลายตรัสไว้

พึงสมาคมคนดี ไม่พึงสมาคมคนชั่ว

พึงนำมาซึ่งกลิ่นและรสอันเป็นธรรม

พึงน้อมนำมาซึ่งน้ำใจดี ไม่พึงน้อมนำมาซึ่งน้ำใจร้าย

พึงทำกายให้เป็นกายดี

พึงนำมาแต่สิ่งอันเป็นกุศล ไม่พึงนำมาซึ่งสิ่งอันเป็นอกุศล

พึงฟังแต่สิ่งดี ไม่พึงฟังสิ่งที่ไม่ดี

พึงเห็นแต่นิมิตดี ไม่พึงเห็นนิมิตร้าย

โยรุกเข ต้นไม้ที่ยังเป็นอยู่ก็ทำให้เจริญงอกงาม โดยความเป็นจริง

สามารถประหารความมืด แล้วได้ความสว่าง

๕. ดูกรอานนท์ อัน **พระธารณะปริตร** นี้ สามารถรู้ความคิดร้ายของผู้อื่น

อาวุธต่าง ๆ มีเครื่องประหาร เช่น มีด หอก ปืน ไฟ เป็นต้น ไม่สามารถทำอันตรายได้

มันติลา สามารถทำมนต์คาถาให้มีความศักดิ์สิทธิ์ขึ้นสามารถประหารโรคต่าง ๆ ได้ และโรคร้ายแรงต่าง ๆ ไม่อาจทำอันตรายได้

ทุพพิลา สามารถหลุดพ้นจากเครื่องผูกมัด

ด้วยอำนาจแห่งสัจจะวาจานี้ ขอความสวัสดีจงมีแก่ข้าพเจ้าในกาลทุกเมื่อ.

พระคาถาธารณปริตตนี้ พระภิษุ คือ พระธุดงส์ทั้งหลายส่วนมากรู้จักกันดี ท่านเหล่านั้นจะต้องสวดภาวนา พระคาถานี้ทุกคืน เมื่อปักกลดลง ณ ที่แห่งใด ไม่ว่าเป็นป่าช้าหรือเถื่อนถ้ำกั้นคูหา อันเป็นถิ่นที่อมนุษย์อาศัยอยู่ เพื่อขออำนาจบารมียิ่งใหญ่ของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทั้งหลาย ในอนันตจักรวาลอันอสงไขยให้มาปกป้องคุ้มครองให้พ้นจากภัยอันตรายดังกล่าวแล้ว อันอำนาจศักดิ์สิทธิ์ของการเจริญภาวนาพระคาถาธารณปริตต

พระคาถาธารณปริตตนี้ เป็นพระคาถาที่บรรจุไว้ซึ่งเนื้อหาศักดิ์สิทธิ์ดังกล่าว ประกอบด้วยข้อความยาวถึง ๕ บทด้วยกัน

ขอให้ท่านพุทธศาสนิกชนทั้งหลาย น้อมใจระลึกถึงพระพุทธคุณ พระธรรมคุณ พระสังฆคุณ จำเริญภาวนาพระคาถาธารณปริตต เพื่อปกป้องคุ้มครองภัยอันตราย ใน ๑๐ ทิศ

สวัสดีโดยทั่วกัน

พระคาถาธารณปริตตนี้ หากบุคคลใดได้ท่องสาธยาย จดจำได้ขึ้นใจ หรือแม้นำมาสวดภาวนาก่อนเข้านอนทุกคืน จะมีอำนาจบารมีสามารถคุ้มครองป้องกันภัยทั้งหลายที่มาจากมนุษย์หรืออมนุษย์ เช่น ภูต ผี ปีศาจ รุกขเทวดาตามป่าเขาทั้งหลายได้อย่างขมังทีเดียว

คำสมาทานกรรมฐาน

อุกาสะ อุกาสะ, ณ โอกาสบัดนี้ ข้าพเจ้า ขอสมาทานซึ่งพระกรรมฐานขอขณิกะสมาธิ อุปจาระสมาธิ และวิปัสสนาญาณจงบังเกิดขึ้นในขันธสันดาน ของข้าพเจ้า, ข้าพเจ้าจะตั้งสติไว้ที่ลมหายใจเข้าออก หายใจเข้ารู้ หายใจออกก็รู้ ๓ หน และ ๗ หน ร้อยหนและพันหน ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป เทอญ

นมัสการพระอรหันต์ ๘ ทิศ

(นำ) หันทะ มะยัง สะระภัญเญนะ พุทธะมังคะลาคาถาโย ภะณามะ เส

(รับ) สัมพุทโธทิปะทัง เสฏโฐ
นิสินโน เจวะ มัชฌิเม
โกณฑัญโญ ปุพพะภาเค จะ
อาคะเณยยะ จะ กัสสะโป
สารีปุตโต จะ ทักขิเณ

หะระติเย อุปาลี จะ
ปัจฉิมเมปิ จะ อานันโท
พายัพเพ จะ คะวัมปะติ
โมคคัลลาโน จะ อุตตะเร
อิสาเณปิ จะ ราหุโล
อิเม โข มังคะลา พุทธา
สัพเพ อิธะ ปะติฏฐิตา
วันทิตา เต จะ อัมเหหิ
สักกาเรหิ จะ ปูชิตา
เอเตสัง อานุภาเวนะ
สัพพะโสตถี ภะวันตุ โน ฯ

อิจเจวะมัจจัน นะตะมัสสะเนยยัง
ตะมัสสะมาโน ระตะนัตตะยัง ยัง
ปุญญาภิสันทัง วิปุลัง อะลัตถัง
ตัสสานุภาเวนะ หะตันตะราโย

****

พระคาถาข่ายเพ็ชรพระพุทธเจ้า

ชาโล มหาชาโล ชาลัง มหาชาลัง ชาลิเต มหาชาลิเต ชาลิตัง มหาชาลิตัง มุตเต มุตเต สัมปัตเต มุตตัง มุตตัง สัมปัตตัง สุตัง คะมิติ สุตัง คะมิติ มัคคะยีติ ทิฏฐิลา ทัณฑะลา มัณฑะลา โรคิลา กะระลา ทุพพะลา ริตติ ริตติ กิตติ กิตติ มิตติ มิตติ จิตติ

จิตติ มุตติ มุตติ จุตติ จุตติ ธาระณี ธาระณีติ อิทัง ธาระณะ ปะริตตังฯ

พระคาถาธรณีปริตรนี้ เป็นคาถาสำคัญยิ่ง ของท่านโบราณจารย์แต่เก่าแก่ เป็นคาถาที่สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าพระราชทานให้พระอานนท์มหาเถระ เมื่อผู้ใดได้บริกรรมพระคาถานี้ จะพ้นจากความทุกข์ยากทั้งมวลได้บรรลุความสุขในชาตินี้และชาติหน้า หมู่เทพยดามาประชุมกันรักษาป้องกันสรรพภัยอันตรายทุกเมื่อ เมื่อเกิดเจ็บไข้ขึ้นใช้เสกน้ำมนต์รดอาบหายแล แม้เจ็บจมูกเจ็บตา เสกหมากพ่นก็ได้ เสกน้ำก็ได้ เสกหัวหอมพ่นก็ได้ แก้สารพัดตาลทรางทั้งปวง พระคาถานี้บริกรรมในสถานใด ภูติผีปีศาจที่ดุร้ายมิอาจจะเข้าไปกล้ำกรายได้ (เป็นพระคาถาที่ใช้ในคัมภีร์พิชัยสงครามด้วย

****

อานิสงส์การไหว้พระบรมสารีริกธาตุ

อานิสงส์การไหว้พระบรมสารีริกธาตุนี้ มีผลเท่ากับการบูชาพระพุทธเจ้าเมื่อยังทรงมีพระชนม์ชีพอยู่ (ขุททกนิกาย อปทาน เล่มที่ ๗๑ หน้า ๔๐๖) ได้รวบรวมโดยย่อเพื่อประโยชน์ต่อสาธุชนทั้งหลาย ให้เข้าใจถูกต้องตามพุทธพจน์

กุศลใดมุ่งตรงต่อพระนิพพาน กุศลนั้นจงเกิดขึ้นกับท่านทั้งหลายโดยพลันเทอญ ฯ

ธาตุวิวัณณเปตวัตถุ

โทษของการห้ามผู้ไปบูชาพระบรมสารีริกธาตุ

เมื่อพระพุทธเจ้าดับขันธปรินิพพานแล้ว พระเจ้าอชาตศัตรูได้ให้มีการฉลองบูชาพระบรมสารีริกธาตุในกรุงราชคฤห์ มหาชนจำนวนมากต่างพากันไปบูชาตลอดเวลาหลายปี.

ในชนเหล่านั้นมีครอบครัวอยู่ครอบครัวหนึ่ง ซึ่ง ภรรยา, ธิดา, สะใภ้ ได้นำเครื่องสักการะไปบูชา. ตัวของกุฎุมพี (ผู้มีฐานะ) กลับไม่เลื่อมใสและยังห้ามปราม ผู้เป็นภรรยา ก็ไม่ฟังยังคงบูชาอยู่ เมื่อตายไปแล้วได้ไปบังเกิดในเทวโลก ส่วนกุฎุมพีหลังจากตาย ได้ไปเกิดเป็นเปรต หนอนชอนไชปาก ส่งกลิ่นเหม็นไปทั่ว

ครั้งนั้น พระกัสสปเถระได้แสดงอภินิหาร ให้เปรตปรากฏต่อฝูงชน แล้วซักถามถึงความเป็นมา

พระเถระถาม : "ท่านยืนอยู่ในอากาศ มีกลิ่นเน่าเหม็นหนอนชอนไชปากเพราะทำกรรมอะไรไว้?"

เปรตตอบ : "เมื่อก่อนกระผมเป็นผู้มั่งคั่งในกรุงราชคฤห์ได้ห้ามปรามภริยา ไม่ให้ไปบูชาพระบรมสารีริกธาตุ จึงต้องทนทุกข์ ทรมานอย่างนี้ ถ้าได้ไปเกิดเป็นมนุษย์อีกครั้งคงจะได้บูชาพระบรมสารีริกธาตุเนือง ๆ เป็นแน่แท้"

เรื่องปีตวิมาน

เมื่อพระพุทธเจ้าเสด็จดับขันธปรินิพพานแล้ว พระเจ้าอชาตศัตรูนำพระบรมสารีริกธาตุที่พระองค์ได้รับส่วนแบ่งมาสร้างพระสถูป แล้วทำการฉลอง ระหว่างที่มีงานฉลองนั้น อุบาสิกาชาวราชคฤห์ผู้หนึ่งคิดจะบูชาพระพุทธเจ้า ด้วยการสักการบูชาที่พระสถูป โดยถือดอกบวบขม ๔ ดอก ตามที่หามาได้ ด้วยศรัทธาอุตสาหะอย่างแรงกล้าเกิดขึ้นอย่างฉับพลัน โดยมิได้คำนึงถึงอะไรทั้งสิ้น มีใจมุ่งตรงต่อพระเจดีย์อย่างเดียว

ในขณะนั้น โคแม่ลูกอ่อนวิ่งสวนทางมาอย่างเร็ว ขวิดเข้าร่างของอุบาสิกานั้น ทำให้นางสิ้นชีวิต นางตายลงในที่นั้นไปเกิดในสวรรค์ชั้นดาวดึงส์ จุติ (ตาย) แล้วปฏิสนธิ (เกิด) ทันที โดยไม่มีระหว่างคั่น คือ สัตว์ทั้งหลายเมื่อตายแล้วต้องเกิดทันทีจะเกิดเป็นอะไรก็แล้วแต่เหตุปัจจัยทำให้เป็น ในกรณีนี้นางเกิดในสวรรค์ชั้นดาวดึง เพราะเมื่อก่อนจะตายจิตของนางเป็นบุญกุศล คือ มุ่งมั่นที่จะไหว้พระสถูป

เมื่อนางเกิดเป็นนางฟ้า ท้าวสักกเทวราชเสด็จไปในอุทยานเห็นนางพร้อมรถ มีรัศมีซ่านออกจากตัวของนาง ข่มรัศมีของนางฟ้าทั้งหมดที่มาพร้อมกับท้าวสักกะ ท้าวสักกะแปลกพระราชหฤทัยจึงถามนางว่า

ท่านมีเครื่องทรงและอาภรณ์เหลือง ของต่าง ๆ เหลืองหมดแม้รถ ม้า ฉัตร เมื่อเป็นมนุษย์นั้น ท่านทำบุญด้วยอะไร

เทพธิดาตอบ **ข้าพระบาทได้นำดอกบวบขมที่ไม่มีผู้ต้องการ ๔ ดอก จะไปไหว้พระบรมสารีริกธาตุ** แต่ยังไม่ทันจะได้ไหว้ ระหว่างทาง ถูกโคแม่ลูกอ่อนขวิดจนตาย ถ้าได้ไหว้บุญนั้นจะมากยิ่งขึ้น ทิพยสมบัติจะมีมากกว่านี้แน่นอน

ท้าวสักกะต้องการที่จะให้เทวดาทั้งหลายเกิดความเลื่อมใสในบุญกุศลนี้ จึงตรัสกับมาตลีเทพสารถี ดูก่อนมาตลีจงดูผลบุญกุศลนี้ ไทยธรรม (ดอกบวบขม) ที่เทพธิดาได้ทำถึงจะมีค่าน้อย แต่ผลบุญมีมาก เพราะความที่มีใจเลื่อมใส ศรัทธาในพระพุทธเจ้าหรือในสาวกของพระพุทธเจ้า แล้วตรัสสั่งเทวดาทั้งหลายให้ไปบูชาพระบรมสารีริกธาตุของพระพุทธเจ้า ให้ยิ่ง ๆ ขึ้นไป เพราะผู้ที่ได้บูชาพระพุทธเจ้าแล้วจะไปสู่สวรรค์

เมื่อท้าวสักกะรับสั่งแล้วให้หยุดการละเล่นทั้งหมด ทรงทำการบูชาพระเขี้ยวแก้วที่พระจุฬามณีเจดีย์ ๗ วัน

ท้าวสักกะทรงเล่าเรื่องนี้ให้พระนารทเถระ เมื่อครั้งพระเถระไปเทวโลก

ยูฬรถวิมาน

เมื่อพระพุทธเจ้าดับขันธปรินิพพานแล้ว ได้มีการแบ่งพระบรมสารีริกธาตุ ท่านพระมหากัสสปเถระสังคายนาพระธรรมเสร็จแล้ว พระกัจจายนะได้ไปอยู่ป่าแห่งหนึ่ง ได้มีพระราชโอรสของพระราชาโปตลินคร แคว้นอัสสกะ พระนามว่าสุชาติ ถูกขับออกจากเมืองเรื่องแย่งราชสมบัติ พระกุมารได้เป็นพรานป่าเลี้ยงชีวิต

ในอดีตชาติของพระกุมารนั้น เคยบวชเป็นพระ ในครั้งพระพุทธเจ้ากัสสป ทำได้เพียงรักษาศีลให้บริสุทธิ์เท่านั้น หลังจากมรณภาพแล้วเกิดในสวรรค์ชั้นดาวดึงส์ ถึงพระพุทธเจ้าสมณโคดม ได้เกิดขึ้นแล้วในแคว้นอัสสกะ เมื่อพระกุมารจะไปล่าเนื้อ เทพบุตรผู้เคยเป็นสหาย แปลงร่างเป็นเนื้อมาล่อด้วยความหวังดี วิ่งเข้าไปที่ท่านกัจจายนะ แล้วหายตัวไป พระกุมารตามเนื้อนั้นไป ไม่พบเนื้อ พบแต่พระเถระ นั่งอยู่นอกศาลา พระเถระทราบรายละเอียดของพระกุมารทั้งหมดด้วยจิตที่คิดจะสงเคราะห์ช่วยเหลือจึงถามว่า

พระเถระทูลว่า ท่านถือธนูหน้าไม้จ้องอยู่ ท่านเป็นใครเป็นกษัตริย์ราชกุมาร หรือพรานป่าแน่

ราชกุมารตรัสตอบว่า เราเป็นราชโอรสของพระเจ้าอัสสกะ มาล่าเนื้อไม่พบ พบแต่ท่าน

พระเถระทูลว่า ท่านมาดีแล้ว เชิญดื่มน้ำก่อน

ราชกุมารตรัสตอบว่า ท่านช่างพูดจาไพเราะ มีประโยชน์ยิ่ง ท่านพูดแต่เรื่องที่ดี ท่านอยู่ป่ามีความสุขสบายด้วยอะไร ช่วยบอกด้วย

พระเถระตอบว่า อยู่ด้วยศีล สงบ เป็นพหูสูตร (แตกฉานในธรรม)

พระเถระรู้ว่าอายุของราชกุมารจะยาวไม่เกิน ๕ เดือน จึงกล่าวว่าท่านราชโอรส อีก ๕ เดือน ท่านจักสิ้นพระชนม์

ราชกุมารตรัสถามว่า ที่ใดเป็นที่ไม่ตาย มีวิชาอะไรจึงไม่แก่ไม่ตาย

พระเถระตอบว่า ไม่มีที่ไหน ไม่แก่ ไม่ตาย มีวิชามีบุญมากแค่ไหน ก็ต้องตาย

ราชกุมารตรัสถามว่า แล้วจะทำอย่างไรดี

พระเถระตอบว่า ท่านจงพึ่งพระพุทธเจ้าเถิด

ราชกุมารตรัสถามว่า พระพุทธเจ้าอยู่ ณ ที่ใด

พระเถระตอบว่า บัดนี้ดับขันธปรินิพพานแล้ว

แล้วแบ่งพระบรมสารีริกธาตุให้พระกุมาร พร้อมกับแนะนำให้กลับเข้าเมืองให้ทุกคนได้ทำการสักการบูชา จะได้ไปสู่สุคติ ราชกุมารเข้าพบพระราชา เล่าเรื่องให้พระราชาทรงทราบ พระราชาสร้างพระสถูปเจดีย์ให้มหาชนเคารพกราบไหว้ราชกุมารนั้นได้สักการะบูชา สมาทานศีล ผ่านไปสี่เดือนก็สิ้นพระชนม์เกิดในสวรรค์ชั้นดาวดึงส์

****

เรื่องนาคสมาลเถราปทาน

พระเถระรูปนี้ในอดีตชาตินั้น เมื่อพระพุทธเจ้าสิขีดับขันธปรินิพพานแล้ว ได้บูชาพระบรมสารีริกธาตุด้วยดอกแคฝอย ยังใจให้เลื่อมใสในการบูชานั้น เมื่อตายลงได้ไปเกิดในเทวโลกสลับการเกิดในมนุษย์โลก โดยไม่ไปทุคติเลย เมื่อครั้งเกิดเป็นมนุษย์ในกัปปที่ ๑๕ ได้เป็นพระเจ้าจักรพรรดิ ผลกุศลส่งมายัง

ชาติปัจจุบันเกิดในตระกูลสูง มีใจศรัทธาในพระศาสนาได้บวช ไม่นานบรรลุอรหัตพร้อมปฏิสัมภิทา ๔ อภิญญา ๖ วิโมกข์ ๘ ชื่อของท่านคือพระนาคสมาลเถระ

****

เรื่องปภังกรเถราปทาน

พระเถระรูปนี้ในอดีตชาติครั้งพระพุทธเจ้าปทุมุตตร ท่านเป็นคนงานทำงานในป่า ได้เห็นพระสถูปบรรจุพระบรมสารีริกธาตุของพระพุทธเจ้า มีไม้ปกคลุม รกด้วยเถาวัลย์ **จึงถางทางเพื่ออำนวยความสะดวก** ไหว้พระสถูปนั้น ๘ ครั้ง หลังจากหมดอายุขัยได้เกิดเป็นเทวดาและมนุษย์เท่านั้น เมื่อเป็นมนุษย์พรั่งพร้อมด้วยสมบัติมากมาย ถ้าท่องเที่ยวไปในป่าใดป่านั้นจะพร้อมที่พัก ไม่มีโรคภัยใด ๆ เลย ผิวพรรณเหมือนทองมีรัศมี ในชาติปัจจุบันได้บวชในพระพุทธศาสนา แล้วบรรลุอรหัต พ้อมด้วยปฏิสัมภิทา ๔ อภิญญา ๖ วิมกข์ ๘

****

เรื่องกัปปรุกขิยเถราปทาน

อานิสงส์ที่ได้ไหว้พระบรมสารีริกธาตุของพระกัปปรุกขิยเถระ อดีตพระเถระรูปนี้ **ได้ถวายผ้าหลายผืนที่สวยงาม** ไว้ที่พระสถูปเจดีย์ของพระพุทะเจ้า พระนามว่า สิทธัตถะ ในกัปปที่ ๙๔ นับจากภัททกัปปนี้

ผลของกุศลครั้งนี้ ทำให้พระเถระรูปนี้ได้เกิดเป็นมนุษย์และเทวดาเท่านั้น ทุก ๆ สถานที่เกิดจะมีต้นกัลปพฤกษ์ พร้อมด้วยผ้ามากมายอยู่ด้วย สามารถนำมาแจกจ่ายกันได้ถ้วนหน้าในหมู่เพื่อนพ้อง ญาติฯ บุญกุศลนี้ได้ให้เกิดเป็นพระเจ้าจักรพรรดิ์ถึง ๓ ครั้ง มีพระนามว่าสุเจละ ในกัปปที่ ๗ นับจากภัททกับปนี้ผลบุญนี้ยังนำส่งถึงชาติปัจจุบัน เกิดในตระกูลผู้พรั่งพร้อมเลื่อมใสในพระพุทธศาสนา เมื่อฟังธรรมแล้วเกิดศรัทธาขอบวชบวชไม่นานนักก็บรรลุอรหัตพร้อมด้วยคุณวิเศษ อันมีปฏิสัมภิทา ๔ อภิญญา ๖ วิโมกข์ ๘

****

เรื่องธาตุปูชกเถราปทาน

พระเถระรูปนี้ ในอดีชาติ เมื่อพระพุทธเจ้าสิทธัตถะดับขันธปรินิพพานแล้ว ท่านได้ชักนำพวกญาติของท่านให้ **บูชาพระบรมสารีริกธาตุ** ผลของกุศลดังกล่าว ยังท่านให้ไปสู่สุคติโดยตลอดจวบจนถึงปัจจุบัน ได้บวชแล้วบรรลุอรหัต

****

เรื่องคันธมาลิยเถราปทาน

พระเถระรูปนี้ ในอดีตชาติ ครั้งพระพุทธเจ้าพระนามว่าสิทธัตถะ กัปปที่ ๙๔ จากกัปปนี้ถอยหลังไป **ได้บูชาของหอมมีจันทน์ กำยาน การบูร และกฤษณา** เอาดอกมะลิอาบแต่ง

พระเจดีย์ ด้วยผลบุญดังกล่าวนี้ ได้เกิดเป็นเทวดา มนุษย์เท่านั้น จวบจนชาติปัจจุบันเกิดในตระกูลอันมั่งคั่ง เลื่อมใสในพระพุทธศาสนา บวชไม่นานสำเร็จอรหัต พร้อมด้วย ปฏิสัมภิทา ๔ อภิญญา ๖ วิโมกข์ ๘

****

เรื่องฉัมภาโรปกเถราปทาน

พระเถระรูปนี้ ในอดีตชาติครั้งพระพุทธเจ้าธัมมทัสสีดับขันธปรินิพพานแล้ว ท่านมีความเลื่อมใส **ได้ปักเสายกธง** ไว้ที่พระเจดีย์บรรจุพระบรมสารีริกธาตุ **พร้อมได้ร้อยดอกมะลิประดับเป็นอันมาก** บูชาพระบรมสารีริกธาตุนั้น หลักจากมีชีวิตจนชั่วอายุนั้น ตายแล้วเกิดในเทวโลก และมนุษย์โลกเท่านั้น ในชาติปัจจุบัน เกิดในตระกูลสูง เลื่อมใสในพระพุทธศาสนา ได้บวชและบรรลุอรหัตในที่สุด พร้มด้วย ปฏิสัมภิทา ๔ อภิญญา ๖ วิโมกข์ ๘

****

เรื่องอธิฉัตติยเถราปทาน

พระเถระรูปนี้ เมื่อครั้งพระพุทธเจ้าอัตถทัสสี ดับขันธปรินิพพานแล้ว เสียใจว่าตนเองหมดโอกาสที่ดีแล้ว คิดว่าควรจะทำชาตินี้ให้มีประโยชน์ จึงสั่ง **ทำฉัตรเป็นชั้นบรรจุพระบรมสารีริกธาตุ** ต่อมาให้ช่าง **ทำฉัตรดอกไม้** บูชาพระบรม

สารีริกธาตุนั้น ด้วยกุศลอันดีนี้ ได้เกิดในที่ดี คือ เป็นมนุษย์และเทวดาสลับกัน จนถึงชาติปัจจุบันเกิดในตระกูลที่ดีได้บวชในพระพุทธศาสนา ไม่นานบรรลุอรหัต พร้อมด้วยปฏิสัมภิทา ๓ อภิญญา ๖ วิโมกข์ ๘

****

เรื่องปทุมัจฉทนิยเถราปทาน

อานิสงส์ที่ได้บูชาเชิงตะกอนของพระพุทธเจ้าวิปัสสีด้วย**ดอกบัว** ผลของกุศลนี้ ได้เกิดเป็นเทวดาและมนุษย์หลาย ๆ ครั้ง พรั่งพร้อมด้วยสมบัติต่าง ๆ มากมายเหลือคณานับ จนถึงชาตินี้ได้เกิดในตระกูลผู้มั่งคั่ง เมื่อครบวัยได้บวชเป็นภิกษุ บวชไม่นานนักก็สามารถทำความเพียรให้สู่อรหัตได้ไม่ยากนัก ไม่ว่าท่านจะพักอยู่ที่วิหารเวลาใด ดอกบัวจะเกิดขึ้นโดยรอบวิหารนั้น

****

เรื่องสปริวาริยเถราปทาน

พระเถระรูปนี้ ในอดีตครั้งพระพุทธเจ้าปทุมุตตร เมื่อพระพุทธเจ้าดับขันธปรินิพพานแล้ว สาธุชนทั้งหลายได้รวมพระบรมสารีริกธาตุไว้ ช่วยกันสร้างพระสถูปเจดีย์ ท่านได้มีส่วน **สร้างที่ครอบเจดีย์ด้วยไม้แก่นจันทน์** ไว้เบื้องบนเจดีย์ แล้วทำการบูชาอย่างยิ่งใหญ่ ด้วยผลบุญนี้เมื่อสิ้นชีวิต

ได้เกิดในสุคติอย่างเดียว คือ เทวดาและมนุษย์เท่านั้น ในชาติปัจจุบันได้เกิดในตระกูลที่ดี ได้บวลแล้วบรรลุอรหัตพร้อมด้วยปฏิสัมภิทา ๔ อภิญญา ๖ วิโมกข์ ๘

****

เรื่องชคติการกเถราปทาน

พระเถระรูปนี้ในอดีตชาติครั้งพระพุทธเจ้าอัตถทัสสีดับขันธปรินิพพาน ท่านได้ สร้างลานดินจัดที่ว่างดอกไม้ให้เป็นระเบียบ ที่พระสถูปบรรจุพระบรมสารีริกธาตุของพระพุทธเจ้าแล้วบูชาพระบรมสารีริกธาตุ แล้วบูชาพระบรมสารีริกธาตุด้วยกุศลดังกล่าวนี้ หลังจากสิ้นอายุแล้ว ได้เกิดในเทวโลกมนุษย์โลกเท่านั้น ไม่เกิดในทัคติเลย จวบจนชาติปัจจุบัน ได้บวชในพระพุทธศาสนา แล้วบรรลุอรหัต พร้อมด้วยปฏิสัมภิทา ๔ อภิญญา ๖ วิโมกข์ ๘

****

เรื่องปัจจุปัฏฐานสัญญกเถราปทาน

พระเถระรูปนี้เมื่ออดีตชาติเป็นยักษ์ เมื่อพระพุทธเจ้าอัตถทัสสีดับขันธปรินิพพานแล้ว ตนเองได้ยินพระอัครสาวกสอนว่า การบูชาพระบรมสารีริกธาตุนั้น มีผลเท่ากับการบูชาพระพุทธเจ้า เมื่อยังมีพระชนม์ชีพอยู่ จึงชักชวนกัน สร้างพระสถูปบรรจุพระบรมสารีริกธาตุแล้วบูชา จุติจากยักษ์ได้เกิดเป็น

เทวดา มนุษย์ เมื่อครั้งเกิดเป็นมนุษย์ ได้เป็นพระเจ้าจักรพรรดิ์หลายครั้ง ครั้นชาติปัจจุบัน เกิดในตระกูลที่มีโภคทรัพย์เลื่อมใสในพระพุทธศาสนา บวชไม่นานบรรลุอรหัต พร้อมด้วยปฏิสัมภิทา ๔ อภิญญา ๖ วิโมกข์ ๘

****

ในวิสุทธิมรรคแปล ภาค ๓ ตอน ๑

ปฏิสัมภิทา ๔ คือ

๑. อัตถปฏิสัมภิทา = ความรู้ในอรรถ
๒. ธัมมปฏิสัมภิทา = ความรู้ในธรรม
๓. นิรุตติปฏิสัมภิทา = ความรู้ในการกล่าวธรรมนิรุติ
๔. ปฏิภาณปฏิสัมภิทา = ความรู้อย่างกว้างขวางในความรู้ทั้งหลาย

ในวิสุทธิมรรคแปล ภาค ๒ ตอน ๒

ปฏิสัมภิทา ๖ คือ

๑. อิทธิวิธ = แสดงฤทธิ์ได้ต่าง ๆ
๒. ทิพพโสตธาตุญาณ = ความรู้ดุจได้ยินด้วยโสตธาตุอันเป็นทิพย์
๓. เจโตปริยญาณ = ความรู้ กำหนดใจ (คนอื่น) ได้

๔. ปุพเพนิวาสานุสสติญาณ = ความรู้ในอันตามระลึกถึงชาติก่อน ๆ ของตนได้

๕. สตตานํ จุตูปปาตญาณ = ความรู้ในเรื่องตายไปและได้กำเนิดขึ้นแห่งสัตว์ทั้งหลาย

๖. อาวสขยญาณ = คือญาณที่ทำให้กิเลสหมดสิ้นไป

วิโมกข์ ๘ คือ รูปฌาน ๔ และ อรูปฌาน ๔

****

พระไตรลักษณ์

ประนมหัตถ์ นมัสการพระพุทธเจ้าอันโปรดเกล้าสอนสัตว์ประหวัดหลง ได้ยี่สิบสี่อสงไขยพระทัยปลงกำไรองค์ละแสนหนึ่งถึงนิพพาน ห้าสิบหกยกพระคุณไว้เหนือเกศ ความสังเวชสัตว์หลงน่าสงสาร ต้องเวียนวนทนยากลำบากนาน จึงบรรหารไว้พระธรรมในคัมภีร์ ทรงพระคุณอาดูร ๓๘ ทัศ ดังได้ตรัสแทนองค์พระชินศรี แม้นใครจำทำตามพระบาลี จะตามเสด็จจรลีเมื่อคลาไคล คุณพระสงฆ์ซึ่งเป็นองค์ชิโนรส ได้รับพจน์อนุญาตพระศาสนา พระคุณมีถ้วนสิบสี่ลำดับมา วิสัชนาชี้แจงให้แจ้งใจ เราอุตส่าห์พากเพียรปฏิบัติ จะเลือกคัดตัดชั่วเสียให้ได้ ถ้าละไว้เนิ่นนานป่วยการใจ ของนี้ใหญ่หนักหนาอันน่ากลัว อวิชชาตัณหาก็หนาแน่น แต่ล้วนแก่นเก่งกายชั่งชาติชั่ว มองเขม่นถ้าแม้นเห็นจะจับตัวมาแกงคั่วสับพร่าให้สาใจทั้งรากโทษโทสะมาปะเข้าพากันเมาไม่รู้ว่าไปตาไหน จะตัดทอนผ่อนผันเป็นฉันใด รากแก้วใหญ่ดูเหมือนตั้งยังบาดาล เพราะว่าตัวมัวเมาไม่เผากิเลส สี่สิบเศษแล้วยังหลงน่าสงสาร ไม่เห็นความเวทนาน่ารำคาญ ทุกวันวารปีเดือนก็เลื่อนลับ พระสุริยงค์ทรงทวีปท่านรีบร้อน เสด็จจรไปประเดี๋ยวก็เลี้ยวลับ ถ้าแม้นดับแล้วไม่เป็นเหมือนเช่นคิดเจ้าพระยาศรัทธาค่อยกล้าหน่อย แล้วทวนถอยอวิชชาเข้ามาปิดกิเลสหนาขัดอกทั้งปกปิด ให้สัตว์ติดอยู่ในจักรยักไม่พ้น ต้องปรึกษาหารือกับสติก็นิ่งมิคิดเห็นไม่เป็นผล ข้างปัญญาว่าจะโลดโดดให้พ้น

เจ้าโลกล้นว่าเห็นถอยน้อยกำลัง จะข้ามโอฆะทั้งสี่มีแต่เถียง ไม่พร้อมเพรียงซ้ายขวาทั้งหน้าหลัง บ้างยึดเหนี่ยวนุงถุงดูรุงรัง จะข้ามฝั่งสุดยากลำบากใจ ยิ่งโศกเศร้าอาดูรพูนทเวศ เพราะกิเลสมันจะพาน้ำตาไหล ฝ่ายความเพียรเวียนว่าอย่าอาลัย คงจะได้ข้ามพ้นที่ทนทุกข์ ต้องปรึกษาหารือให้พร้อมพรั่ง จะข้ามฝั่งเร็วได้ ไปเป็นสุข ข้างสังขารนึกเห็นว่าเป็นทุกข์ เคยบุกรุกไปทุกแห่งได้แจ้งความ ว่าสังขารว่าจะไปก็ได้ยาก ทางลำบากรกชัดต้องตัดหนาม เป็นโขดเขินคนจะเดินก็พานทราม เขากลัวน้ำจึงมิใคร่จะไคลคลา เราจะเดินทางมรรคไม่ยักอ้อม จะคดค้อมตามเขาไปให้หนักหนา ถ้าองอาจชาติเชื้อซึ่งเมธา ก็จะพากันไปได้สบาย ทั้งปัญญาเล่าก็มาเป็นพวกพ้อง มิได้ต้องร้อนรนเที่ยวขวนขวาย สุจริตทั้ง ๓ ความในกาย มิละอายแล้วก็เห็นจะเป็นการ ทรลักษณ์อกตัญญูตาเล่า ทุกไทท้าวแจ้งสิ้นทุกถิ่นฐาน รักษาศีลสิกขาห้าประการ ให้เชี่ยวชาญโดยพจน์พระทศพล ค่อยพากเพียรเรียนร่ำปฏิบัติ จึงค่อยตัดเถากิเลสรู้เหตุผล ถ้าตรองเห็นเช่นนี้คงหนีพ้น เห็นไม่จนจมลงในคงคาอันความตายหมายแน่เหมือนแลเห็น มาเคี่ยวเข็ญโลกลาภบาปนักหนา ให้คุ้นเคยอนิจจังสังขารา อนัตตานั่นแหละแท้ไม่แปรปรวน อันเกศเกล้าเมาพีเป็นที่รัก แล้วก็จักวิปปริตให้ผิดผวนเมื่อรุ่นสาวงามขำดูดำล้วน แล้วแปรปรวนกับเป็นหงอกเหมือนดอกเลา โลมาอนิจจาก็ไม่เที่ยง พอสิ้นเสียงแล้วก็ลงข้างเปื่อยเน่านะขาถ้าจะว่าคะเนเดา ต้นยังเข้าอยู่ในเนื้อเมื่อประมาณ สักเทา

ก้านพลูดูสังเกต แล้วอาเพศกลับกลายหลายสถาน เป็นพุพอง หนองไหลให้พิการ ทรมานทั้งเป็นถึงเช่นนี้ ทันตาสามสิบสอง คือกองธาตุ วิปลาสสาระพัดจะบัดสี ที่รากตั้งยังเนื้อเมื่อยังดี สักเท่าครึ่งองคุลีประมาณกาล อันกรามสุดหยุดยั้งนั้นสี่ราก ที่พ้นปากเล่าก็สีมีสัณฐาน อันรากทัศสามรากลำบากนาน แต่ทรมานคลอนเคลื่อนนับเดือนปี ยังเขี้ยวแก้วสองราก ลำบากสุด มิใคร่หลุดปากเหม็นเหมือนเช่นผี ทีหน้าฟันนั้น รากก็เรียวรี ศัตรูมีขุดอุโมงค์เป็นโพรงลึก เที่ยวเบียดบังตั้งพวก ประชุมพลอยู่ที่ไหนก็ไม่พ้นแต่ข้าศึก แต่พอหลุดจากเนื้อเมื่อ ระลึก แล้วก็นึกรังเกียจให้เกลียดฟัน ตะโจหนังยังหุ้มห่อ อัฐิโดยสิริเท่าเม็ดพุทราปั้น ถ้าเลิกลอกออกไปไม่เป็นอัน โดยแต่ชั้นหนังสัตว์จัดเป็นดี ยังซื้อขายจ่ายแจกได้ทุกอย่าง ทั้งลิงค่างเนื้อเบือแลเสือสี ถ้าแม้นเราตายลงเป็นผงคลี สัตว์นั้น ดีกว่าเราเป็นเท่าไร มังสังยังมีเก้าสิบชิ้น จะเชือดเนื้อเถือกิน ก็ไม่ได้ นะหารูเอ็นคั่นอยู่ชั้นใน ช่วยยึดไว้ผูกพันจึงมั่นคง เอ็นใหญ่โดยวิตถารนั้นเก้าร้อย เอ็นน้อยมีเก้าพันไม่หล่อหลง จงคิดถึงความชราอุตส่าห์ปลงก็เห็นคงจะเบาบ่าเมื่อคลาไคล อัฐิกระดูกมีสามร้อยท่อน ครั้นลอกล่อนออกแล้วเห็นไม่เป็นไฉน ทั้งรังเกียจเกลียดกลัวชั่วกระไร ไม่มีใครที่จะมาเมตตาตัวอัฐิมิน ชังเยื่อกระดูก อย่าดูถูก ปลงไปให้จนทั่ววักกังม้ามแนบแอบกับตัว หะทะยังเหมือนดอกบัวหาไม่พบ จะลักโกรธโทษจิตนำไป ให้น่าแค้นใจจะใคร่เฆี่ยนให้เจียนสลบ ยะกะนังคือตับเข้า

ทับทบเร่งปรารภให้เห็นจริงทุกสิ่งอัน กิโลมักกังพังผืดก็ยืดยาน แต่อาจารย์ไม่กำหนดว่ายาวสั้น ปิหะกังคือพุงอยู่ในนั้น ปับผาสังเรียงคั่นกันลงไป อันตังไส้ใหญ่นั้นขดอยู่คล้ายกับงูเวทนาเช่นปลาไหล อันตะคุนังไส้น้อยยื่นย้อยไปสำหรับได้รับอาหารเป็นพาลธุระ ถ้าแม้นปลงลงเห็นเป็นสังเวชเหมือนลดลัดตัดกิเลสเอาดาบฉะ ถึงข้าศึกยกมาใหม่ไม่ชนะให้เห็นลงปลงธุระนั้นแน่นอน อุทะริยังตั้งอาหารขึ้นไว้ใหม่ กะรีสังกับไปไฟธาตุหย่อน แล้วกลายกลับเป็นไปในอุทรบางทีย้อนออกทางคอแทบมรณา ปิตตังดีคล้ายสีแมลงทับเมื่อจวนดับสิ้นชีพสังขารก็สูญหายตายตามดวงชีวา อนิจจาอนิจจังไม่ยั่งยืน เสมหังคือเสลดสังเวชนัก คิดแล้วจักให้เหียนอาเจียนคลื่น เมื่อใกล้ตายกลุ้มจิตดังพิษปืน จะกล้ำกลืนก็ลำบากขากไม่ลง ปุพโพน้ำหนองในคลองไส้ เมื่อเกิดภัยมรณาอย่างลืมหลง เป็นศัตรูอยู่ข้างในเร่งให้ปลง คอยยุยงให้ข้าศึกคึกคะนอง โลหิตังนั้นเลือดที่หลั่งไหล สำหรับอยู่ภายในให้เศร้าหมองเปรียบเหมือนอสรพิษฤทธิ์คะนอง คอยแต่จ้องจะกระทำให้จำตายเที่ยวอยู่ทั้งกายเป็นหลายแห่งยี่สิบสองทะนานแจ้งเหมือนยังหมายไหลซึมซาบอาบทั่วสกลกาย ทั้งหญิงชายให้เร่งปลงให้จงดีเสโทเหงื่อเมื่อจะไหลดูให้เหม็น ดูเหมือนเช่นกับแร้งป่าช้าผีไม่อาบน้ำชำระสะราคี สัตว์นั้นดีกว่าเราเป็นเท่าไร เมโทมันนั้นข้นอยู่ในตัว เกลือกกลั้วแล้วข้นเข้าปนไข ถ้าแม้นเห็นเป็นน่ารังเกียจใจ ล้วนคละเคอะเลอะไหลไปทั้งนั้น อัสสุน้ำตาที่

หลั่งไหล ถ้าคับแค้นขึ้นเมื่อไรก็โศกศัลย์ ทั้งพลัดพรากจากตายวายชีวัน น้ำอันนั้นจึงบันดาลวิกาลเป็น อันวะสาท่านว่าเป็นมันเหลว เหมือนฟองเปลวแต่ว่าไม่มีใครเห็น เขโลน้ำลายไม่หายเหม็น สิงฆาน้ำมูกถ้าถูกเย็น วิบัติเป็นสาระพัดทั้งหวัดจาม ละสิกาข้อไขในกระดูก อย่าดูถูกถ้าแม้นเจ็บเหมือนหนามให้ปวดขัดจวนจะพลัดจากรูปนาม พยาธิถามให้เร่งคิดอนิจจา มุตตังยังเห็นเข็ญของสัตว์ กรรมวิบัติเมื่อจะสิ้นวาสนา เคยเดินออกมาทางนอกชวาลา ครั้นเวทยามาวิบัติให้ขัดเบา ความเจ็บปวดทนทรมานเที่ยวคลานร้อง เหมือนหนึ่งกองอัคคีมาจี้เผา เห็นหรือไม่ว่าศัตรูอย่าดูเบา พวกของเราที่ในกายทำลายเอง มัทธะเก มัทธะลุงขมองหัวที่ถือตัวว่ามิให้ใครข่มเหง ครั้นดับจิตไม่เป็นการกระบานของเอ็ง ไปตุนัดตุเหน่งอยู่แห่งใด ถ้าแม้นตกป่าช้าพวกกาแย่งทั้งฝูงแร้งฉุดคร่าไม่ปราศรัย แม้นตกน้ำลอยกระจายถึงบ้านใคร เขาเสือกใสผลักหัวของตัวมา ควรจะคิดอนิจจังเหมือนยังเก่า อันเรื่องราวตั้งต้นจนเกศา ให้เร่งเห็นล้วนเป็นอนิจจา สังขาราของสัตว์วิบัติเป็น อย่าประมาทคาดว่าเป็นหนุ่มสาว ตายเมื่อคราวปีมะโรงก็ได้เห็น ทั้งสาวแก่เด็กใหญ่มิได้เว้น มีอันเป็นประเดี๋ยวตายวายชีวัน ถึงมียศงดงามเมื่อยามสาว จะยืนยาวอยู่ถึงชัยได้หรือนั่น เปรียบเหมือนไฟไหม้ติดกระชิดชั้น จะคิดผันผ่อนหนีไปที่ใด ถึงพี่น้องญาติกาจะมาหมด เมื่อไฟกรดใครเลยจะดับได้ ถ้าปลงเห็นเช่นว่าร้อนเหมือนนอนไฟ ก็จะได้สู่สุขสิ้นทุกคน

รูปขันธ์สัญญาก็ไม่เที่ยง จงหลีกเลี่ยงก่อสร้างทางกุศล พระพุทธองค์โปรดบัญญัติให้สัตว์พ้น อย่าเวียนวนทางอ้อมจะตรอมเตรียม เอาปัญญาหาทางปรมัตถึงมาตรแม้นมิรู้จักลัดอย่าอายเหนียม จะแคะได้ไต่ถามตามธรรมเนียม นามขันธ์เวทนาก็สาหัส ทั้งแสนยากพรากพลัดไม่เป็นสำ ด้วยพยาธิมรณามาประจำ ทุกเช้าค่ำเฝ้าระทมเฝ้าตรมตรอม สัญญาขันธ์นั้นถือเอาเป็นแน่ ว่ารูปร่างไม่แก่ไม่ผ่ายผอม ที่ถือผิดคิดอ่านช่วยหว่านล้อม มิได้ยอมแพ้ลงอย่าสงกา บ้างสัญญาว่าตัวดีกว่าหมด บ้างถือยศว่าเรามีวาสนา บ้างถือผีถือเจ้าอ่าวชลา ถือเทวดาเดินหนเที่ยวบนบาน ชาวบ้านนอกคอกนาเป็นข้าถือว่าสัตว์หรือเกิดมาเป็นอาหาร ถึงฆ่าตายไม่มีโทษท่านโปรดปรานด้วยของเคยรับประทานไม่มีภัย เพราะสัญญาวิปลาสจึงขาดคิดถึงตัวผิดก็ยังดื้อถือไฉน ถือพระธรรมจำมั่นอย่าพรั่นใจ ถือให้ได้เช่นนี้แล้วดีจริง สังขารขันธ์นั้นนึกไม่รู้สิ้น จนฟ้าดินนึกไปได้ทุกสิ่ง นึกขี้ฉ้อล่อลวงคอยช่วงชิง นึกทุกสิ่งเหลือจะใส่ไว้ในกลอน นึกสิ่งไหนไม่วิเศษเป็นเหตุผล นึกถึงรสพระสัทธรรมที่ร่ำสอน แล้วนึกอย่าขี้เซาทั้งหาวนอน นึกถึงท่อนจากรากนี้ยากเย็น วิญญาณขันธ์นั้นหยุดฉุดก็ยาก แสนลำบากด้วยเจ้าหล่อนเคยโลดเต้นเปิดประตูเคยดูทุกเช้าเย็นจะเคี่ยวเข็ญทุบตีก็มิฟัง แต่เรือนเรามีอยู่ประตูเดียว ยังแลเหลียวได้ข้างหน้าเสียข้างหลัง ประตูหกสุดจะยกมาปิดบังจะคิดตั้งใครอยู่เฝ้าก็เปล่าไป ถ้าแม้นอยากจากโลกด้วยโศกทุกข์

จะสู่สุขก็ให้จัดผลัดเสียใหม่ ให้สติเฝ้าประตูดูระไว ถ้าแม้นใครเข้าออกมาบอกเรา นั้นแลจึงข้าศึกไม่ฮึกหาญ จะต่อตีนปีนประการเอาไฟเผา แต่ล้วนพวกศัตรูอย่าดูเบา การของเราเร่งรัดรีบจัดแจง พวกนักปราชญ์ที่ฉลาดอยู่ในโลก จะดับโสกแล้วอุตส่าห์เสาะแสวง มีพระสูตรพระปรมัตถ์รีบจัดแจง ดูให้แจ้งพระวินัยแล้วได้บุญ ท่านสอนสั่งหวังให้หากัลยาณมิตร เป็นคู่คิดสนทนาให้ครุ่น ๆ ทั้งจะไม่หลงเลยด้วยเคยคุ้น จงล้างขุ่นเสียเอาใสเข้าใส่ตัว จงพากเพียรเรียนร่ำพระไตรลักษณ์ ถึงแม้นจะม้วยมอดได้รอดชั่ว ทุกข์ของสัตว์แรกอุบัติก็น่ากลัว แต่เกลือกกลั้วอยู่ในท้องก็ตรองดู ตั้งเป็นก้อนจนปัญจสาขา ยังไม่มีหน่วยตาและใบหูนั่งทูลกระเพาะแม่เมื่อแลดูเหมือนตกอยู่อเวจีไม่มีสบาย แล้วจึงพร้อมเบญจขันธ์เข้าบรรจบ จงทวนทบดูเถิดยากนี้มากหลายจนกำเนิดเกิดเป็นกรัชกาย บางทีตายเสียเมื่อคลอดออกจากครรภ์บ้าง นอนแน่แลเหลียวก็ไม่ได้ ความทุกข์ใจแสนวิโยคที่โศกศัลย์ จมมูตรคูถเปื้อนเลอะเปรอะทั้งนั้น คิดให้สั้นโดยย่อแต่พอการ เทวทูตที่หนึ่งพึงสังเกต น่าสังเวชร่างกายหลายสถาน แล้ววัฒนาค่อยถดขยดคลาน ทรมานสู่ทุกข์เวทยา ครั้นล่วงเข้ามัชฌิมวัยก็ได้ทุกข์ ไม่ใคร่สุขได้เป็นอุเบกขา ที่มีทรัพย์นับในสุขเวทนา ต้องรักษาวางใจไม่ใคร่ลง ที่มากทรัพย์ดับจิตแล้วคิดห่วง จะตักตวงออกไม่ได้เพราะใจหลง นี่แลปราชญ์ปรีชาปัญญายง จงเร่งปลงเห็นภัยอย่าได้รัก อันสุขในมนุษย์โลกแล้วโศกปะ มิได้เว้นใครทั้งไตรจักร ถึงเทวินอินทร์พรหมยมยักษ์ ที่ว่าจัก

หนีเข็ญไม่หึนมี นาคมนุษย์ครุฑาศักดาเดช ที่ปราบได้ทั่วประเทศบุรีศรี จะเอาชัยชนะได้แต่ไพรี ศึกเช่นนี้ไม่เป็นตัวต้องกลัวเกรง อันพยาธิมรณะไม่ละใคร พบที่ไหนแล้วก็รุมกันคุมเหง ทุกข์ที่ต้นบั้นกลางไม่วางเวง เขาไม่เกรงเห็นแก่หน้าว่าผู้ดีนี่แลท่านผู้วิเศษเห็นเหตุลึกมิได้นึกรักยศสู้ปลดหนี้ สุขประเดี๋ยวแต่พอเหลียวก็สิ้นดี สุขชาตินี้สุขสวรรค์ไม่คณนา ที่จึงให้รีบรัดจัดหาสุข อันความทุกข์ท่านไม่มาดปรารถนา บุถุชนที่ยังวนในราคา ถ้าเห็นว่าสุขไม่แท้ก็แปรใจ ยกปัญญาขึ้นหาพระไตรลักษณ์ นี่แลจักสิ้นวิบัติปฐวีไหม ให้เห็นสังขารธรรมจงจำไว้ แยกออกให้ครบห้าปัญญามี ปฐวียี่สิบหยิบไว้ก่อนอาโปหย่อนลงสิบสองให้ต้องที เตโชสี่มีกำกับสำหรับมี วาโยทีถึงหกยกสมทบ จึงเรียกว่าร่างกายอย่าหมายมั่น แต่ล้วนเครื่องเบญจขันธ์เข้าบรรจบ เอาปัญญามาแยกออกปรารภ ดูให้จบก็จะชัดอนัตตา ของเหล่านี้ไม่ควรที่จะสมาคม มานิยมหลงรักเขาหนักหนา ไม่อยู่ในโอวาทอาตมา แต่จะว่าสิ่งไรก็ไม่ฟัง นี่ก็ขันอาสาเขามาเอง ศีรษะหายนี่นักเลงคิดโอหัง เมื่อแต่แรกหมายใจว่าไม่ชัง แล้วทำให้ริ้วรังเขาทำลาย เมื่อยามรักเล่าก็รักกันเหลือแล่ ช่วยกันแก้มิให้ช้ำระส่ำระสาย ครั้นเขาโกรธให้โทษจนกระจาย ศึกในกายเหลือรู้จะสู้รบ ถึงจอมจักรพรรดิตราวราฤทธิ์ อันปราบได้ทั่วทิศขจรจบ ที่นี่สิสหายอย่าหมายรบเจ้าพวกขันธ์บรรจบนี้เหลือดี สากระไรกับเราพวกเมายศ สุดจะปลดเหลือจะสละหนี ถึงนารายณ์สุริวงศ์ทรงธาตรี ท่านก็มีฤทธิร้อนด้วยศรทรง

อีกท้าวสุชัมบดีมีสมบัติ ยังรอดลัดเอามาได้มิให้หลง เป็นไร ไม่เข้าประจญรณรงค์ แต่องค์ล้วนเทพศาตรา จะสู้เขาเหล่านี้ก็มิได้ ศึกภายในนี้ลำบากยากหนักหนา แต่ที่ท่านลุล่วงพระโสดา ตัดบาปหนาได้ถึงสามยังตามทัน พระสกิทาคา อนาคา อรหัต ที่ท่านตัดได้จนหมดสู้อดกลั้น ยังไม่พ้นเขาประจญไปทุกชั้น จนถึงท่านที่สำเร็จพระโพธิญาณ สังขารธรรมก็ยังนำไปจนถึง เร่งรำพึงเถิดไม่เห็นเป็นแก่นสาร จะศึกษาอย่าเอากลเข้าปนการ สละพาลเสียให้สิ้นอย่ายินดี ปลงให้เห็นเถิดว่าเป็นสังขารธรรม คงประจำอยู่กับกายไม่หน่ายหนี อุตส่าห์กันสันสติลัดถินี้ พวกไพรีอย่าให้เข้ามาเล้าลุม จะขับไล่ไปจากก็ยากนัก เขาคอยจักผลักให้สำถลำหลุม เอาปัญญาหาพวกมานั่งคุม ช่วยกันรุมเอาไปลงวิถี พระอนัตตลักขณะก็จะมี คงเห็นทีสูญดับกลับทำลาย ตัวเราเมายิ่งกว่าเขาเมาจะหนีถึงสุดสิ้นสมประดีประเดี๋ยวหาย นี่เมายศเมาศักดิ์ไม่ยักอาย เขาจนตายไม่รู้ตัวไม่กลัวเกรง ตัวก็เมามาจนเข้าสี่สิบห้า ยังจะให้สังขาราเขาคุมเหง ทุกข์ที่สุขหรือว่าตัวไม่กลัวเกรง ใจของเอ็งก็ปรึกษาหารือกัน ถ้าเหนื่อยหน่ายหมายจะสละชาติ ก็หมายมาดตัดรอนผ่อนพวกขันธ์ แยกให้ดีสี่กองของทั้งนั้น จงแบ่งปันสิ่งละห้ามาทุกที บริวารของพระอนัตตา ทั้งรูปขันธ์ยี่สิบห้าไม่เคลื่อนที่ เอาปัญญาเลือกขัดคัดที่ดี รูปขันธ์เช่นนี้คงทำลาย ของในตัวมัวหลงทำสงคราม ทั้งรูปนามก็จะชวนกันฉิบหาย เป็นของสูญอยู่กับตาอย่าเสียดาย ทั้งนอกกายในกายก็เหมือนกัน ถึงวัตถุข้าวของเงินทองมาก

เมื่อตายจากจะเอาไปได้หรือไรนั่น เป็นเครื่องสูญของเรา เปล่าทั้งนั้น พวกเราท่านอย่านิยมขมว่าดี เปรียบเหมือนบุรุษที่ตัดไม้โสนสะอื้นโอ้อ้างว้างกลางวิถี เครื่องผุพังแก่นในก็ไม่มี จะหาที่พึ่งพาเราเข้าตาจน เปรียบเหมือนดังประทีปน้ำมันจุดที่บุรุษเอาไปวางไว้กลางถนน พอลมพัดก็จะดับกลับมืดมน แม้นขัดสนไส้สิ้นจะภินทนา ไม่กระนั้นน้ำมันจะสิ้นลง ประทีปน้อยไหนจะคงเร่งตรองหา เปรียบเหมือนมาหยุดนั่งยังศาลา ที่ร่มมรรคาแล้วรีบไป พวกนักปราชญ์ที่ฉลาดเฉลียวลึก หมั่นตรองตรึกแล้วคงสิ้นไม่สงสัย อย่าให้เสียเดือนตะวันที่ครรไลกินอายุเข้าไว้ทุกราตรี เสียแรงเกิดมาพบประสบแก้ว เมื่อเห็นแล้วหรือมาละสละหนี พระศาสนาสามัญทุกวันนี้ ก็ล่วงปีล่วงเดือนเตือนอายุ ท่านชักทำเนียบเปลียบเต่าอยู่ในน้ำ ค่อยคลานคลำง่อยเพลียเสียจักษุ เที่ยวหากินก็ไม่ได้ทำใจมุ ผุดทะลุขึ้นสักหนก็พ้นรก แล้วจมดิ่งกลิ้งอยู่กลางมหาสมุทร นาน ๆ ผุดขึ้นอีกเล่าก็เปล่าหมดเป็นร้อยครั้งพันหนมาชนรถที่กำหนดว่าได้เกิดประเสริฐนัก บ้างเสียใจว่าไม่ได้พบพระคุณ ที่การุณย์ไพร่ฟ้าอาณาจักร ถ้าแม้นว่าพบองค์คงถึงมรรค อย่าหาญหักล่วงชาติประมาทไกล ท่านก็ไว้ศาสนาถึงห้าพัน พระธรรมขันธ์ก็ยังมีเป็นไหนๆ จงเร่งรีบปรนนิบัติตัดช่วงไป เอาให้ได้มรรคผล เป็นคนดีปราชญ์ท่านเปรียบเทียบดอกประทุมมาลย์ บ้างตูมบานขึ้นระกะในสระศรี ที่ยังอ่อนก็ไม่พ้นชลธี ที่รากก็ยังมีมิใช่น้อย ที่เกือบแก่แต่พอถูกแสงตะวัน ยังไม่ทันที่จะหักไม่

พักสอย ก็เบิกบานตามสินธูเรณูลอย อ่อนอยู่หน่อยถูกพระพาย ลำเพยพัด นุชปันจึงแย้มแจ่มกระจ่าง ที่เกิดกลางกลีบรุมยังกลุ้มกลัด ท่านชักทำเนียบเปรียบเช่นนี้ชี้ให้ชัด จงเร่งรัดให้เหมือนบุษบาบาน พระอนิจจลักษณะเมื่อจะปลง ก็เห็นลงเถิดว่าไม่เป็นแก่นสาร ไม่เที่ยงแท้แปรขันธ์ในสันดาน พิเคราะห์การณ์ก็จริงทุกสิ่งไป ดูร่างกายเส้นสายขึ้นสะพรั่ง ทั้งเนื้อหนังเศร้าหมองไม่ผ่องใส ช่างผิดกันแต่ก่อนร่อนชะไร ทั้งหลงไหลฟั่นเฟือนไม่เหมือนเดิม นี่ก็เป็นอนิจจังเหมือนดังเห็น อย่าหลงเล่นข้าศึกจะฮึกเหิม ทั้งพยาธิมรณานี่จะเติม เหมือนโรคเลิมลามลุกมากทุกที อนิจจัง อย่างนี้ก็มีมาก จนพลัดพรากไปอยู่ป่าช้าผี พลัดพี่น้องวงษา บรรดามี ทั้งจากถิ่นเสบยเคยสบาย หนึ่งสมบัติที่กำจัดนั้น สองสถาน เมื่อถึงกาลมราณะจะฉิบหาย โจรภัย อัคคีภัยไม่ละลาย บางทีตายหนีทรัพย์ไม่กลับวก ก็เห็นอยู่กับตาอย่าประมาท บ้างนิราศเสื่อมหมดจากยศฐา ให้เร่งเห็นล้วนเป็นอนิจจา สังขาราก็ไม่แน่ยังแปรปรวน กำหนดของห้าอย่างยังไม่ได้ ท่านกล่าวไว้อย่าได้คิดให้ผินผวน กำหนดใจจะไม่ให้นัยจะกวน บ้างถอยทวนผลัดไว้ยังไม่ตาย จะกำหนดอย่างนี้ก็ยังมิได้ ที่จะไว้ชีวิตอย่าคิดหมาย อนึ่งว่าถ้าเราจะล้มตาย ที่จะหมาย ป่าช้าอย่างพึงคิด อนึ่งถ้าว่าตายจากชาตินี้ จะขอกำเนิดเกิดทีให้ ชอบจิต ถ้าเล็งเห็นเช่นนี้ล้วนมีพิษ วิปริตไปทุกสิ่งจริงๆ เจียว อนิจจังยังจะกล่าวก็ยาวยืด ถ้าคนตืดแล้วก็แสนจะแน่นเหนียว ด้วยสำคัญมั่นหมายแต่ฝ่ายเดียว ของตัวเจียวสิไม่ให้แก่ใครเลย

ครั้นดับจิตเป็นไรไม่คิดไปเฝ้าของทั้งเงินทองข้าหญิงชายไปตายเฉย นี่ก็เห็นเป็นธรรมเนียบที่เปรียบเปรย อย่าหลงเลยเร่งคิดอนิจจัง ที่ผู้ดีมียศแล้วลดละ เวรมาปะเข้าประเดี๋ยวไม่เหลียวหลัง ลงยากจนข้นแค้นแสนทุรัง อนิจจังหรือไม่เล่าจงเข้าใจ ที่ขี้ข้าประดาเสียเป็นเมียขุน บุญหนุนขึ้นมาจริงคุณหญิงใหม่ ก็ได้เห็นได้รู้อยู่กับใจ ปราชญ์จงได้ตรึกตรองทำนองความ อันทุกขะลักษณะเมื่อจะกล่าว ก็ยืดยาวรกเรียวดังเกลียวหนาม ถ้าเวียนวนคงจะเกิดเป็นรูปนาม คงถึงความมรณาพิลาลัย รูปธรรมคงจะนำชาติทุกข์ อันความสุขถ้าพิเคราะห์หาเห็นไม่ เหมือนหนึ่งอิริยาบถกำหนดไว้ ถ้าแม้นไม่เปลี่ยนกันสักวันวาน ก็จะเห็นความทุกข์เวทนา นี่หากว่ากิริยาสี่สถาน ยังกองลมอยู่ในขันธสันดาน อภิบาลรักษาเมตตากัน กองหนึ่งชื่ออโทขมาวาต พัดแต่บาทแล้วตลอดขึ้นจนขวัญ เป็นปกติริลอมประนอมกัน กองหนึ่งนั้นพัดแต่เศียรลงบาท มีนามชขื่ออุทังขะมาวาต ด้วยพัดพาดเปลี่ยนกันให้หรรษากองหนึ่งนามตามพุทธฎีกา เกิดขึ้นมาพัดอยู่ในอุทร ชื่อกัจฉิสสะยาวาตขึ้นพาดพัด ถ้าลมขัดเข้มแข็งแล้วเร่งหย่อน ให้ทุรนทุรายกายเย็นร้อน กับสะท้อนแนบอุระเมื่อจะม้วย กองหนึ่งนั้นพัดอยู่ในลำไส้ สำหรับได้รับอาหารเป็นการช่วย เมื่อคราวดีก็แต่สำรวย เมื่อจวนม้วยพัดพิกลเอาจนตาย กองหนึ่งชื่ออังคานุสาริวาต สำหรับพาดพัดอยู่ไม่รู้หาย ทั่วสรีรงคาพยพให้อับอาย ยามสบายพัดต้องตามฤดู กองหนึ่งชื่ออัสสาสะปัสสาสะ สำหรับจะชักชีวิตให้จิตอยู่ได้

หายใจเข้าออกบอกให้รู้ สังเกตดูกองลมประดมกัน คอยผลัดเปลี่ยนเวียนรักษาพยาบาล เมื่อถึงการวอดวายทำลายขันธ์ ลมหกกองกับพัดให้ขัดกัน เกิดเป็นวัณโรคกับทับทวี เปรียบเหมือนงูอยู่ในท้องปองจะกัด จึงบัญญัติให้นามไว้ตามที่ ด้วยมีฤทธิ์พิษยิ่งกว่านาคี จะตรวจดูก็ไม่เห็นว่าเป็นตัว ยังกองไฟทั้งสี่มีสำหรับ พัดให้ดับติดได้มิใช่ชั่ว เปลี่ยนสายน้ำกันอยู่ดูน่ากลัว มีอยู่ทั่วอินทรีย์ถึงสี่กอง พวกหนึ่งรุมสุมให้อุ่นเป็นปกติตามสิริร่างกายให้คลายหมอง ไม่ติดดับกับรุมสุมในท้องตามทำนองเช่นเคยเสบยสบาย ชื่นอุนะอัคคีมีสำหรับ ได้รองรับหนุนเหนือเป็นเชื้อสาย กองหนึ่งนามตามพุทธทำนายเผาให้กายแก่ชราดูน่าชัง ชื่อชละอัคคีมีแต่เผา ให้เนื้อเราเกรียมไหม้ไปจนหนัง กลางวันเผากลางคืนจุดไม่หยุดยั้ง เผาจนพังยับทะลายกลายเป็นจุณ ยังอีกกองหนึ่งนี้ก็มีชื่อ เผาไม้มือเผากายให้วายวุ่น เป็นปกติตามเสบยเช่นเคยคุ้นกองอื่นอุ่นช่วยกันใส่ให้ไฟโพลง ชื่อปริไทอัคคีมีสำหรับ เมื่อจวนดับแล้วช่วยกันเป็นควันโขมง ไฟสี่กองปองเผาจนเข้าโรง ช่วยชักโยงกันมาทำให้จำตาย กองหนึ่งชื่อปรินามอัคคี เมื่อยามดีเผาอาหารบันดาลหาย ให้ย่อยยับรับไว้ที่ในกาย พอสบายเช่นเคยเสบยบานธาตุทั้งสี่นี้แยกออกให้เห็น ประชุมเป็นรูปทรงสันฐาน ทั้งดินน้ำลมไฟหลายประการ เพราะสันดานวิปลาสจึงอาจเป็น ท่านจึงคัดจัดเป็นฑูตทั้งสี่ ตามบาลีว่าไว้จะให้เห็น พวกเหล่านี้เลี้ยงดูได้อยู่เย็น เขาเคี่ยวเข็ญโกรธกันแล้วอันตราย ยังอุปาทานรูปยี่สิบสี่

ตรองให้ดีท่านทั้งหมดเร่งจดหมาย จำเริญพระสัทธรรมจำต้นปลาย หาที่ตายไว้เป็นเพื่ออย่าเลือนเลอะ ทางของเราที่จะไปนั้นไร้ญาติ เมื่อจะขาดชีวิตคิดเอาเถอะ ไม่รู้จักแห่งหนจะซนเซอะ ถ้าโง่เงอะก็จะหาบแต่บาปไป อันพระธรรมจำยากมิใช่ง่าย ท่านอภิปรายก็เห็นแจ้งแถลงไข เกิดวิจิกิจฉากังขาใจ ตัดให้ได้นี่ที่สำคัญ สาอะไรกับเราเรื่องเศร้าโศก เปรียบเหมือนโรคอยู่ในกายไม่หมายมั่น อันราคะโทสะโมหะนั้น ขึ้นพาดพันอยู่กับใครก็ได้ทุกข์ นี่แหละท่านเมธาปัญญาฉลาด จงคิดคาดตรองเห็นที่เป็นสุข อวิชชาตัวนี้เกลียด โลกบรรทุกสักเท่าไรก็ไม่เต็ม ยังเจ้าตัวตัณหาก็ทายาท อย่าประมาทแผลร้ายเท่าปลายเข็ม ด้วยรากยังตั้งกองเที่ยวเก็บเล็ม มิได้เต็มแผลน้อยด้วยรอยลึก ข้างโทสะพบปะกับใครเข้า ด้วยมัวเมาความพิโรธโกรธข้าศึก เพราะโทโสโมหันไม่ทันนึกจะตรองตรึกเสียด้วยโทษประโยชน์ไกล พวกเหล่านี้เป็นห่วงเพราะบ่วงดัก มีแต่ชักงวยงงให้หลงใหล ที่นักปราชญ์ปรีชาปัญญาไว จงฝึกใจตรองตริดำริดู นึกที่แท้แปลให้ถ้วนอย่าด่วนได้ ที่ใคร่ใจโดดดิ้นเหมือนดินหู ด้วยเคยวิ่งออกไปได้หลายประตู หยุดให้อยู่นั่นแลเห็นจะเป็นการ จะได้สุขทุกเข็ญเป็นไฉน แล้วด้วยใจที่จะต่อข้อสังขาร จนสิ้นชาติขลาดเข้าพระนิพพาน ก็สันดานของจิตเจตนา เหมือนหนึ่งคนเราเดี๋ยวนี้ที่ว่ารัก อยากถึงมรรคถึงผลเที่ยวค้นหาจิต ยังอยากมากไปด้วยราคา จะค้นหาเอาที่ไหนจะใคร่รู้ วิ่งเตลิดเปิดเปิงกระเจิงกะจะ โลกมาปะเข้าประเดี๋ยวนั่งเคี้ยวหมู เห็นสินบนของ

ถวายน้ำลายพลู เหมือนตราชูใส่ปรอทหลอดข้างใน พอยกขันหันเอียงอยู่ข้างหนึ่ง เช่นนี้จะถึงหรือมิถึงมิรู้ได้ ไม่ต้องวิ่งชิงหาให้หนาใจ นั่งที่ไหนนรกสวรรค์อยู่นั่นเอง จะฝึกใจใจตัวชั่วสาหัส จงเลือกคัดดูพิเคราะห์ให้เหมาะเหมง บาดในใจใครจะรู้เป็นอยู่เอง ให้คิดเกรงเบื้องหน้าอนาคต ยังเวียนวนไปจะพบปะอันราคะโทสะไหนจะหมด จงฝึกใจให้อ่อนขย่อนพยศ ทำให้ลดลงทุกหนคงพ้นทุกข์ อวิชชาตัณหาพยาบาท อย่าคิดคาดตรองเห็นว่าเป็นสุข ทตธรรมจะนำไปสู่ทุกข์ จะหมายสุขก็มิแน่เห็นแก่ใจ เหมือนวัตถุนอกกายอย่าหมายมั่น ของเราท่านนี้มันแน่แท้ที่ไหน เมื่อตัวเดียวเจียวยังจิตเป็นหลายใจ หมายสิ่งไรสารพันไม่มั่นคง ตรวจดูศีลให้วิรัติสลัดบาป จะได้ปราบตัณหาฆ่าตัวหลง ทั้งโทสะก็จะเบาบรรเทาลง จะเกิดองค์ปัญญาศรัทธาแรง ทั้งศีลทานการกุศลเร่งค้นหา เอาปัญญาส่องสว่างกระจ่างแจ้ง มืดไม่รู้หนทางยังคลางแคลง ให้เห็นแจ้งทางตรงไม่วงวน มาคนเดียวไปคนเดียวเปลี่ยนสันโดษ สละโทษเสียจะได้ไปข้างผล เหมือนจะข้ามฝั่งท่าชลาชล ก็อับจนนาวาจะคลาไคล จงอาศัยรูปธรรมนำถึงฟาก เปรียบเหมือนซากอสุภที่ตักษัย จะว่ายข้ามกลางสมุทรก็สุดไกล ต้องอาศัยเดินสานวานเขามา กลิ่นตลบกลบทั่ววรกาย ทุเรศร้ายแสนเข็ญเหม็นหนักหนา ต้องยึดข้ามไปให้พ้นชลธาร์ ให้พึงพิจารณารูปธรรม ถ้าแม้นจักหักโลภให้เหือดหาย เอาความตายมาจำเริญให้ยังค่ำ จะนอนนั่งตั้งแต่บริกรรม ทุกเช้าค่ำก็คงหายทำลายลงถ้าพิโรธโกรธใคร

ขึ้นในจิต จะอุทิศกุศลให้อย่าใหลหลง เมตตาจิตถึงมิตรที่ซื่อตรง โกรธจะคงอยู่ที่ไหนได้ชนะ จะฝึกจิตคิดตรองให้ถ่องแท้ด้วยของแก้ของท่านนี้หมดทิฏฐะ รักษาปัญจศีลไว้อย่าได้ละนั่นแลจะอาจองเมื่อยงทุธ อุตส่าห์ตรวจนวดเอาให้เข้าอย่างอย่าให้ด่างพล้อยดีเป็นที่สุด จะหอมทั่วเทพาแลมนุษย์ เช่นพระพุทธเวนัยไปนิพพาน เหมือนพวกเราเหล่าที่จะตามเสด็จอย่าขามเข็ดจงอุตส่าห์ให้กล้าหาญ จงตั้งใจเมตตาสมาทานโบสถ์วิหารในเรือนก็เหมือนกัน สุดแท้แต่มโนมยาแล้ว ก็ผ่องแผ้วแจ่มเหมือนกับเดือนฉัน ทั้งศีลทานการกุศลของตนนั้น มาช่วยกันก็จะสมอารมณ์รัก อันอยู่ในปรโลกก็โศกเศร้า จะต้องเข้าช่องหลงคือกงจักร คิดจะหนีไปให้พ้นหนทางยักษ์ เขาก็ดักไปทุกช่องจะต้องตรอง แม้นไปเรือเมื่อไรจะไปถึง สำเภาใหญ่ไปก็อึงเขาดักช่อง ด้วยทหารมารร้ายนั้นหลายกอง จะรับรองรบสู้ต้องอยู่ช้าจะคิดหาม้าแก้วแล้วจะเหาะ ใคจะเสาะตามไปในเวหา ด้วยเร็วรวดกรวดไปเสียไกลตา มารจะมายึดได้เมื่อไรมี เอาความเพียรเวียนทั่วเป็นตัวม้า ให้ศรัทธาพูนเพิ่มเฉลิมศรี ให้เป็นเศียรพญาพาชี สตินี้เป็นสองนัยนา หิโรตัปปะให้เป็นทาง ไปกลางทางวางได้ด้วยใจกล้า กลัวละอายแก่บาปดังสาปมา จึงรั้งราให้อยู่หลังระวังไพร อโลโภนี้ก็เป็นเครื่องประดับ ที่บังคับตัดโลภตัวนี้ได้อโทโสสิ้นโกรธพิโรธใจอโมโหนี้ไซร้ก็เหมือนกัน จัดไว้ให้เป็นคู่ทั้งสอง ด้วยสิ้นหมองโทโสและโมหันวิจาโรรู้นึกตรึกสำคัญเป็นเบาะนั่งตั้งมั่นเมื่อครรไลเอาปัญญามา

ส่องเป็นกล้องแก้ว ให้ผ่องแผ้วเห็นทางสว่างไสว เอาเมตตามาเป็นแซ่อาชาไนยจะได้ไปเมืองเกษมได้เปรมปรีดิ์ตรองแต่ค่ำมาจนย่ำประโคมรุ่ง แสงเงินทองพวยพุ่งจำรัสศรี น้ำค้างโรยโปรยต้องสุมาลี ไก่กี่ตีปีกขันสนั่นดัง พระวิปัสสนาญาณบังเกิดแล้วเห็นผ่องแผ้วภัยพ้นไม่วนหลัง เป็นสาคเรศเด็ดขาดนิราศวังจะข้ามฝั่งไปทีเดียวแต่เดี๋ยวนี้ แล้วองค์ทรงเครื่องพิชัยยุทธบริสุทธิ์พระสติปัฏฐานสี่ พละห้าว่าไว้ในบาลี อิทธิบาททั้งสี่ก็เหมือนกัน อินทรีย์ห้าสัมมัปปธานทั้งสี่ด้วย จะได้ช่วยจรรโลงพระธรรมขันธ์ พระสัตตโพชฌงค์องค์เจ็ดนั้น ก็สำคัญเครื่องประดับลำดับมา พระอัฏฐังคิกมรรคทั้งแปดอย่าง เครื่องสำอางอย่างกษัตริย์เร่งจัดหา สามสิบเจ็ดเสร็จรวมด้วยปัญญาจึงเรียกว่าพระโพธิปักขิยธรรม เครื่องเหล่านี้มีแต่พระอริยเจ้า ท่านทรงเข้าพระนิพพานป่วยการร่ำ ใครอยากได้เครื่องทรงก็จงจำ จะชักนำมาแถลงให้แจ้งใจ ธำมรงค์ทรงใส่ทุกนิ้วหัตถ์คือทัศกุศลกรรมบถอันสดใส ทรงมหามงกุฎแก้วอันแววไววิปัสนาสิบใส่จินดา เป็นเครื่องประดับสำหรับพิชัยยุทธ์บริสุทธิ์ล้วนมณีอันมีค่า ยังเกราะเพชรเม็ดระดับประดับประดากันกายาพวกศัตรูทั้งอยู่คงอันศีลพระสองร้อยยี่สิบเจ็ด ดังเขื่อนเพชรตั้งใจอย่าใหลหลง ยังพระยันธ์จะกำหราบปราบณรงค์แต่ละองค์ยิ่งเทพศาตรา เล่มหนึ่งชื่อตทังคิกปหาน อันเชี่ยวชาญฤทธิ์ทุกทิศา เล่มหนึ่งนามตามพุทธฎีกา มีฤทธาละม้ายคล้าย ๆ กัน ชื่อเนกขัมมปหานจะผลาญูศึก ใครสะอึกเข้ามา

ม้วยด้วยพระขันธ์ เล่มที่สุดสมุทเฉทประหารนั้น เครื่องของท่านที่ตัดได้ไปทุกองค์ แต่ล้วนพระอริยเจ้าท่านเหล่านี้ ถือขันตีตัดได้ไม่ใหลหลง เหมือนหนึ่งเช่นตัวเราโง่เง่างง รักทางตรงหาอุบายหมายสำคัญ จะพาตนพ้นจากทุคติ ก็ดำริดูที่ควรอย่าหวนหันตรองแต่หยาบบาปจะเห็นหรือเช่นนั้น จะผ่อนผันให้เหมือนท่านพรรณณา รูปธรรมนามธรรมนี้นำชาติ พวกนักปราชญ์รีบร้นเที่ยวค้นหา ตรองให้เห็นล้วนเป็นอนัตตา เวทนาแต่ที่เราไม่เข้าใจไปฟังธรรมแล้วก็จำมารักษา เที่ยวค้นหาดูให้เห็นว่าเป็นไฉนแยกให้เห็นเช่นเทพสังเวชใจ กรรมอะไรนักหนาเข้ามาบังแล้วทวนถอยหรือจะน้อยวาสนา ต้องศึกษาเสียใหม่เหมือนใจหวัง จึงสอนจิตจงมาคิดขยันยั้ง อุตส่าห์ตั้งหน้าเพียรเรียนตะบึง เปรียบเหมือนไปทางไกลไม่ใคร่แจว ขี้เกียจแล้วก็เมื่อไรจะไปถึง ถ้าแม้นเร่งรีบไปไม่พรั่นพรึง ก็คงถึงเข้าสักวันหนึ่งมั่นคง จะเดินทางโลกอุดรท่านสอนสั่ง จงระวังจิตไว้อย่าใหลหลงปัญจศีลขัดตเรกเป็นเอกองค์ ถือให้ตรงเคร่งครัดตัดปาณามีอยู่องค์ห้าอย่าประมาท คิดพิฆาตขายเอาลาภบาปหนักหนาทั้งฆ่านกยกช้อนและสุ่มปลา เพียรจะฆ่าเขาด้วยยากลำบากใจถ้าทำพร้อมองค์สามนี้ห้ามนัก เป็นตัดมรรคตัดผลตนเสียได้อย่าให้พร้อมกิริยาวาจาใจ พอจะแบ่งเบาบรรเทากรรม อทินนาองค์ห้าว่าอย่าลัก ของเขารักอกุศลจะอุปถัมภ์ เขา ไม่ให้ด้วยใจแลด้วยจำ จะน้อมนำเอามาไว้ก็ไม่ดี กาเมสุมิจฉาจารานั้นก็สำคัญทรงตัดบัญญัติสี่ หญิงที่ยังเสน่หากับสามี ทั้งสตรีเขาขอ

ไว้อย่าได้ชิง ที่องค์สี่นี้มีมะโนนึก ให้ตรองตรึกรักใคร่อยู่ในหญิง แล้วพากเพียรเวียนจะใคร่ได้จริง ๆ จนเสร็จสิ่งได้สมอารมณ์รัก จึงพร้อมเป็นองค์สี่นี่แลห้าม กระทู้ความกล่าวไว้ให้ประจักษ์ หญิงยี่สิบพวกไซร้อย่าได้รัก โทษจะหนักฝึกใจไว้ให้ดี อันมุสาท่านว่ากี่สี่อย่าง อย่ารับอ้างคำคดไม่สดศรี เข้าข้างโน้นโอนข้างนั้นหันข้างนี้ จัดแต่ที่คำไม่ตั้งล้วนลังเล พูดตลกคะนองลองฝีปาก เข้าเพื่อนมากแล้วชวนกันสรวลเส ยุยงเขาเอาจนล่มสมคะเน พูดเกเรคนซื่อถือว่าตรง อันสุราเมรัยก็ใหญ่หลวงคนทั้งปวงดื่มเข้าไปมักใหลหลง พาศีลให้ขาดหมดเมื่อปลดปลง ถ้าถือตรงจริงจิตเป็นอิสสโร เป็นอับดับตั้งต้นจนปัญจะ แม้นใครละเว้นเล่าเบาโทโส ที่ถือมั่นนั้นก็สุดแต่มะโน คงภิญโญยศยิ่งมิ่งมงคล ศีลของพระละบาปกำราบได้ จึงย่นไว้แต่ย่อพอเห็นผล จะวิตถารการก็เกินปัญญาตน ปราชญ์ทุกคนก็ต้องรู้อยู่แก่ใจ แม้นศีลเคร่งแล้วก็เร่งสมาธิ รวมสติปัญญาเอามาได้ จะได้ทรงม้าแก้วอันแววไว ตามทานไปหรือจะหยุดดุสิตา ได้โสดาวิรัติสวัสดี ทั้งห้าองค์ทรงเสบยเสวยสุข ในปรางค์มุขทิพมาศปราสาทศรี ให้ได้เหมือนเช่นทานขยันดี พวกเรานี้ไปเที่ยวชิมไม่อิ่มเอม ไม่พบองค์คงแต่ลอยพระบาท อันนิราศล้างทุกข์ไปสุขเกษม ได้ขึ้นไปอัญชุลีแสนปรีเปรม แสนเกษมดังประสบพบพระองค์ เดชะผลปรนนิบัติจะตัดจิต สิ่งที่ผิดข้อไหนอย่าใหลหลง ตั้งแต่นี้ขอให้มีมะโนตรง แล้วเชื่อลงอย่าได้แหนงแคลงบาลี ขอให้ได้เสร็จสมมะโนรถ ได้เปลื้องปลดจากอบายภูมิสี

ได้แสนกัลป์ขอให้ฉันถึงด้วยดี ให้ยิ่งยวดบารมีด้วยปัญญา มาจัดแจงแต่งเรื่องพระไตรลักษณ์ ได้ประจักษ์แจ้งจิตทุกทิศา ตัวก็ไม่รู้จักลักขณา แต่หากว่ารักกลอนอักษรทำ ท่านผู้รู้ดูติศะริรวบ พอประจวบคำประสมคมขำ พระบาลีคาถามาประจำ ก็ลึกล้ำโง่เง่าไม่เข้าใจ ที่นักปราชญ์แสนฉลาดดอกจึงรู้ เราฟังดูไม่ใคร่แจ้งแถลงไข จึงเทียบทานผูกเป็นกลอนไว้สอนใจ ขอให้ได้เป็นชายเหมือนหมายมา

สังขาราแปลว่าสภาพธรรม แห่งกองกำเนิดที่เกิดผัน มีชั่วดีหลายอย่างต่างๆ กัน เดี๋ยวอย่างนั้นเดี๋ยวอย่างนี้เหลือชี้แจง พอตั้งกรรมตามก่อเป็นตัวเกิด เอากำเนิดหลายแผนกแตกแขนงเกิดสมมติบัญญัติขึ้นดัดแปลง เป็นตำแหน่งตามธรรมจำแนกมาเรียกว่าคนเรียกว่าสัตว์บัญญัติไว้ ผู้ดีไพร่มีอำนาจวาสนา นี่ก็บาปนั่นก็บุญวุ่นโลกา เทวดาและมนุษย์สมมติกัน ที่จริงแท้อะไรแน่ควรพินิจ ประกอบกิจให้เป็นเบญจขันธ์ ให้เรากอดกองทุกข์อยู่ทุกวัน ข้อสำคัญท่านก็หมายอนัตตา สังขาราที่ไม่รู้เป็นครูใหญ่จึงทำให้สังขารนั่นหาญกล้า ก็กำเนิดเกิดแก่เฒ่าชรา เกิดพยาธิไข้บรรลัยลาญ แต่งให้มีแต่งให้จนอยู่วนวุ่น พากันหมุนอยู่ในวัฏฏสงสาร ประเดี๋ยวสุขประเดี๋ยวทุกข์ตามยุคกาล ไม่เนิ่นนานเที่ยงแท้ผันแปรไป อันที่จริงจะไปโจทโทษสังขารว่าตัวการแต่งขันธ์นั้นก็ใช่ เพราะสังขารเป็นขันธ์ใช่อันใด เพราะนิสัยเกิดแก่ไปในตัว แท้ที่จริงธรรมดามีปรากฏ เหมือนกันหมดจริง ๆ ทุกสิ่งทั่ว เพราะสมมติหลอกเราจึงเมามัว พร้อม

ทั้งตัวอวิชชาพาให้งง หนึ่งสังขารทำการตามหน้าที่ มิได้มีกลในให้ใหลหลง เมื่อเหตุพอเขาก็ก่อสังขารกรง หมดเหตุลงเขาก็ดับระงับไป เป็นของเกิดกับสำหรับโลก ใครทุกข์โส กร้อนเย็นเป็นไฉน ก็ไม่เหลียวแลดูซึ่งผู้ใด ใครสุขไยทุกข์ไยไม่นำพา ถ้าแม้นใครเดินไกลสิกขาสาม เขาก็คร้ามไม่สู้จู่มาหา ไม่ควรหลงลงโทษอวิชชา ไม่โง่บ้าเขาก็ไม่ทำไมใคร เขาเป็นของเกิดกับสำหรับโลก จะย้ายโยกเขาไปหนตำบลไหน เขามีอยู่ทั่วจบพบพระไตร ถ้าผู้ใดรู้เท่าเขาก็เกรง ถ้าแม้นใครเดินไตรสิกขาสาม เขาก็คร้ามไม่กล้ามาคุมเหง ไม่ต้องไล่ไม่ต้องขับก็ดับเอง เขากลัวเกรงศีลสมาธิปัญญา ถ้าแม้นไม่วินิจฉัยให้ลุ่มลึกเหมือนรู้สึกว่าเขาคิดริษยา เผ้าแต่งแง่ทำให้งงให้สงกา ที่จริงหาพบเห็นเป็นเช่นนั้น ควรจะตรองดูของในโลกก่อน เย็นหรือร้อนมีแน่ไม่แปรผัน ชั่วหรือดีมีแน่ของแก้กัน ทุกสิ่งอันมีคู่อยู่ประจำ สุขกับทุกข์บุญกับบาปทราบกันสิ้น เพชรกับนิลรูปกับนามเป็นความขำ เดือนกับดาวอ่าวกับโอกโลกกับธรรม จะชักนำเอามากล่าวก็ยาวความ พรรณนาวาไว้พอให้เห็นเหมือนแนะเช่นชี้ช่องไม่ต้องถาม ถ้าตรองดูก็จะรู้กระแสความรูปกับนามสองสิ่งเที่ยววิงวอน เปลี่ยนสัญญาอาการสถานที่เดี๋ยวชั่วดีมีมาโกลาหล ผู้ไม่รู้วิจารณ์ซึ่งญาณยนต์ จะมัวด้นเอาดำเผ้าคลำดี เพราะตัวโง่โมมนทะมึนเขา จึงมั่วเฝ้าเก็บกากกินซากผี จะมีจริงสิ่งไหนก็ไม่มี จริงอยู่ที่เกิดแก่กับไข้ตายนอกจากนั้นสมมติผุดเต็มโลก จงอาโภคส่องญาณประมาณหมาย

รู้สึกบ้างก็ห่างบางสบาย ไม่ต้องว่ายเวียนวงไปลงวน รู้วิชชาแก้อวิชชาดับ สังขารกลับกลายเช่นมาเป็นผล เป็นกำแพงรอบค่ายรายรอบตน ล้วนคงทนกายสิทธิ์ฤทธิแรง ดัสกรจะทำลายไม่ชำรุด เพราะโลกุตรฌานหาญกำแหง อัษฎางคิกะมรรคหลักกำแพง ธาตุทองแดงโลหะเนื้อไม่เจือปน ถึงลูกบอมจะระเบิดก็ไม่เปิดอก ไม่ร้านลอกร้าวระคายเท่าปลายขน ล้อมวิมานเมืองวิมุติหยุดกังวล อันโสภณไปด้วยรัตนามัย อันประชุมหมวดธรรมสามสิบเจ็ด เหมือนเกาะเพชรมรกตอันสดใส จะนั่งนอนผ่อนกายสบายใจ มองดูไฟเล่นก็ได้ไม่ต้องกลัว อัคนีร้อนแรงส่องแสงกล้า เผาเคหาภายนอกอยู่ออกทั่ว เผาคนสัตว์ชายหญิงให้วิ่งนัว ไม่รู้ตัวไฟติดอนิจจัง ท่านผู้รู้ขึ้นสู่ปราสาทสุข ไม่มีทุกข์ไม่มีร้อนพักผ่อนนั่ง ชื่นอารมณ์ชมสมบัติรัตนัง ที่ในวังวงจังหวัดวิวัฒน์เวียง ความรู้สึกธรรมดาพาให้จิต รู้ปกปิดปลิ้นปีกหลบหลีกเลี่ยง ที่ไหนร้อนจรไกลอย่าใกล้เคียงอุบายเบี่ยงแบ่งเบาบรรเทาคลาย ที่ไหนเย็นเป็นกิจเปลื้องปิดโทษ เป็นประโยชน์แก่ตนคนทั้งหลาย จงตั้งหน้าพยายามตามอุบาย เป็นความหมายสมหวังดังจำนง แต่ต้องเป็นความรู้ของผู้ปราชญ์ ได้สามารถเดินญาณทันประสงค์ ใช่ความรู้ของสัญญาพาให้งง ต้องหมายองค์ญาณะทัสนาธรรม จึงจะเปลื้องปลดละอองให้ผ่องแผ้ว พบดวงแก้วกาญจนาเลขาขำ เพราะพระพุทธประสงค์ทรงแนะนำ ก็หมายธรรมวิเศษนิเทศทาง ก็ประสงค์ตรงญาณทัสสนะ เป็นมรรคปฏิบัติชัดกระจ่าง เป็นสมาธิญาณบรรหารวางเป็นทางกลาง

มัธยมอุดมญาณ เป็นของคู่ผู้ประสงค์ทรงวิมุติ เป็นคุณสุดที่จะหวังดับสังขาร จงอุตส่าห์หักอารมณ์ข่มสันดาน ด้วยองค์ญาณหยั่งรู้ธรรมดา เพราะพวกเรามักจะเมาอารมณ์มาก เพราะความอยากยังไม่สิ้นถวิลหา และเข้ามาสิงสู่ตามหูตา อีกนาสาลิ้นกาย ใจ ทวาร ข้อสำคัญหมั่นดูให้รู้สึก กำหนดนึกเวลาที่มาผ่าน เช่นตาดูหูยั้งฟังวิจารณ์ อย่ารนราญแล่นลับโดยฉับไว ควรรู้ตามเห็นตามความเกิดดับ แม้นจะรับ รับที่การอย่าด่วนได้ ควรตรึกตรองส่องญาณวิจารณ์ใจ ให้รู้ในตามทำนองของอารมณ์ ถ้าส่วนดีมีมาถ้าด่วนรับ มักจะกลับกลายเช่นเป็นดีขม ถึงดีแท้แต่ไม่ยืดผะอืดผะอม จะเตรียมตรมตรอมใจใช่พอดี กลืนไม่เข้าคลายไม่ออกต้องกลอกหน้า ลงหมดท่าสุดจะเบี่ยงหลีกเลี่ยงหนี จะขากคายหรือก็อายประชาชี เพราะเดิมทีไม่ทันคิดจึงผิดพอ แม้นจะขืนกลืนกล้ำจำกระเดือก ก็เกรงเกือกที่จะทำติดลำศอ พิพักพิพ่วมป่วนปั่นขั้นขยอ เป็นเพราะข้อด่วนได้จึงไม่ดี ที่ส่วนชั่วก็อย่ามัวไปด่วนชัง จงยับยั้งตามกระบวนให้ถ้วนถี่ อย่ามัวหลงลงโทษในทันที ตรองให้ดีตามจริงสิ่งที่เป็น ใครชั่วช้าหน้าที่ของเขา ไม่เกี่ยวเราเลยสักหน่อยไปพลอยเหม็น เฝ้าขึ้นเสียงเถียงจ้อคอเป็นเอ็นก่อกรรมเวรวุ่นวายน่าอายครัน ต้องอารมณ์ดีชั่วยั่วให้ยุ่ง ดวงจิตฟุ้งเหมือนเป็นบ้าดูน่าขัน สิ่งที่ดีไม่พิเคราะห์ให้เหมาะครัน เราต้องหมั่นใส่ใจในเรื่องนี้ ของจริงแน่แท้เที่ยงเพียงเกิดดับมีสำหรับ โลกาทั่วราศี การดึงดื้อถือตัวตามชั่วดี เหมือนหามผี

เข้าไปไว้ที่ใน จะพาเหม็นเป็นเหยื่อเกิดเชื้อโรคต้องเศร้าโสก เสียใจใครจะเหมือน แล้วถูกหลอกจากมันให้ฟั่นเฟือน เพราะผีเรือนตัวสำคัญคอยปันใจ จะคบทำไมนี่กับดีชั่ว มิใช่ตัวมันมีอยู่ที่ไหน มันเกิดขึ้นสักประเดี๋ยวเลี้ยวดับไป เหมือนหลอกให้เรางงไปหลงงม อวิชชาก็นำที่กิเลสเป็นเหตุ ที่จะทุกข์ระทมถม แม้นใครคิดจิตข้องข้องอารมณ์ จะต้องจม ในจังหวัดวัฏฏทุกข์ ถ้าติดชั่วยั่วจิตให้คิดโกรธ ต้องพิโรธอก ร้อนนอนไม่สุข ดังถ่านเถ้าเผาใจดังไฟลุก เปรียบนรกหมกทุข์ก ๘เทียมทัศ ถ้าติดดีมีละโมบเข้าโลภรับ จะต้องกับสิ้นสุขทุกข์ถนัด อันสัตว์คนวนว่ายในไตรวัฏ เพราะดีมัดจึงได้แล่นเข้าแดนมาร ถ้า รู้จักดีชั่วตัวกิเลส เป็นต้นเหตุแต่งตั้งกองสังขาร ให้เสวยทุกขา มาช้านาน จงคิดอ่านเลิกละอย่างปะปน ระวังชั่วอย่าให้กลั้วกมลจิต ขืนต้องติดแล้วเห็นไม่เป็นผล สิ่งที่ดีรีบประกอบให้ชอบกล คือต้องค้นของดีที่ดีจริง ทำแล้วหวังผลดลที่สุด หวังวิมุติสิ้นทุกข์ เป็นสุขยิ่ง อย่าหลงดีติดดีที่ไม่จริง จะต้องวิ่งเวียนวนไม่พ้นเอย

****

ยากินกันตกนรกและเป็นยาอายุวัฒนะด้วย

๑) หัวใจอารีอารอบ
๒) ประกอบแก่นประเพณีเอา ๓ ส่วน
๓) ความสัตย์ควรเท่ายาทั้งหลาย
๔) ขยายผลเมตตาเท่าอายุ
๕) รากกตัญญูเอา ๑๐ ท่อน
๖) อุทาหรณ์หัวใจบริสุทธิ์
๗) สมมติแทรกยาดำห้ามอวดอ้าง
๘) อย่าวางไมตรีลง
๙) ผลซื่อตรงเท่าอายุ
๑๐) อย่าดูเอากิ่งยา

ยาสิบสิ่งนี้ผสมกันพอควร ใส่กระทะคั่วอย่าให้เร็วนัก อย่าให้ช้านัก ทิ้งโทสะเสีย ๓ ส่วน จงเอาใจประมวลมาเป็นครก จงหยิบยกเอาสติมาเป็นสาก ตำให้มากจนละเอียดดี เอาปัญญาปั้นเป็นก้อน เอายินดีเป็นน้ำกระสายละลายกินวันละ ๓ ครั้ง ถ้ากินเป็นนิจหาโรคมิได้เลย

ห้ามของแสลง ๗ อย่าง

๑) ห้ามปากดีใจชั่ว
๒) ห้ามยกตัวข่มท่าน
๓) ห้ามมุ่งร้ายท่านเมื่อลับหลัง
๔) ห้ามพยาบาท
๕) ห้ามขาดปากปราศรัยน้ำใจเฉือดคอ
๖) ห้ามต่อนกสองหัว
๗) ห้ามตั้งตัวใจน้อยหูเบา

ขอแสลง ๗ สิ่งนี้อย่าได้รับประทานเป็นของล้างยาหมดกับตกนรกอีก

ตำรายา

เห็นว่าโรคภัยเบียดเบียน ย่อมทุกข์กาย ทุกข์ใจ จึงรวบรวมยาบางขนาน ที่เห็นคุณประโยชน์มาแล้วให้เป็นทานต่อไป

ยาแก้อัมพฤกษ์ หรืออัมพาต

การบูรหนัก ๘ บาท ลูกจันทน์หนัก ๘ บาท มหาหิงคุ์หนัก ๘ บาท ยาดำ ๘ บาท มะกรูด ๓ ผล เอาแต่น้ำปั้นลูกกลอนเท่าลูกคัดเค้า เสกมงกุฎพระเจ้า ตามใจจะเสกหลาย ๆ เที่ยวก็ได้ เสกนะสูญ อะสูญ ทิพพะสูญ อะนัตตา สูญเปล่า อิสวาสุ สุสวาอิ นะโมพุทธายะ เสกยาปั้นลูกกลอนไว้ แก้โรคเป็นยาถ่าย แก้เหน็บชา แก้จุกเสียด แก้ริดสีดวงโพรก น้ำกระสายสีเสียด ริดสีดวงแห้ง น้ำกระสายส้มซ่า แก้หืดใช้สุรา ไอเป็นเลือด น้ำสีเสียด เป็นแผลละลายน้ำสีเสียด เป็นขี้เกลื้อนก็หาย บวมใช้สุรา แก้สารพัดโรค แก้งูกัดกิน ๕ เม็ดละลายน้ำสุรา แก้น้ำคาวปลาออกลูกอยู่ไฟไม่ได้กินหาย ครั้งละ ๑ เม็ดถึง ๓ เม็ด ทุกวัน ถ้าสตรีไม่มีระดูกินดีนักกินกับน้ำร้อน ถ้าเป็นฝีในท้องหรือลำไส้ใช้น้ำสุก ถ้าเป็นริดสีดวงทวารให้เอายานี้ละลายน้ำมะกรูดทา ถ้าถูกยาเบื่อเมาใช้น้ำสุรากิน ๔ เม็ด ถ้าตะขาบ แมลงป่องต่อยกัดกิน ๖ เม็ด ใช้น้ำสุรา กินแก้สารพัดพิษ กิน ๗ วันเสียงเพราะ กิน ๘ วันมีปัญญาสวัสดี กิน ๑ เดือนริดสีดวงหายหมด ไม่มีลูกกินให้มีลูก กินให้มีปัญญาใช้น้ำผึ้ง เป็นขยุ้มตีนหมาใช้น้ำมันงา ยานี้ของพระอิศวรเจ้าฟ้า หลวงพ่อแสงสำเร็จฌานเอามาได้ ให้ไว้เป็นทาน แก้สารพัดโรคแล ฯ

คาถานี้ใช้สูญฝีก็ได้เสกยาก็ได้

นะเป็นมูล โรคาหายสูญ มูลเป็นนะ โมเป็นมูล โรคาหายสูญ มูลเป็นโม พุทธเป็นมูล โรคาหายสูญ มูลเป็นพุทธาเป็นมูล โรคาหายสูญ มูลเป็นทา ยะเป็นมูล โรคาหายสูญ มูลเป็นยะ อริยะชะวะรัง ปะฏิหะนาทะ ปะฏิหะนะทิ ปะฏิหะคะตา เอวังปฏิหะนามะ นะเคลื่อน โมคลอน พุทถอน ธาคลาย อะริยะ สูญหาย หายด้วยนะโมพุทธายะ อะนัตตา ฯ

ยามะเร็งดีนักแก้มะเร็งทุก ๆ อย่าง

กระดูกงูเห่า ข้าวเย็นเหนือ ข้าวเย็นใต้ ทิ่งถ่อน แก่นมะเกลือ มะเดื่อปล้อง ต้มตัดรากมะเร็งหายขาดรับประทานกันหายมามากแล้ว ฯ

ยาแก้ลมอัมพฤกษ์อัมพาตของหลวงพ่อโหน่ง

โกฐเชียง ๑ บาท โกฐหัวบัว ๑ บาท โกฐพุงปลา ๑ บาท โกฐก้านพร้าว ๑ บาท โกฐเยาวภาณี ๑ บาท เทียน ๑ บาท เทียนขาว ๑ บาท เทียนแดง ๑ บาท เทียนสัตตบุษย์ ๑ บาท เทียนเยาวภาณี ๑ บาท ลูกจันทน์ ๑ บาท ดอกจันทน์ ๑ บาท ลูกกระวาน ๑ บาท ก้านพลู ๑ บาท ชะเอมเทศ ๑ บาท ลูกผักชี ๑ บาท ใบพิมเสน ๑ บาท ว่านน้ำ ๑ บาท เปราะหอม ๑ บาท สมุลแว้ง ๑ บาท ลูกเอ็น ๑ บาท หนักเท่ากันหมด สมอไทยหนัก ๒ บาท สมอเทศหนัก ๔ บาท ดีปลี ๓๐ บาท ตำผงละลายน้ำร้อนน้ำขิงดีนักแล ฯ

เท่าลูกคัดเค้า เสกมงกุฎพระเจ้า ตามใจจะเสกหลาย ๆ เที่ยวก็ได้ เสกนะสูญ อะสูญ ทิพพะสูญ อะนัตตา สูญเปล่า อิสวาสุ สุสวาอิ นะโมพุทธายะ เสกยาปั้นลูกกลอนไว้ แก้โรคเป็นยาถ่าย แก้เหน็บชา แก้จุกเสียด แก้ริดสีดวงโพรก น้ำกระสายสีเสียด ริดสีดวงแห้ง น้ำกระสายส้มซ่า แก้หืดใช้สุรา ไอเป็นเลือด น้ำสีเสียด เป็นแผลละลายน้ำสีเสียด เป็นขี้เกลื้อนก็หาย บวม ใช้สุรา แก้สารพัดโรค แก้งูกัดกิน ๕ เม็ดละลายน้ำสุรา แก้น้ำคาว ปลาออกลูกอยู่ไฟไม่ได้กินหาย ครั้งละ ๑ เม็ดถึง ๓ เม็ด ทุกวัน ถ้าสตรีไม่มีระดูกินดีนักกินกับน้ำร้อน ถ้าเป็นฝีในท้องหรือ ลำไส้ใช้น้ำสุก ถ้าเป็นริดสีดวงทวารให้เอายานี้ละลายน้ำมะกรูดทา ถ้าถูกยาเบื่อเมาใช้น้ำสุรากิน ๔ เม็ด ถ้าตะขาบ แมลงป่องต่อย กัดกิน ๖ เม็ด ใช้น้ำสุรา กินแก้สารพัดพิษ กิน ๗ วันเสียงเพราะ กิน ๘ วันมีปัญญาสวัสดี กิน ๑ เดือนริดสีดวงหายหมด ไม่มีลูกกินให้มีลูก กินให้มีปัญญาใช้น้ำผึ้ง เป็นขยุ้มตีนหมา ใช้น้ำมันงา ยานี้ของพระอิศวรเจ้าฟ้า หลวงพ่อแสงสำเร็จฌาน เอามาได้ ให้ไว้เป็นทาน แก้สารพัดโรคแลฯ

คาถานี้ใช้สูญฝีก็ได้เสกยาก็ได้

นะเป็นมูล โรคาหายสูญ มูลเป็นนะ โมเป็นมูล โรคาหาย สูญ มูลเป็นโม พุทธเป็นมูล โรคาหายสูญ มูลเป็นพุทธาเป็นมูล โรคาหายสูญ มูลเป็นทา ยะเป็นมูล โรคาหายสูญ มูลเป็นยะ อริยะชะวะรัง ปะฏิหะนาทะ ปะฏิหะนะทิ ปะฏิหะคะตา เอวัง ปฏิหะนามะ นะเคลื่อน โมคลอน พุทถอน ธาคลาย อะริยะ

สูญหาย หายด้วยนะโมพุทธายะ อะนัตตา ฯ

ยามะเร็งดีนักแก้มะเร็งทุก ๆ อย่าง

กระดูกงูเห่า ข้าวเย็นเหนือ ข้าวเย็นใต้ ทิ้งถ่อน แก่นมะเกลือ มะเดื่อปล้อง ต้มตัดรากมะเร็งหายขาดรับประทานกันหายมามากแล้ว ฯ

ยาแก้ลมอัมพฤกษ์อัมพาตของหลวงพ่อโหน่ง

โกฐเชียง ๑ บาท โกฐหัวบัว ๑ บาท โกฐพุงปลา ๑ บาท โกฐก้านพร้าว ๑ บาท โกฐเยาวภาณี ๑ บาท เทียน ๑ บาท เทียนขาว ๑ บาท เทียนแดง ๑ บาท เทียนสัตตบุษย์ ๑ บาท เทียนเยาวภาณี ๑ บาท ลูกจันทน์ ๑ บาท ดอกจันทน์ ๑ บาท ลูกกระวาน ๑ บาท ก้านพลู ๑ บาท ชะเอมเทศ ๑ บาท ลูกผักชี ๑ บาท ใบพิมเสน ๑ บาท ว่านน้ำ ๑ บาท เปราะหอม ๑ บาท สมุลแว้ง ๑ บาท ลูกเอ็น ๑ บาท หนักเท่ากันหมด สมอไทยหนัก ๒ บาท สมอเทศหนัก ๔ บาท ดีปลี ๓๐ บาท ตำผงละลายน้ำร้อนน้ำขิงดีนักแล ฯ

ยาแก้ไอของหมอยบ จ.ว.ภูเก็ต ดีนัก

ไอตั้งสิบปีกินหาย

ยาดำ ๕ บาท สารส้ม ๕ บาท ใบมะกอ ๕ บาท ใบส้มป่อย ๕ บาท ใบมะขาม ๕ บาท ลูกมะกรูด ๕ บาท ฝักราชพฤกษ์ ๕ ฝัก คูณ ๕ บาท ถ้าจะให้เดินเติมเกลือ ๕ บาท สมอไทย ๕ บาท ต้มกินหาย เคยให้คนที่ไอเก็บต้มกินหายมาแล้ว

ยาหอมระงับลม เจ้าของยาอายุ ๑๑๖ ปี

โกฐสอ ๑ บาท โกฐหัวบัว ๑ บาท โกฐพุงปลา ๑ บาท เปราะหอม ๑ บาท ชะเอมเทศ ๑ บาท เอมไทย ๑ บาท อบเชยเทศ ๑ อบเชยไทย ๑ บาท ลิ้นทะเล ๑ บาท พิมเสน ๒ สลึง ตำผลละลายน้ำร้อนน้ำผึ้งกินชื่นใจนัก

ยาอายุวัฒนะ

ตำรายาขนานนี้ขุดได้ในพระเจดีย์เมืองย่างกุ้ง ได้บันทึกเขียนไว้บนแผ่นทองคำ เป็นยาวิเศษอายุยืน ๑๐๐๐ ปี ใช้เกสรบุญนาค ๑ สมอพิเภก ๑ สมอไทย ๑ มะขามป้อม ๑ ดีปลี ๑ ลูกเร่ว ๑ ขิงแห้ง ๑ ว่านน้ำ ๑ ลูกราชดัด ๑ รวม ๙ สิ่ง เอาหนักสิ่งละ ๓ บาทเสมอภาค ตำผงให้ละเอียดละลายน้ำผึ้ง เมื่อตำเป็นผงแล้วให้ตั้งพิธีด้วยเครื่องกระยาบวช ข้าวตอก ดอกไม้ธูปเทียน ถวายต่อพระพุทธแล้วเสกด้วยคาถานี้ว่า โอมจิตตัดติสวาโหม ๑๐๐๐ จบ (พันจบ) เมื่อจะรับประทานเสกด้วยคาถานี้ว่า โอมเอามะนะจิตตะสวาโหม ๙ จบ รับประทานเท่าผลสมอดีงู เช้าเย็นวันละ ๒ หน รับประทานเดือนหนึ่งโรคระงับหายแล รับประทาน ๔ เดือน โรค ๙๖ จำพวกหายแล รับประทานได้ ๕ เดือนผิวพรรณจะเหมือนเทวดาแล รับประทานได้ ๖ เดือนผิวพรรณจะกลับกลายเป็นเด็กแล ถ้ารับประทานได้ ๙ เดือน สารพัดโรคที่มีอยู่ในตัว จายหมดสิ้นแล ถ้ารับประทานได้ ๑ ปี อายุอยู่ได้ ๓๐๐๐ ปี เมื่อรับประทานยานี้หมดแล้วให้ทำขึ้นใหม่เหมือนก่อน แล้วรับประทาน

ไปอีกจนหมดยา อายุจะอยู่ได้ ๖๐๐๐ ปี ยานี้ข้าพเจ้าได้รับประทานก่อนพระพุทธเจ้าองค์ที่ ๔ พระพุทธโคดม แต่ข้าพเจ้าหนาแน่นด้วยกิเลสคือราคะ โมหะมาก จึงหาได้ล่วงคุณบารมีเหมือนพระพุทธเจ้าไม่ เวลาอายุของข้าพเจ้าได้ ๖๐๐๐ ปีแล้ว เมื่ออานุภาพญาณไม่เหมือน ดังที่ข้าพเจ้ากล่าวแล้ว ขอตกนรกอเวจีใต้เถรเทวทัต เทอญ ฯ

ยาแก้ฝีในคอหรือเจ็บคอ

โรคนี้จีนเรียกว่า ไซง้อ เอาเทียนหอยหนัก ๒ บาท กะตังมูตรหนัก ๑ สลึง พิมเสนอย่างดี ๒ สลึง แซไก๋ (ของจีน) ๑ สลึง ซื้อที่ร้านยาจีนบดเสร็จ ใช้หลอดเป่าในคอ ๒ ชั่วโมงต่อ ๑ ครั้ง

อีกขนานหนึ่งใช้ใบส้มกบ จีนเรียกเกี๋ยมเกี๋ยะ ผสมน้ำส้มสายชูอมไว้นาน ๆ แล้วบ้วนทิ้งวันละ ๔-๕ ครั้ง หาใบส้มกบไม่ได้ ใช้หญ้าชันกาดแก้ขัดก็ได้ ถ้าเป็นเจ็บคอต่อมน้ำลายอักเสบใช้โอบ้วยอมไว้นาน ๆ ก็ได้ผลดีเหมือนกัน มีขายตามร้านยาจีน

ยาแก้โรคเส้นประสาทพิการ

โพกฟาย ๑ เถาวัลย์เปรียง ๑ เจ็ตมูลเพลิง ๑ ขิงแห้ง ๑ พริกไทย ๑ สมอทั้ง ๓ หนึ่ง ดีปลี ๑ แก่นขี้เหล็ก ๑ มะคำไก่ ใบมะกายาดำหนัก ๑ หรือ ๒ บาทเท่ากัน ต้มกินเช้าเย็นใหม่ ๆ รับน้อย ๆ เพราะยาเดิน

ยาแก้งูสวัดของหมออู๊ดเมืองชล

เอากระดูกกระต่าย ฝนกับน้ำสุราทา

ยาแก้ร้อนใน

เหลาเซกตี ๒ บาท ต้มกินน้ำ ๑๐ ส่วนเอา ๘ แก้ปวดฟันก็ได้

ยาแก้ไข้หวัดตัวร้อน ๆ หนาว ๆ

ขิง ๖ แว่น หัวหอม ๓ หัว ใบชา ๑ กำมือ ต้ม ๑๐ เอา ๘ รับยาเล้วคลุมผ้า

ยาตาเจ็บตาแดง

เอาใบทองหลาง ๓ ใบ ห่อด้วยสารส้ม ๓ ก้อน ก้อนละใบ สารส้มประมาณเท่านิ้วก้อยต้ม ๑๐ เอา ๑ เติมน้ำฝน ๑ แก้วใช้หยอดดตา หยอด ๕ นาทีล้างด้วยน้ำฝน

ยาระดูทับไข้ หรือไข้ทับระดู

หัวแห้วหมู ๑ กำมือ ฝาง ๑ กำมือ แก้ไม้แดง ๑ กำมือ เม็ดในฝ้าย ๑ กำมือ ผักเป็ดแดง ๑ กำมือ ต้มรับประทานครั้งละ ๑ ถ้วยชา แทนน้ำก็ได้ รับบ่อย ๆ ได้ แต่วันหนึ่งกินไม่เกิน ๖ ถ้วยชา

คาถารักษาฝีของอาจารย์วัดญาณเสน อยุธยา

ค่าครู ๒๕ สต. ดอกไม้ธูปเทียน ตะปู ๑ ตัว ฝีนอกกายหายทุกชนิด วิธีรักษาเอาไม้วัดส่วนสูงที่ฝีเกิด หมายตรงที่ฝีเกิดนั้นไว้แล้ว เอาไม้ไปวัดกับเสา เอาปูนวาง ๓ รอบว่าโอมโกน มหาโกน สารพัดโกนสวาหะ สวาหาย เวลากลางคืนภาวนาเอาเทียนลมที่ตะปูตอกกลางวงปูนนั้นว่า พุทธังสูญหาย ธัมมังสูญหาย สังฆังสูญหาย พุทธังละลาย ธัมมังละลาย สังฆังละลาย ว่า ๗ จบ ๗ คืน คนป่วยห้ามกินถั่วทุกชนิด พ้น ๗ วันกินได้ ดีจริงข้าพเจ้าเคยรักษามาหายทุกราย ฯ

ยาแก้ลมออกหู

เอาบอระเพ็ด +๒ ผักแพลวแดง +๒ ดีปลี +๒ แห้วหมู +๒ พิลังกาสา +๒ ใบมะตูม +๒ กรุงเขมา +๒ ใบสลอด +๒ บดละเอียดเท่าเมล็ดถั่วเขียวกิน ๗ เม็ดถึง ๑๑ เม็ด แก้ลมออกหูดีนักแล ฯ

ยาแก้ต้อตาแดงต้อต่าง ๆ

หินอ่อนแช่มูตร แช่วันเข้าพรรษา เอาขึ้นมาจากมูตรวันออกพรรษา แล้วมาสุมพฟแกลบให้สุกเวลาจะใส่ตาบดให้ละเอียดแทรกพิมเสนใส่ต้อตาแดงดีนัก ต้ออื่น ๆ ก็ใส่ได้ไม่ให้โทษแก่นัยน์ตา แต่ต้อตาแดงหายมามากแล้ว อย่าสนเท่ห์เลย

คาถาลงไม้ชะเอมเจาะร้อยผูกคอควายกันห่า

ให้เขียนเป็นหนังสือขอม ถ้าไม่ได้ตัวขอมลงภาษาไทยก็ได้ว่า กันนะกันนา กันนากันนัง กันมะระณัง กันหะเนหะพุทธังกันตัง อะระหังพุทโธ นะโมพุทธายะ ยะธาพุทโมนะเสกในตัว ๗ จบ คาถานี้ของพระยามัจจุราชภาวนา ๓ จบ ศัตรูจะทำร้ายเรารู้สึกก่อน อายุยืนเสกน้ำล้างหน้า แก้คุณผีคุณคนใจคอไม่สบายเสกน้ำอาบเสกน้ำกินบ้างหาย เสกกล้วยน้ำว้าให้เด็กกินกันซางดี เคยเห็นคุณมาแล้วเสก ๗ จบ ฯ

คาถาประป๊ยเอโพธิ หลวงพ่อปานวัดนมโค

ให้ภาวนาคืนละ ๗ จบ จะเกิดลาภผลความจริญในครอบครัว เขาตั้งตัวได้มาหลายคนแล้วตามที่เห็นด้วยตาได้ฟังด้วยหู เล่าได้ทั้งครอบครัว เป็นคาถาวิเศษเวลาจะตักบาตหรือตักข้าวสารใส่หม้อ หรือใส่สิ่งใด ให้ภาวนาคาถานี้ก่อของเหล่านี้จะหมดช้ากว่าธรรมดา ฝอยบอกดังนี้ คาถาว่า วิระทะโย วิระโคนายังวิระหิงสา วิระทาสี วิระทาสา วิระอิตถิโย พุทธัสสะ นานี มามะพุทธัสสะ สวาโหม ฯ

คาถากันไฟ และกันฟ้า

พระโส นามะยักโข เมตะ ทันตะ ปะริวาสะโก อะลุณีหะเต โหตุ เต ชะยะมังคะลานิ สุกโก ปัญจะ อากาเสจะพุทธะทีปังกะโร มะโมพุทธายะ ให้หมั่นระลึกบูชาอยู่เสมอกันไฟไหม้บ้านได้ดีนัก

คาถานี้ว่าร่างกายแข็งแรง

ปะฏิขาโร นะโมเทวิ ภาวนาอยู่เสมอ ๆ ดีนัก

คาถาเสกน้ำล้างหน้าทุกวันนัยต์ตาสว่างดีนัก

สะหัสสะเนตโต เทวินโท พิพจักขุง วิโสธายิ พุทธัง ล้างหน้า ธัมมังล้างทุกข์ สังฆังเพิ่มสุข สวัสดีมีชัย อิติปิโส ภะคะวาในโลกหล้าไม่มีใครสู้ได้

คาถาภาวนาปัญญาเกิด

อมปุปุ ทะฤทันตา ปัญญาโมกขัง อะระหังบังเกิด (หรือจะเสกข้าวกินก็ได้)

คาถาเสกข้าวรับประทานเกิดปัญญา

พระพุทธโกสา จะธัมมะลังกา สิงหพภายา พะหูเทวา พะหูสัจจา พะหูเตชา พะหูพะลา พะหูปัญญา พะหูเสน่หา นิปิตวา มันตัง ปะสิทธิเม ฯ

คำอธิษฐานจะทำการใด ๆ ประสิทธิทุกอย่าง

นโมนมัสการ ข้าพเจ้าขอนมัสการคุณพระพุทธคุณัง คุณพระธรรมคุณัง คุณพระสังฆคุณัง ข้าพเจ้าอาราธนาคุณ พระพุทธเจ้ามารักษาอยู่เหนือเกล้าเกษา ข้าพเจ้าขออัญเชิญ พระพรหมมารักษาอยู่เหนือบ่าซ้าย ข้าพเจ้าขออัญเชิญพระ นารายณ์มารักษาอยู่บ่าขวา ข้าพเจ้าจะขออัญเชิญพระคงคามา

เป็นน้ำลาย ข้าพเจ้าขออัญเชิญพระพายมาเป็นลมปาก ข้าพเจ้าขออัญเชิญพญานาคมาเป็นสร้อยสังวาลย์ ข้าพเจ้าขออัญเชิญพระนิพพานมาอยู่ในหัวใจ ของข้าพเจ้านี้ ข้าพเจ้าจะทำการสิ่งใดขอให้ประสิทธิแก่ข้าพเจ้า พุทโธปะสิทธิ ธัมโมปะสิทธิ สังโฆปะสิทธิ ปะสิทธิพุทโธ ปะสิทธิธัมโม ปะสิทธิสังโฆ ภะวันตุเม วันพิตวา อาจาริยะ ครูปะหัง อันตะรายัง สะหัสสาโกฎิเทวานังปะสิทธิคุณ สวานิ วิติคาถาภะคะวาเอหิ ทุติคาถา ภะคะวาเอหิตะติคาถาภะคะวาเอหิ พุทธังคาถาชาเรถะ ธัมมังคาถาชาเรถะสังฆังคาถาชาเรถะ สาธุ ข้าพเจ้าขออัญเชิญ คุณพระศรีรัตนปฏิมากรเป็นประธานโปรดช่วยดลบันดาลให้ข้าพเจ้า สำเร็จสมประสงค์ด้วยเถิด ฯ

ลำดับ	รายชื่อที่ลงในหนังสือ		จำนวน
1	คุณอนุกูล	ตันพิพัฒน์อารีย์	24
	คุณจันทนา	ตันพิพัฒน์อารีย์	
	คุณทศพร	ตันพิพัฒน์อารีย์	
	คุณอรรถพร	ตันพิพัฒน์อารีย์	
	คุณว่วยเกียว	แซ่ตั้ง	
	คุณฐาณียา	ทองเทพ	
2	คุณอัชรา	จิรนุชนาฏ	20
3	คุณทรงธรรม	หนูฉิม	10
	คุณสุภาวดี	หนูฉิม	
4	คุณฐนันท์	รังสิติยากร	8
	คุณธีระพันธ์	รังสิติยากร	
	คุณวรรณวิมล	รังสิติยากร	
	คุณจักกฤช	รังสิติยากร	
	คุณชาญยุทธ	รังสิติยากร	
	คุณกาญจนา	รังสิติยากร	
	คุณสิทธิพงศ์	กาญจนะหะลิกุล	
	ด.ญ.พชรพรรณ	กาญจนะหะลิกุล	
	ด.ช.พรรณพัชร	กาญจนะหะลิกุล	
	น้องเดียร์	กาญจนะหะลิกุล	
5	คุณจารุนัน	ชุติมาสกุล	4
6	คุณอรนิช	ตระกูลสุนทร และครอบครัว	8
7	คุณอโนชา	วัชรเพิ่มทรัพย์	9
8	คุณปรัชญา	โกมลธิติ และครอบครัว	4
9	คุณวันชัย	ยิ่งศิริกิตติชัย และครอบครัว	20

10	คุณประธาน	นิกรปฏิพัทธ์ และครอบครัว	20
11	คุณปรีชา	หอยสกุล	20
	คุณสุภารัตน์	อาภรพิศาล และครอบครัว	
12	คุณประจิตร	สุทธิประภา	8
	คุณภวิภา	สุทธิประภา	
	ด.ญ.ชญาภรณ์	สุทธิประภา	
13	คุณธันยภัทร์	สิริพรรัตนกุล และครอบครัว	4
14	คุณเผด็จ	พรหมวงศ์	21
	คุณคิ่ม	พรหมวงศ์	
	คุณดนตรี	พรหมวงศ์	
15	คุณอัจฉริสา	รัตนาภิรมย์ และครอบครัว	19
16	คุณปิยะ	ทองทิพย์	8
	คุณณฐกมล	ทองทิพย์	
	ด.ช.ปิยณัฐ	ทองทิพย์	
	คุณซ้อน	กลิ่นเดช	
	คุณศุภกันยา	เอกา	
17	คุณบุญชัย	ยุทธนาภินันท์	20
	ด.ญ.ชลดา	ยุทธนาภินันท์	
	ด.ช.ชลสิทธิ์	ยุทธนาภินันท์	
18	คุณเอนก	สุภาพุฒ	20
	คุณประเทือง	สุภาพุฒ	
	คุณอภินันต์	สุภาพุฒ	
	คุณนริศรา	สุภาพุฒ	
19	คุณทวีศักดิ์	โลห์สุวรรณ และครอบครัว	4
20	คุณคนัย	ลอยขวัญ	4

21	คุณพวงคำ	ศรีวิไช	8
	คุณสมบูรณ์	ศรีวิไช	
22	ลูกๆ คุณพ่อผลัด	เสาน้อย	8
	และ คุณแม่เจริญ	เสาน้อย	
23	คุณดุสิต	โชติแสงศรี และครอบครัว	4
24	คุณสุขสันต์	พลวิเศษ และครอบครัว	4
25	คุณสมนึก	ก่อกตัญญู และครอบครัว	40
26	คุณวิชัย	เลิศศรัทธากิจ	4
27	คุณนพวงศ์	เทียนนิมิตดำรง และครอบครัว	4
28	คุณชัช	มากจาด	4
29	คุณทรงศักดิ์	ทรงน้อย และครอบครัว	1
30	คุณอารดา	สุพิทยางกูล และครอบครัว	4
31	คุณอิศเรศ	เลาหพิชาติชัย	21
	คุณสมพงษ์ศักดิ์	เลาหพิชาติชัย	
	คุณรัชนีพร	ภูเด่นแดน	
32	คุณนำโชค	กาญจนกิตติ และครอบครัว	4
33	คุณประโมทย์	ทองสุข และครอบครัว	4
34	คุณปัทมา	เอื้อสุนทรพาณิชย์	
	คุณกัลยาณี	เอื้อสุนทรพาณิชย์	
35	คุณแกะ	แซ่เฮ้ง	4
36	คุณจีรศักดิ์	ชาญวุฒินันท์	4
	คุณชมลักษ์	ชาญวุฒินันท์	
	ด.ช.ปภานันท์	ชาญวุฒินันท์	
	ด.ญ.ปริตตา	ชาญวุฒินันท์	

37	คุณสมพงษ์	หนูเนื้อ	9
	คุณยิ่งพงษ์	หนูเนื้อ	
	คุณบุญยิ่ง	บุญราษฎร์	
38	พ.ต.ท. อนุวัตร	สุวรรณภูมิ	20
	คุณอลิษา	สุวรรณภูมิ	
	ด.ญ.กัญชริกา	สุวรรณภูมิ	
	ด.ญ.กัญญาณัฐ	สุวรรณภูมิ	
39	คุณยุทธนา	จันทร์มะลิ	1
	คุณสุภาทิพย์	จันทร์มะลิ	
40	คุณปกรณ์	สาโรจน์	1
41	ด.ญ.พิมลวรรณ	บัวทอง	1
42	คุณจำรัส	สุริยนต์	1
43	คุณวุฒิชัย	สุนทราวิรัตน์	1
44	คุณสันติภาพ	ชูเพ็ง	1
45	คุณสุรศักดิ์	เพชรทองเกลี้ยง	1
46	คุณวีระพงษ์	พื้นพา	1
47	คุณณัฐวุฒิ	มณีวรรณ์	4
48	คุณปกรณ์	เผือดผ่อง	20
	คุณจันทร์เพ็ญ	จูฑะเศรษฐ์	
	ด.ญ.ภวันรัตน์	เผือดผ่อง	
	คุณเฉลียว	เผือดผ่อง	
	คุณปราณี	เผือดผ่อง	
	คุณบุญช่วย	จูฑะเศรษฐ์	
49	คุณอุดร	อาจพงษา	10
	คุณเตือนจิต	อาจพงษา	

	คุณวีรนิค	อาจพงษา	
	คุณวรวิทย์	อาจพงษา	
	คุณพิชชาภัทร	อาจพงษา	
50	คุณก่วง	วัดกลาง	10
	คุณละไม	วัดกลาง	
	คุณธนพร	วัดกลาง	
	ด.ญ.อภิชญา	วัดกลาง	
51	คุณพงษ์พันธ์	พึ่งศาสตร์ และครอบครัว	4
52	คุณวิมนตา	วิมุขมนต์ และครอบครัว	12
53	คุณภัณฑิรา	เพ็ชรวาภรณ์ และครอบครัว	2
54	คุณรุจิราภา	ศรีสุวรรณ	10
	คุณเครือวัลย์	ศรีสุวรรณ	
	คุณนภัสวรรณ	ศรีสุวรรณ	
55	คุณอุราภร	ข้อยจินดา	2
	คุณละมัย	ผลอุดม	
	คุณสุรินทร์	ผลอุดม	
56	คุณพรพิมล	หวานชะเอม และครอบครัว	9
57	คุณบุญรอด	สังข์เอี่ยม	1
	คุณอภิวัฒท์	คุ้มวงษ์	1
	คุณวิเชียร-คุณศิริ	สังข์เอี่ยม	1
58	คุณยงยุทธ	แป้นปัดถา	4
59	คุณยุทธนา	สุทธิพงศ์	99
	คุณขวัญจิตร	สุทธิพงศ์	
	ด.ช.อิฐกร	สุทธิพงศ์	
	ด.ญ.อัพชชา	สุทธิพงศ์	

60	คุณปราณี	เป้าชัง	2
61	คุณสุวลี	ยังเยี่ยม	2
62	คุณอำนาจ	พูตระกูล	40
63	คุณทักษิณ	พูตระกูล	40
64	คุณกอบกูล	พูตระกูล	40
65	คุณสุวรรณ	โตล่ำ	20
66	เฮียพงษ์		5
	เจ๊หมู		13
67	คุณทนง	ด้วงอ่วม และครอบครัว	17
68	คุณประภาวิน	เดชดำรง	9
69	คุณรัชฎาวรรณ	เดชดำรง	9
70	คุณนันท์นภัส	เดชดำรง	9
71	คุณจันทิมา	สวมสูง	9
	คุณนิมิตร	พรหมสุวรรณ์ และครอบครัว	
72	คุณวัชรพงษ์	ม่วงวิโรจน์	9
	คุณวรรณภา	ม่วงวิโรจน์	
73	อาม่าหยง	แซ่อึ้ง	4
74	แม่เพ้งเฮียง	แซ่อึ้ง	4
75	คุณพรพิชชา	วัฒนานนท์ และครอบครัว	20
76	คุณศิริพร	ชาติเจริญศุภชัย และครอบครัว	4
77	จ.ส.อ.วีระ	วัฒนศักดิ์	29
78	คุณชื่นจิตร	วัฒนศักดิ์ และครอบครัว	40
	คุณสมศรี	ระงับพิศม์	
	คุณวราภรณ์	ระงับพิศม์	
	คุณอรอนงค์	เจรษฎาวิสุทธิ์	

	คุณคมทัต	รักการค้า	
	คุณกรรณิกา	รักการค้า	
79	คุณศรยุทธ	เสตะปุระ	40
	คุณดวงสุดา	ป้องเศร้า	
80	คุณชลทิพย์	สว่างเรือง และครอบครัว	40
81	คุณสมศักดิ์	ฉันท์สำรวญ และครอบครัว	20
82	คุณกฤช	อัตตบูรกุล และครอบครัว	20
83	คุณสมพงษ์	พงษ์พรหม	40
84	คุณเนียม	ศรีเทพ	9
85	คุณจำเนียร	พงษ์มี	9
86	คุณอักษร	เด่นสุวรรณ	20
87	ป้าหอม	ม่วงโรจน์	1
88	คุณทรัพย์	ชะเอมไทย และครอบครัว	12
89	คุณบุญเชิด	สัมพันธ์	30
90	คุณจู-เล็ก		20
91	คุณเตียงเซ็ง	แซ่เฮ้ง	135
	คุณละมูล	แซ่เฮ้ง	
	น้องไอซ์	แซ่เฮ้ง	
	คุณเสาวณี	เพิ่มศิริบุตร	
	คุณอุดม	ทองสุกดี	
	คุณศิริพร	ทองสุกดี	
	ด.ช.อานนท์	ทองสุกดี	
	คุณทองยศ	แซ่เฮ้ง และครอบครัว	
	คุณศุภกิต	กิจทรัพย์ทวี	
	คุณพรพิมล	กิจทรัพย์ทวี	

	ด.ญ.สลิลทิพย์	กิจทรัพย์ทวี	
92	คุณประสาร	ผลพล และครอบครัว	5
93	ด.ญ.ปรีญาพรรณ	ผลพล	4
94	คุณสุรินทร์	จั่นเพชร	10
95	คุณละเอียด	สวมสูง	9
96	คุณสุพัตรา	สวมสูง	26
97	คุณอาภากร	สวมสูง	9
	คุณเสาวลักษณ์	จีนชาวสวน	
98	คุณสุภาพร	จีนชาวสวน	10
99	คุณรุ่งอรุณ	ภูคองทอง	
100	คุณประธาน	รวีวงศ์อโนทัย	12
	คุณกาญจนา	รวีวงศ์อโนทัย	
101	ด.ญ. กานต์รวี	รวีวงศ์อโนทัย	10
	ด.ญ. รวีกาญจน์	รวีวงศ์อโนทัย	
102	คุณอนงค์	ทรัพย์วิไล	10
	คุณเจริญ	ทรัพย์วิไล	
103	ครอบครัวอุปสิทธิ์		10
104	ครอบครัวแสงศิริกุลชัย		10
105	ครอบครัวพนมธารีรักษ์		10
106	คุณพงศธร และครอบครัว		4
107	คุณปรมินทร์	เจริญพล	10
108	ครอบครัวสุธาโสภณดำรงค์		4
109	คุณวิเชียร	หมีพุฒ	2
110	คุณฐาปนัท	วนิชชาขจรไกร	1
	คุณเมธัช	วนิชชาขจรไกร	

111	นายโอภาส	สุรัตนกร	4
	นางทิพาวรรณ	ขาววงศ์	
	ด.ช.อุเทน	สุรัตนกร	
	ด.ญ.นิพาวรรณ	สุรัตนกร	
112	คุญบุญช่วย	พันพัว	2
113	คุณมานะ	ภู่แพร	2
114	คุณเพ็ญ	พันพัว	1
115	คุณโพธิ์	พันพัว	1
116	คุณยุพิน	พันพัว	2
117	คุณพันธนนท์		10
	คุณรวีนิภา		
	คุณจิระโชติ		
118	คุณบัญชา	วิมุกตารมย์	5
	คุณประไพจิตต์	มีผล	
119	คุณประวิทย์	สุขมงคล	5
	คุณจิตราวัลย์	สุขมงคล	
120	ป้านัท		1
121	คุณสายชล	แก้วนารายณ์	1
122	คุณวิใจ	ชุมรักษา	1
	คุณพัชรี	ชุมรักษา	
	ด.ช.พีรวิชญ์	ชุมรักษา	
	คุณวีรยา	ต้นเรืองเวชจรูญ	10
	ด.ช.อิศรา	โชติแสงสังข์	
	น.ส.ฐิติพร	จารุวณิช	
	น.ส.อรวิตรี	แย้มอนันต์	1

